

P. C. CAST és KRISTIN CAST

A KIVÁLASZTOTT

Az Éjszaka Háza – 3. kötet

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
P. C. Cast and Kristin Cast: Chosen
St. Maitin's Griffin, New York, 2008

Ez a regény a képzelet szüleménye. A benne szereplő alakokat, szervezeteket és eseményeket a szerző találta ki, a valósággal kapcsolatos bármilyen hasonlóság pusztán a véletlen műve.

Fordította
ILLÉS RÓBERT

Szerkesztette
FÖLDES GÁBOR

Tördelés
GOSLER LENKE

Korrektor
FÜZESI ISTVÁN

ISBN 978 963 9943 04 9

Minden jog fenntartva!

© St. Martin's Griffin, New York, 2008
© Hungarian translation Illés Róbert
© Hungarian edition Kelly Kft.

Kiadja a Kelly Kft.
1161 Budapest, Baross utca 158.
Tel: 06 30 948 1080
Felelős kiadó: Kelly Juli

Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. – 100036
Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató

www.kellykiado.hu

Ezt a könyvet azoknak ajánljuk,
akik azt a rengeteg e-mailt írták, hogy minél előbb találkozni
akarnak Zoeyval és a barátaival. Szeretünk titeket!

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Köszönettel tartozunk csodálatos ügynökünknek, Meredith Bernsteinnek, akinek a fejéből kipattant a vámpíriskola ötlete.

Hálás köszönet a St. Martin's csapatának: Jennifer Weisnek, Stefanie Lindskoggnak, Katy Hershbergernek, Carly Wilkinsnek és mindazoknak, akik a kiváló marketingért és a zseniális borítóért felelősek.

Köszönöm az összes tanítványomnak, aki azért könyörgött, hogy írjam bele a könyvbe, és öljem meg. Sokat tanultam tőletek.

– P.C.

ELSŐ FEJEZET

– Hogy én mennyire utálok a születésnapomat! – panaszkodtam a macskámnak, Nalának.

(Oké, igazából nem ő az én macskám, hanem én vagyok az ő kétlábú szolgája. A macskák már csak ilyenek: nem gazdájuk van, hanem személyzetük. Bár erről többnyire igyekszem megfeledkezni.)

A lényeg az, hogy tovább szövegeltem a macskának, pontosan úgy, mintha figyelne rám, pedig nagyon, de nagyon nem ez volt a helyzet.

– Ma vagyok tizenhét éves, tehát ez pontosan a tizenhetedik elcseszett, december 24-ei születésnapom. Teljesen hozzá vagyok már szokva. Nem nagy ügy. – De tudtam, hogy ezzel csak magamat próbálok meggyőzni. Nala zsémbesen nyávogott egyet, majd nekilátott az intim testrészei nyalogatásának. Ez volt a véleménye a sületlenségeimről.

– Oké, elmondom, mi lesz – folytattam, miközben halványan kihúztam a szemem egy fekete szemceruzával. (Mondom: *halványan* – nem szeretek annyi festéket kenni a szememre, hogy úgy nézzek ki, mint egy mosómedve, mert az nem áll jól nekem. De másnak sem.) – Fogok kapni egy csomó jó szándékkal vásárolt ajándékot, de egyik sem lesz igazi szülinapi meglepetés. Csupa karácsonyi cucc, mert az emberek mindig megpróbálják összemosni a születésnapomat a karácsonnyal. – A tükörben látom, ahogy Nala rám villantja nagy zöld szemét. – De mi nem szólunk semmit, csak mosolygunk és jó képet vágunk a sok debil szülácsonyi ajándékhoz, mert az emberek valami miatt képtelenek felfogni,

hogy egy születésnapot nem lehet összemosni a karácsonnyal. És ha megpróbálják, abból semmi jó nem szokott kisülni.

Nala prüszkölt egyet.

– Én is pontosan így érzem magam, de kedves leszek mindenkire, mert ha mondok valamit, azzal csak rontok a helyzeten. A szar ajándékok mellé még meg is sértődik mindenki. – Nala nem úgy nézett ki, mint akit sikerült meggyőzőnöm, ezért visszafordultam a tükörképemhez. Egy másodpercig azt hittem, mégis túlságosan kihúztam a szemem, de aztán közelebb hajoltam, és rájöttem, hogy nem a szemceruzától látszik olyan nagynak és sötétnek. Noha már két hónapja, hogy megjelöltek, a zafírkék félhold a homlokomon és az abból kiinduló tetoválások, amelyek keretbe foglalták az arcomat, még mindig meg tudtak lepni. Végighúztam az ujjamat az egyik kék spirálvonalon. Aztán szinte önkéntelenül lejjebb toltam eleve kivágott nyakú fekete pulóveremet, és szabaddá tettem a bal vállamat. Egy apró fejmozdulattal hátravettem a hajam, így láthatóvá vált szokatlan mintájú tetoválásom, amely a nyakamnál kezdődött, befedte a vállamat, végighaladt a gerincem mentén és a derekamnál ért véget. Mint mindig, most is különös borzongás futott végig rajtam a tetoválásom látványától – félelemmel vegyes csodálatot éreztem.

– Más vagy, mint a többiek – suttoztam a tükörképemnek. Azután megköszörültem a torkom, és tudálékos hangon folytattam. – És ez így helyes.

A szememet forgatva félnéztem, hátha megpillantom a fejem fölött. Olyan rossz passzban voltam az utóbbi egy hónapban, hogy néha már tényleg úgy éreztem, egy hatalmas esőfelhő követ mindenhová.

– Csoda, hogy idebent nem esik. Pedig milyen jót tenne a hajamnak – tettem hozzá gúnyosan. Azután felsóhajtottam, és

megfogtam az íróasztalomon heverő borítékot. A feladó helyén dombornyomású arany betűkkel ez virított: *HEFFNER CSALÁD*. – És ne legyek depressziós...

Nala megint prüszkölt.

– Igazad van. Valahogy majd csak túlélem. – Vonakodva kinyitottam a borítékot, és előhúztam belőle az üdvözlőlapot. – Jaj, ne! Ez még rosszabb, mint gondoltam. – A kihajtható kártya fedőlapján egy hatalmas fakereszt virított. A kereszt közepére (véres szöggel) egy régimódi papírtekercset tűztek. A (vérrel írt) szöveg így szólt: *Érted is meghalt*. A kártya belsejében nagy nyomtatott (piros) betűkkel ez állt: **BOLDOG KARÁCSONYT**. Alatta anyám kézírásával pedig ez: *Remélem, eszedbe jut a családotod ezen a szent ünnepen. Boldog Születésnapot! Szeretettel, Anya és Apa*.

– Annyira jellemző – mondtam Nalának. Görcsbe rándult a gyomrom. – Ráadásul az a seggfej nem is az apám. – Kettétéptem a lapot, beledobtam a szemetesbe, aztán csak álltam ott, és bámultam a darabokat. – A szüleim vagy nem foglalkoznak velem, vagy sértegetnek. Azt hiszem, jobban szeretem, ha nem foglalkoznak velem.

Valaki kopogott az ajtón, mire ugrottam egyet ijedtemben.

– Zoey, mindenki téged akar, itt vagy? – Damien hangja volt az.

– Egy pillanat... mindjárt kész vagyok – kiáltottam ki. Megráztam magam, még egyszer belenéztem a tükörbe, majd úgy döntöttem, hogy szabadon hagyom a vállam. – Senki másnak nincs olyan Jele, mint nekem. Hadd bámuljanak, miközben hozzám beszélnek – mondtam magamban.

Azután felsóhajtottam. Általában nem vagyok ilyen mogorva. De ez a nyavalyás születésnap, meg a szánalmas szüleim...

Nem. Semmi értelme nem volt, hogy tovább hazudjak

magamnak.

– Bárcsak itt lenne Stevie Rae – suttogtam.

Ez volt az oka annak, hogy távol tartottam magam a barátaimtól (beleértve a *két* pasimat is) az elmúlt egy hónapban, és úgy viselkedtem, mintha állandóan egy nagy, nyirkos, undorító esőfelhő lebegne a fejem fölött. Hiányzott a legjobb barátnőm, az exszobatársam, aki a karjaimban halt meg egy hónappal ezelőtt, és akiről csak én tudtam, hogy valójában élőhalottá változott – akármilyen röhejesnek és horrorfilmszagúnak tűnt is ez. Az igazság az, hogy Stevie Rae ahelyett, hogy odalent sürgölődne és az idétlen szülinapi köszöntésemet szervezné, jelenleg éppen Tulsa föld alatti csatornarendszerében kóvályog más gonosz és ellenszenves élőhalottakkal együtt.

– Ööö, Z? Minden oké? – Damien hangja szakította félbe belső monológomat. Felnyaláboltam a tiltakozó Nalát, hátat fordítottam a szörnyűséges szülácsonyi üdvözlőlapnak, kinyitottam az ajtót, és kimentem. Majdnem felborítottam a döbönt Damient.

– Bocsi... bocsi... – motyogtam. Oldalra lépett, és csodálkozva méregetett.

– Soha senkivel nem találkoztam még, akit ennyire *ne* hozott volna lázba a saját születésnapja – mondta Damien.

Leraktam a vonagló Nalát, vállat vontam, és megpróbálkoztam egy ártatlan mosollyal.

– Csak próbálok felkészülni arra, amikor vén szar leszek, mondjuk harminc, és le kell majd tagadnom a koromat.

Damien megtorpant, és felém fordult.

– Ahaaa – nyújtotta el a szót. – De te is tudod, hogy a harmincéves vámpírok húsznak látszanak, és baromi dögösek, nem? Sőt a százharminc éves vámpírok is úgy néznek ki, mint a húszéves bombázók. Egyszóval nem fogadom el az indoklást.

Mi lenne, ha elárulnád, mi bajod van igazából?

Haboztam, nem tudtam, mennyit mondjak, mennyit mondhatok el Damiennek, mire ő felvonta egyik csinosan kiszedett szemöldökét, és kioktató hangon így szólt:

– Tudod, hogy milyen érzékenyek vagyunk az efféle kérdésekben, szóval ki vele: mi a baj?

Ismét felsóhajtottam.

– Ti, melegek mind gondolatolvasók vagytok.

– Így van. A homók kevesen vannak, de büszkék és hiperérzékenyek.

– A homó az nem sértő megnevezés?

– Egy homó szájából nem. De ne akard másra terelni a szót, mert úgysem fog menni. – Azzal csípőre tette a kezét, és toppantott egyet a lábával.

Rámosolyogtam, de csak a számmal, a szemem nem nevetett. Hirtelen magam is meglepődtem, mennyire szeretném elmondani az igazat Damiennek.

– Hiányzik Stevie Rae – bukott ki belőlem.

– Tudom – felelte habozás nélkül, és gyanúsán csillogott a szeme.

Mintha egy gát szakadt volna át, ömleni kezdett belőlem a szó.

– Itt kellene lennie köztünk! Fel-alá kellene rohangálnia, mint egy örültnek, szülinapi dekorációt tennie mindenhová, és tortát sütnie.

– Egy szörnyen rossz tortát – tette hozzá Damien szipogva.

– Igen, de anyukája *kedvenc receptje* alapján. – Megpróbáltam utánozni Stevie Rae utánozhatatlan tájszólását, amitől önkéntelenül is elmosolyodtam. Az járt a fejemben, milyen furcsa, hogy most, amikor Damien is meglátta, mennyire zaklatott vagyok, végre a szememmel is tudok mosolyogni.

– Az Ikek és én meg be lennénk pöccenve, mert ragaszkodna hozzá, hogy olyan csúcsos szülinapi sipkát viseljünk, amit gumiszalaggal kell az állunkra erősíteni. – Őszinte borzongás futott végig rajta. – Istenem, hogy az mennyire untrendi!

Felnevettem, és éreztem, hogy kezd eltűnni a gombóc a torkomból.

– Van valami Stevie Rae-ben, amitől mindig jó kedvem lesz. – Csak akkor tudatosult bennem, hogy jelen időt használtam, amikor megláttam a Damien ajkáról lehervadó mosolyt.

– Igen, csodálatos teremtés *volt* – mondta alaposan megnyomva az utolsó szót, mintha aggódna az épelméjúségem miatt.

Bárcsak tudta volna az igazságot! Bárcsak elmondhattam volna neki!

De nem tehettem. Ha elmondom, akkor vagy Stevie Rae-t, vagy engem, de az is lehet, hogy mindkettőnket megölnék. És ezúttal végleg.

Ezért inkább megragadtam aggódó barátom karját, és elkezdtem húzni a lépcső felé, amely levisz minket a lánykollégium társalgójába, ahol a barátaim (és idióta ajándékaik) várnak rám.

– Gyerünk! Hol vannak már az azok az ajándékok? – kérdeztem színlelt lelkesedéssel.

– Jajjjaj, alig várom már, hogy kinyisd az enyémet – tapsikolt Damien. – Hetekig jártam az üzleteket, mire rátaláltam!

Elmosolyodtam, és bólogatva hallgattam, ahogy Damien előadja a Vadászat a tökéletes ajándéokra című kis meséjét. Általában nem viselkedik ennyire *melegen*. Nem mintha Damien Maslin, a csodálatos jó barát nem lenne meleg. Az,

nagyon is. De emellett egy magas, barna hajú, nagy szemű, tündéri aranyos srác – tökéletes pasialapanyag (már ha fiú vagy, lányokra ugyanis nem gerjed). Nem játssza túl a szerepét, de azért szeret shoppingolásról cseverészni, és kétségkívül vannak lányos hajlamai. De ezt is kedvelem benne. Annyira aranyos, amikor lelkendezve mesél arról, hogy milyen cuki cipőt vett magának, most pedig különösen megnyugtatóan hatott rám a zagyválása. Így sikerült összeszedni magamat annyira, hogy szembe tudjak nézni a szörnyű ajándékokkal, amelyek (sajnos) odalent vártak rám.

Kár, hogy azzal képtelen voltam szembenézni, ami igazán zavart.

Damien még akkor is a vásárlási kalandjairól mesélt, amikor keresztülvezetett a társalgón. Intettem a síkképernyős tévék előtt punnyadó lányoknak, miközben nyílegyenesen haladtunk a számítógépes laborként és könyvtárként funkcionáló kis szoba felé. Damien kinyitotta előttem az ajtót, mire a barátaim azonnal énekelni kezdték a „Boldog születésnapot!” Hallottam, hogy Nala fúj egyet, és a szemem sarkából láttam, ahogy fejvesztve menekül a fülsértő hangzavar elől. *Gyáva*, gondoltam, de legszívesebben vele tartottam volna.

Az éneklés (szerencsére) véget ért, és a barátaim körém sereglettek.

– Boldog boldogot! – mondták az Ikrek egyszerre. Igazából persze nem ikrek. Erin Bates hófehér bőrű lány Tulsából, Shaanee Cole pedig jamaikai származású, tejeskávészínű szépség Connecticutból, de gondolkodásban és minden másban annyira hasonlítanak egymáshoz, hogy a bőrszín és a születési hely nem számít. Igazi lelki társak, sokkal szorosabb kapocs van köztük, mintha pusztán ikrek volnának.

– Boldog születésnapot, Z – mondta egy mély, szexi hang, amelyet nagyon is jól ismertem. Kiszabadítottam magam az

Ikrek öleléséből, és odabújtam a pasim, Erik karjaiba. Igazából Erik az egyik a két pasim közül. A másik, Heath ember, akivel még az előtt jártam, hogy megjelöltek volna, és elvileg nem lenne szabad randiznom vele, de részben véletlenül ittam a véreből, és ezzel megbélyegeztem, szóval igazából ő is a pasim. Igen, elég tudathasadásos helyzet. Igen, Erik dühös miatta. Igen, egyfolytában attól félek, hogy dobni fog, amiért ezt csinálom.

– Köszí – suttogtam, majd felnéztem, és ismét rabul ejtett hihetetlenül gyönyörű tekintete. Erik magas, jóképű, igazi Superman, sötét hajú és csodás kék szemű. Ellazultam a karjában, az elmúlt egy hónapban nem sokszor engedtem meg magamnak ezt a luxust. Egy pillanatra átadtam magam az illatának és a biztonságérzetnek, amely mindig eltöltött, ha a közelemben volt. A szemembe nézett, és egy pillanatra minden olyan volt, mint a filmekben, csak mi ketten maradtunk, mindenki más eltűnt. Nem bontakoztam ki az öleléséből, mire lassan és kissé meglepetten elmosolyodott – majdnem megszakadt a szívem, amikor ezt megláttam. Szegénynek túl sok próbát kellett kiállnia mellettem, én pedig még azt sem közöltem vele, hogy miért. Gyorsan lábujjhegyre álltam, és barátaim örömujjongása kíséretében megcsókoltam.

– Hé, Erik, nekünk nem akarsz adni a szülinapi cukorkából? – kérdezte Shaanee a szempilláját rebegettetve.

– Bizony, cukipofa – csatlakozott Erin szempillarebegetető ikertestvérehez. – Mi is kérünk a szülinapi puszból.

– Hé, ez nem az ő szülinapja, hanem az enyém – mondtam a szememet forgatva. – Csak az ünnepelttől lehet pusztit kérni.

– A fenébe – felelte Shaanee. – Kedvellek, Z, de veled nem akarok csókolózni.

– Az azonos nemű csókoktól kíméljete meg – szólt közbe Erin, majd Damienre vigyorgott (aki leplezetlen imádattal

bámulta Eriket). – Azt hagyjuk meg Damiennek.

– Tessék? – kérdezte Damien, aki szemmel láthatóan jobban figyelt Erikre, mint az Ikrék piszkálódására.

– Már ezerszer elmondtuk, hogy... – kezdte Shaunee.

– ...nem ugyanabban a csapatban játszotok! – fejezte be Erin.

Erik vidáman felnevetett, majd játékosan belebokszolt Damien karjába.

– Ha egyszer úgy döntök, hogy átállok a ti csapatotokba, akkor te leszel az első, aki megtudja.

(Ez a másik oka, hogy annyira odavagyok érte. Ő a legmenőbb és legnépszerűbb srác a suliban, de nincs benne semmi nagyképűség, mindenkit elfogad olyannak, amilyen.)

– Azt reméltem, *én* leszek az első, aki megtudja – szóltam közbe.

Erik felnevetett, átölelt, és azt súgta a fülembe:

– Emiatt nem kell aggódnod.

Épp azon gondolkodtam, hogy újra megcsókolom Eriket, amikor, mint egy mini tornádó, berontott a szobába Damien barátja, Jack Twist.

– Jaj de jó! Még nem nyitotta ki az ajándékokat. Boldog születésnapot, Zoey! – Jack átölelt minket (igen, Damien és engem).

– Mondtam, hogy igyekezz – korholta Damien, amikor kibontakoztunk Jack öleléséből.

– Tudom, de azt akartam, hogy tökéletes legyen a csomagolás – felelte Jack. Széles mozdulattal, amilyenre csak egy meleg srác képes, benyúlt a vállára vetett táskába, és kivett egy piros papírba csomagolt dobozt, rajta egy csillogó zöld masnival, ami nagyobb volt, mint maga a csomag. – A masnit én csináltam.

– Jack nagyon kreatív – mondta Erik. – De a kreativitás

nyomainak eltakarítása még nem az erőssége.

– Bocsi – szabadkozott Jack. – Ígérem, hogy a buli után azonnal rendet csinálók.

Erik és Jack szobatársak, ami újabb bizonyíték Erik jófejségére. Erik ötödéves (vagyis jövőre végez), és túlzás nélkül a legnépszerűbb srác a suliban. Jack ezzel szemben harmadéves (vagyis gólya), új fiú, aranyos, de kicsit idegesítő, és nagyon meleg. Erik kiverhette volna a balhét, amiért összerakták egy buzival, és pokollá tehetné volna Jack életét az Éjszaka Házában. De nem tette, inkább a szárnyai alá vette, és úgy bánik vele, mint a kisöccsével, sőt ezt a viselkedését kiterjesztette Damienre is, aki hivatalosan két és fél hete jár Jackkel. (Mindannyian tudjuk, hogy Damien javíthatatlanul romantikus, és még a félhétfordulót is megünnepli. Ezen jókat szoktunk nevetgélni. De a lelkünk mélyén irigyeljük érte.)

– Ha már szóba kerültek az ajándékok, akár hozzá is kezdhetnénk az ünnepléshez – mondta Shaunee.

– Igen, tedd le azt a túlmasnizott csomagot oda az ajándékasztalra, hadd lásson hozzá Zoey a nyitogatáshoz – utasította Erin Jacket.

Fél füllel hallottam, ahogy Jack odasúgja Damiennek: „Túlmasnizott?“, és elkaptam Damien segélykérő pillantását, ahogy próbálja megnyugtatni: „Dehogy, így tökéletes!”

– Majd én odaviszem, úgyis ezt akarom kinyitni elsőként. – Azzal kikaptam Jack kezéből a dobozt, és az asztalhoz siettem vele. Óvatosan nekiálltam kibontani a hatalmas zöld masnit. – Ezt a masnit elrakom, nagyon tuti.

Damien hálásan rám kacsintott. Hallottam, hogy Erin és Shaunee kuncogni kezdenek, de feljűk rúgtam, és valamelyiküket el is találtam, mire mindketten elhallgattak. A masnit félreraktam, kinyitottam a kis dobozt, és kivettem belőle

egy...

Uramisten!

– Egy hógömb – mondtam, és igyekeztem boldognak tűnni.

– Benne egy hóemberrel.

Egy hóemberes hógömb *nem* születésnapi ajándék, hanem karácsonyi dekoráció. És annak is giccses.

– Igen! Igen! És hallgasd csak, milyen zenét játszik! – ugrándozott Jack izgatottan, azzal kikapta a kezemből a hógömböt, és megnyomott rajta egy gombot. Idegesítő, hamis csilingelés hangzott fel a gömbből.

– Köszönöm, Jack, igazán nagyon aranyos – hazudtam.

– Örülök, hogy tetszik – mondta Jack. – Mondjuk úgy, hogy ez a témája a születésnapodnak. – Azzal összekacsintott Erikkel és Damiennel. A három fiú cinkosan elvigyorodott.

Mosolyt erőltettem az arcomra.

– Aha, értem. Azt hiszem, jobb lesz, ha kinyitom a többit is.

– Most az enyém jön! – kiáltotta Damien, és a kezembe nyomott egy hosszú, puha dobozt.

Arcomra kövült mosollyal nekiálltam kinyitni a csomagot, de közben azt kívántam, bárcsak macskává változhatnék, és nyivákolva elszaladhatnék.

MÁSODIK FEJEZET

– Óh, de gyönyörű! – Végighúztam a kezem az összehajtogatott sálon, és őszintén meg voltam döbbenve, hogy milyen remek ajándékot kaptam.

– Kasmír – mondta Damien önelégülten.

Kivettem a dobozból. Csodásan csillogó krémszínű darab volt, nem zöld vagy piros, amelyet a születésnapomra szoktam kapni. A következő pillanatban azonban megdermedtem. Túl korai volt az örömöm.

– Látod a végére hímzett hóembereket? – kérdezte Damien.
– Tündérik, nem?

– Ja, tündérik – feleltem. *Karácsonyi ajándéknak* tündérik, de egy születésnapra már nem annyira.

– Oké, most mi jövünk – szólalt meg Shaunee, és a kezembe nyomott egy nagy, ötletszerűen csomagolt, zöld karácsonyfás papírba tekert csomagot.

– Mi nem tudtunk a hóemberes témáról – mondta Erin, és megrovóan nézett Damienre.

– Mert senki nem szólt róla – fordult Shaunee is Damien felé.

– Nem baj! – mondtam egy kicsit talán túl gyorsan és lelkesen, majd nekiláttam kibontani a csomagot. A dobozban egy pár fekete, magas sarkú bőrcsizma volt, ami kimondottan elegáns és menő lett volna... ha nincs mindkettőnek az oldalára ráhímezve egy-egy piros és arany karácsonyfa. Ezt. Csak. Karácsonykor. Lehet. Hordani. Vagyis nem túl szerencsés szülinapi ajándék.

– Óh, köszönöm – próbáltam leplezni csalódottságomat. –

Igazán nagyon aranyos.

– Ne tudd meg, hány üzletet végigjártunk, mire rátaláltunk – mondta Erin.

– Sima csizmát mégsem vehettünk Miss Huszonnegyedikén Születettnek – tette hozzá Shaunee.

– Már hogy is vehettetek volna! Egy szép, normális bőrcsizma nem lett volna elég? – mondtam, és úgy éreztem, mindjárt elsírom magam.

– Hé, van itt még egy ajándék.

Erik hangja visszahozott szülácsonyi letargiámból.

– Óh, még egy? – Csak remélni tudtam, hogy a többiek nem hallották a ki nem mondott gondolataimat: „Még egy tragikus nem ajándék?”

– Igen, még egy apróság. – Azzal Erik szinte szégyenlősen átnyújtott egy kis, négyszögletes csomagot. – Remélem, tetszeni fog.

Lenéztem a dobozra, és majdnem felsikoltottam örömben. Erik egy arany- és ezüstpapírba csomagolt kis ajándékdobozt tartott a kezében, rajta a Moody's Ékszerüzlet lógójával. (A háttérben szinte hallottam, ahogy egy kórus rázendít a hallelujára.)

– Ez a Moody'sből van! – Éreztem, hogy elcsuklik a hangom, de nem tehettem róla.

– Remélem, tetszeni fog – ismételte meg Erik, és felém nyújtotta a csillogó kis dobozt.

Leszedtem a gyönyörű csomagolást, és egy fekete bársonydobozt találtam alatta. Bársony. Uramisten! Igazi bársony. Az ajkamba kellett harapnom, nehogy elkezdjek idétlenül nevetgélni. Visszatartottam a lélegzetem, és kinyitottam.

Az első, amit megpillantottam, a ragyogó platinalánc volt. Mielőtt boldogan felkiálthattam volna, észrevettem, hogy

gyönyörű gyöngyök pihennek a puha bársonypárnán. Bársony! Platina! Gyöngyök! Úgy éreztem, menten elájulok. Már éppen vettem a levegőt, hogy belekezdjek az *uramistenEriktevagyaljobbpassiavilágon* kezdetű litániába, amikor feltűnt, hogy milyen furcsa alakzatban állnak a gyöngyök. Csak nem hibásak? A legendásan drága és híres Moody's átverte volna a barátomat? Aztán hirtelen rájöttem, mit látok.

A gyöngyszemek egy hóembert formáztak.

– Tetszik? – kérdezte Erik. – Amikor megláttam, szinte könyörgött, hogy vegyem meg Zoey születésnapjára, és nem tudtam ellenállni neki.

– Igen. Tetszik. Egészen... különleges – nyögtem ki nagy nehezen.

– Erik ötlete volt az egész hóembertéma – kiáltotta Jack boldogan.

– Nem volt ez olyan nagy ötlet – mondta Erik, és egy kicsit elpirult. – Csak azt gondoltam, ez egy kicsit más, nem olyan tipikus szív meg miegymás, amit mindenki kap.

– Igen, a szív meg miegymás olyan lett volna, mint egy átlagos születésnap ajándék. De hát kinek kell olyan? – kérdeztem.

– Hadd adjam fel rád – mondta Erik.

Nem volt mit tenni, félrehúztam a hajam, és hagytam, hogy Erik a hátam mögé lépjen, és a nyakam köré tekerje ezt a különleges nyakláncot; Éreztem, hogy a hóember gusztustalanul ünnepi hangulatban himbálódzik a dekoltázsom felett.

– Nagyon cuki – mondta Shaunee.

– És nagyon drága – tette hozzá Erin. Az Ikek összenéztek, és elismerősen bólogattak.

– Tökéletesen megy a sálamhoz – szólalt meg Damien.

– És az én hógömbömhöz is – örvendezett Jack.

– Igazi karácsonyi születésnap téma – mondta Erik, és szégyenlős pillantást vetett az Ikrekre, akik megbocsátóan vigyorogtak rá.

– Igen, igen, ez tényleg egy karácsonyi születésnap – mondtam, miközben a gyöngy hóembert birizgáltam az ujjaimmal. Aztán széles mosolyt erőltettem az arcomra, és a többiek felé fordultam. – Köszönöm, srácok. Nagyon kedves tőletek, hogy ennyi időt és energiát szántatok arra, hogy ilyen különleges ajándékokat találjatok nekem. Igazán nagyra értékelem. – És komolyan is gondoltam. Az ajándékoktól felfordult a gyomrom, de a szándék, ami mögöttük volt, az egészen más dolog.

Teljesen gyanútlan barátaim körém gyűltek, és mindannyian átöleltük egymást, majd kitört belőlünk a nevetés. Abban a pillanatban kivágódott az ajtó, és a társalgóból beszűrődő fény megcsillant a belépő nagyon szőke, nagyon hosszú hajján.

– Nesze!

Szerencsére a vámpírjelöltté válással a reflexeim is elég jók lettek, ezért sikerült elkapnom a felém hajított dobozt.

– Csomagot hoztak neked, miközben itt mulatoztál a bandáddal – mondta gúnyosan.

– Kopj le, Aphrodité – sziszegte Shaunee.

– Mielőtt lelocsolunk vízzel, és elolvadsz – tette hozzá Erin.

Aphrodité erre nem is reagált. Mielőtt megfordult volna, hogy kimenjen, megakadt rajtam a szeme, és ártatlan mosollyal azt mondta:

– Szép a hóemberes nyakláncod.

Egy pillanatra összeakadt a tekintetünk, és esküdni mernék, hogy rám kacsintott, majd hátravetette a haját, és eltűnt. Gúnyos kacaja úgy lebegett utána, mint egy felszálló ködfolt.

– Nyavalyás ribanc – mondta Damien.

– Azt hittem, tanult a leckéből, amikor elvetted tőle a

Sötétség Lányait, Neferet pedig bejelentette, hogy az Istennő visszavette Aphrodité különleges képességeit – szólalt meg Erik. – De ez a lány sosem fog megváltozni.

Élesen ránéztem. *Mondja ezt Erik Night, Aphrodité expasija.* Nem mondtam semmit, de abból, ahogy Erik gyorsan elkapta a tekintetét, sejtettem, hogy olvasott az arckifejezésemből.

– Ne hagyj, hogy elrontsa a szülinapodat, Z – mondta Shaunee.

– Ne törődj a ribanccal! Senki nem foglalkozik már vele – tette hozzá Erin.

Erinnek igaza volt. Mióta Aphrodité önző viselkedése miatt nyilvánosan leváltották a Sötétség Lányainak, az iskola legjelentősebb diákcsoportjának éléről, és a helyére engem neveztek ki, illetve én lettem a Főpapnő-jelölt is, Aphrodité elveszítette a legnépszerűbb és legbefolyásosabb vámpírjelölt státuszát. Főpapnőnk, Neferet, aki egyben a mentorom is volt, egyértelművé tette, hogy Nüx istennő visszavette Aphroditétól a neki ajándékozott különleges képességeket. A végeredmény az lett, hogy a korábban körberajongott Aphrodité magára maradt, és mindenki kerülte.

Az igazság azonban az, hogy én tudtam, a történetnek van egy másik olvasata is. Aphrodité látomásai – amelyeket nyilvánvalóan *nem* vett el tőle az Istennő – ugyanis segítettek megmenteni a nagymamám és az emberpasim, Heath életét. Kétségkívül volt benne valami kurvás, és valóban önző volt, de akkor is segített.

Heath és nagymama életben maradtak, amiért köszönettel tartoztam Aphroditének.

Ráadásul nemrégiben arra is rájöttem, hogy Neferet, a Főpapnőnk – és egyben mentorom, az iskola első vámpírja – egyáltalán nem az, akinek látszik. Kezdtém rádöbbenni, hogy legalább annyira gonosz, mint amekkora hatalommal

rendelkezik.

A sötétség nem egyenlő a gonosszal, mint ahogy a világoosság sem jelent mindig jót. Nüx szavai suhantak át az agyamon. Ezt azon a napon mondta nekem, amikor megjelöltek. Ez az egy mondta tökéletesen összefoglalta, mi a problémám Neferettel. Nem az, akinek mutatja magát.

Ezt azonban senkinek sem mondhattam el – legalábbis az élők közül. (Vagyis nem maradt más, csak az élőhalott legjobb barátnóm, de vele nem sikerült beszélnem az elmúlt egy hónapban.) Szerencsére Neferettel sem beszéltem ez idő alatt. Európába utazott kikapcsolódni, és úgy volt, hogy csak újév után érkezik vissza. Azt találtam ki, hogy addigra előállok egy tervvel, de egyelőre csak addig jutottam, hogy ki kell találnom valamit. Egyszóval tervem még nem volt. A francba.

– Mi van benne? – kérdezte Jack rémálomszerű gondolataimból visszarántva a szülácsonyi partim nagyon is valóságos rémálmába.

Mindannyian a kezemben tartott, barna papírba csomagolt dobozra meredtünk.

– Nem t’om – feleltem.

– Lefogadom, hogy egy újabb szülinapi ajándék! – kiáltott fel Jack. – Bontsd ki!

– Jaj, ne... – kezdtem, de aztán gyorsan észbe kaptam, amikor megláttam a barátaim zavart tekintetét. A hétköznapi barna papírban egy doboz volt, gyönyörű levendulaszínű csomagolópapírban.

– Ez tényleg egy újabb ajándék! – lelkesedett Jack.

– De vajon kitől jöhetett? – kérdezte Damien.

Én is ezen tűnődtem. A csomagolópapírról a nagymamám jutott eszembe, aki egy fantasztikus levendulamező mellett élt. De ugyan miért küldene nekem postán csomagot, amikor azt beszéltük meg, hogy este találkozunk?

Kinyitottam a szép, fehér dobozt. Benne egy másik, sokkal kisebb csomag lapult, körülvéve levendulaillatú selyempapírral. Majd meghaltam a kíváncsiságtól, ezért kiemeltem a kis dobozt levendulafészkéből. Néhány papírdarab rátapadt az aljára, azokat gondosan leszedtem róla, mielőtt kinyitottam volna. Ahogy belenéztem a dobozba, elakadt a lélegzetem. Fehér pamutpárnán ott hevert a legszebb ezüstkarkötő, amit valaha láttam. Kivettem, és szóhoz sem jutottam az elragadtatástól. Apró tengeri csillagok, kagylók és csikóhalak fityegtek rajta, amelyeket ezüst szívecskék választottak el egymástól.

– Tökéletes! – mondtam, miközben a csuklómra erősítettem.
– Kíváncsi vagyok, ki küldhette. – Nevetve forgattam a karomat hol ebbe, hol abba az irányba, hogy a gázlámpák fénye minél többször meg tudjon csillanni rajta, és úgy ragyogjon, mint valami fazettás ékszer. – Biztos a nagymamám volt az, de nem nagyon értem, hiszen nemsokára... – akkor vettem csak észre, hogy rajtam kívül mindenki hallgat. Sűrű, kínos csend vett körül.

A barátaimra néztem. Mindannyiuk arckifejezése mást árult el: Damien döbönt volt, az Ikrek bosszankodtak, Erik pedig dühösen nézett rám.

– Mi az?

– Tessék – mondta Erik, és egy üdvözlőkártyát nyújtott felém, ami a dobozból eshetett ki.

– Óh! – mondtam, mert azonnal felismertem a macskakaparásra emlékeztető kézírást. *A pokolba!* A csomag Heath-től jött. A kettes számú pasimtól. Ahogy átfutottam a rövid levélkét, éreztem, hogy elvörösödök, és hirtelen túl meleg lett a szobában.

BOLDOG SZÜLETÉSNAPOT, Zo!! Tudom, hogy ki nem állhatod azokat az idétlen szülácsonyi ajándékokat, amik

megpróbálják összemosni a szülinapodat a karácsonnyal, ezért küldtem valamit, aminek tudom, hogy örülni fogsz. Ennek semmi köze a karácsonyhoz! Utálom a hülye Kajmán-szigeteket meg az unalmas vakációt a szüleimmel, alig várom már, hogy újra veled lehessenek. 26-án találkozunk! Hiányzol!

Heath

– Óh! – ismételtam, mint egy idióta. – Ez, ööö, Heath-től jött. – Legszívesebben elsüllyedtem volna.

– De miért? Miért nem említetted egy szóval sem, hogy ki nem állhatod az olyan születésnap ajándékokat, amiknek bármi közük van a karácsonyhoz? – kérdezte Shaunee a tőle megszokott egyenességgel.

– Igen, csak egy szavadba került volna – helyeselt Erin.

– Hát... – feleltem frappánsan.

– Azt hittük, hogy a hóember téma jó ötlet, de ha utárod a karácsonyt, akkor nem az – mondta Damien.

– Nem utálom a karácsonyt – találtam meg végre a hangom.

– Én szeretem a hógömböket – mondta Jack halkán. Úgy nézett ki, mint aki mindjárt elsírja magát. – Ha havazik benne, attól mindig jókedvem lesz.

– Úgy tűnik, Heath jobban ismer téged, mint mi. – Erik hangja közömbös volt és érzelemmentes, de sötét tekintetén láttam, hogy megbántódott, amitől összerándult a gyomrom.

– Nem, Erik, nem erről van szó – mondtam gyorsan, és tettem egy lépést felé.

Erik azonban hátralépett, mintha leprás lennék, és ettől tényleg bepöccentem. Talán az én hibám volt, hogy Heath tízéves korom óta ismer, és már évekkel ezelőtt rájött, mennyire utálom a szülnap ajándékokat? Igen, tényleg tudott rólam egy csomó mindent, amit a többiek nem. De mi ebben a különös? Hét éve az életem része, Erikről, Damienről,

az Ikrekről és Jackről pedig két hónappal ezelőtt még azt sem tudtam, hogy a világon vannak. Ezért is én vagyok a hibás?

Látványosan megnéztem az órámat.

– Negyedóra múlva találkozóm van a nagymamámmal a Starbucksban. Nem akarok elkésni. – Az ajtóhoz sétáltam, de mielőtt lenyomtam volna a kilincset, megálltam. Megfordultam, és a barátaimra néztem. – Senkit nem akartam megbántani. Sajnálom, ha Heath üzenete miatt rossz kedvetek lett, de ez nem az én hibám. És egyvalakinek elmondtam, hogy nem szeretem, ha a születésnapomat összemossák a karácsonnyal. Stevie Rae tudta.

HARMADIK FEJEZET

A Utica Square és a Starbucks, amely alig tíz percre van az Éjszaka Házától, sokkal zsúfoltabb volt, mint azt vártam. Persze én is tudtam, hogy szokatlanul enyhe az idő, de akkor is december 24-e volt, ráadásul este kilenc. Az ember azt gondolná, hogy ilyenkor mindenki otthon van, és szaloncukrot vagy mittudomén mit készít, nem pedig kofeint dönt magába.

Elég, ripakodtam morcos önmagamra, nem akarok rosszkedvű lenni, amikor nagyival találkozom. Olyan ritkán látjuk egymást, nem fogom tönkretenni ezt a kis együtt töltött időt. Ráadásul nagyfi tökéletesen tisztában volt velem, hogy mit gondolok az idióta szülácsonyi ajándékokról. Mindig valami egyedi és csodálatos ajándékkal lepett meg, mint amilyen ő maga.

– Zoey! Itt vagyok!

A Starbucks túlsó végében megláttam nagyit, ahogy nekem integet. Ezúttal nem kellett hamis mosolyt erőltetnem az arcomra. A boldogságom mindig őszinte volt, amikor vele találkoztam, és azonnal átfurakodtam a tömegben, hogy minél előbb megölelhessem.

– Szia, Zoeybird! Annyira hiányoztál, *u-we-tsi-a-ge-ya!* – A cseroki szó és nagymamám levendulaillatú karjai úgy fontak körbe, mint az otthon melege. Magamhoz szorítottam az egyetlen embert, aki feltétel nélkül szeretett és elfogadott, és aki mellett mindig biztonságban éreztem magam.

– Te is nagyon hiányoztál, nagyfi.

Még egyszer megölelt, majd eltartott magától, hogy alaposan szemügyre tudjon venni.

– Hadd nézzelek! Igen, látszik rajtad, hogy tizenhét lettél. Sokkal érettebb és egy kicsit magasabb is vagy, mint tizenhat évesen.

Elvigyorodtam.

– Ugyan, nagy, te is tudod, hogy semmit nem változtam.

– Már hogyan változtál volna! Van egy bizonyos nőtípus, aki az évek múlásával egyre szebb és erősebb lesz, és te pontosan ebbe a típusba tartozol.

– Akárcsak te, nagy. Fantasztikusan nézel ki! – És ezt nem csak úgy mondtam. Nagy ezer éves volt (de ötven már biztosan elmúlt), nekem azonban kortalannak tűnt. Persze nem úgy, mint a vámpírok, akik ötvenévesen (vagy százötven évesen) is huszonegynéhánynak látszanak. Nagy emberi módon volt kortalan a maga őszülő hajával és kedves, barna szemével.

– Bárcsak ne kellene eltakarnod a gyönyörű tetoválásaidat, amikor itt találkozol velem! – Nagy ujjai egy pillanatra elidőztek az arcomon, ahová sietve felkentem a vastag alapozókrémet, amelyet minden vámpírjelöltnek kötelező viselnie, ha elhagyja az Éjszaka Házát. Igen, az emberek tudtak a vámpírok létezéséről, a felnőtt vámpírok nem rejtőzködtek. De a vámpírjelöltekre más szabályok vonatkoztak. Volt benne logika. A tinédzserek nem mindig tudják kezelni a konfliktushelyzeteket, az emberek világa pedig hajlamos konfliktusba keveredni a vámpírokkal.

– Ennek így kell lennie. A szabály az szabály, nagy – vontam meg a vállam.

– De a nyakadat és a hátadat nem kented be, ugye?

– Nem, ezért van rajtam ez a kabát. – Körbepillantottam, hogy megbizonyosodjam róla, senki nem figyel minket, majd félretoltam a hajam, és lehúztam a kabátom vállát. A tarkómon és a vállamon lévő zafirkék mint a pillanatra láthatóvá vált.

– Óh, Zoeybird, de hiszen ez varázslatos – mondta nagyfi halkan. – Olyan büszke vagyok, hogy az istennő kiválasztott téged, és ilyen különleges Jellel látott el.

Ismét megölelt, én pedig hozzábújtam. Hihetetlenül boldog voltam, hogy itt van nekem. Mindig elfogadott olyannak, amilyen vagyok. Nem számított neki, hogy vámpír lett belőlem. Az sem érdekelte, hogy szeretem a vért, és képes vagyok megidézni mind az öt elemet: a levegőt, a tüzet, a vizet, a földet és a szellemet. Nagyinak én akkor is *u-we-tsi-a-ge-ya*, az ő lánya maradtam, és minden egyéb csak másodlagos volt. Különös és egyben csodálatos volt, hogy mi ketten ilyen közel tudtunk kerülni és ennyire hasonlítani egymásra, miközben nagyfi igazi lánya, az anyám annyira másféle volt.

– Szóval itt vagytok. Iszonyú volt a forgalom. Utálok ünnepek idején bejönni Tulsába.

Mintha csak a gondolataimmal megidéztem volna, hirtelen anyám hangja szólalt meg mellettünk. Úgy éreztem magam, mint akit leöntöttek hideg vízzel. Nagyfi és én kibontakoztunk egymás öleléséből, és megláttuk anyámat, aki az asztalunk mellett állt, kezében egy négyszögletes alakú tortadobozzal és egy becsomagolt ajándékkal.

– Anya?

– Linda?

Egyszerre szólaltunk meg nagyfival. Nem lepett meg, hogy nagymamám legalább annyira megdöbben anyám váratlan felbukkanásán, mint én. Nagyfi soha nem hívta volna oda a megkérdezésem nélkül. Anyámról mindkettőnknek ugyanaz volt a véleménye. Elszomorító volt, és azt kívántuk, bár csak megváltozna, de tudtuk, hogy valószínűleg nem fog.

– Ne nézzetek már ilyen döbbenetesen! Úgy tesztek, mintha nem jöhetnének el felköszönteni a lányomat a születésnapján.

– De Linda, amikor a múlt héten beszéltünk, azt mondtad,

hogy majd postán küldöd el Zoey ajándékát – mondta nagy, és éreztem rajta, hogy legalább olyan ingerült, mint én.

– Az még az előtt volt, hogy mondtad volna, itt találkozol vele – felelte anyám, majd összevonta a szemöldökét, és rám nézett. – Nem mintha Zoey meghívott volna, de már kezdek hozzászokni, hogy a lányom ilyen tapintatlan teremtés.

– Anya, egy hónapja nem beszélünk. Mégis hogyan hívtalak volna meg? – Próbáltam megőrizni a nyugalمامat. Nem akartam nagyjelenetet rendezni nagy jelenlétében, de az igazság az, hogy anyámnak tíz mondatot sem kellett mondania ahhoz, hogy végtelenül feldühítsen. Az idióta szülásonyi üdvözlőlapot leszámítva utoljára egy hónappal korábban kommunikáltunk egymással, amikor ő és a rettenetes férje, a mostohabárom eljöttek meglátogatni az Éjszaka Házában. Olyan volt az egész, mint egy rémálom.

A mostohabárom, aki a Hit Egyházának oszlopos tagja, hozta a szokásos szűklátókörű, előítéletes, bigott formáját, aminek az lett a vége, hogy Neferet gyakorlatilag kidobta, és megkérte, hogy soha többé ne is jöjjön vissza. Anyám szokás szerint vele tartott, ahogy az egy alázatos feleséghez illik.

– Nem kaptad meg a lapot, amit küldtem? – Anyám rideg hangja kezdett egy kicsit megenyhülni gyilkos tekintetem láttán.

– De igen, anya. Megkaptam.

– Látod, hogy gondoltam rád.

– Igen, anya.

– Tudod, néha te is felhívhatnád anyádat – mondta már-már könnyes szemmel.

Felsóhajtottam.

– Ne haragudj, anya. Azt se tudom, hol áll a fejem, olyan zűrös ez a félévzárás a suliban.

– Remélem, jó jegyeket kaptál.

– Igen, anya. – Úgy éreztem, egyszerre vagyok szomorú, magányos és dühös.

– Jól van. – Anyám megtörölte a szemét, és a kezében tartott csomagokra nézett. Aztán erőltetett vidámsággal azt mondta: – Mi lenne, ha leülnénk? Zoey, te meg hozhatnál valamit inni a Starbucksból. Még jó, hogy nagyanyád meghívott engem is, mert szokás szerint senki másnak nem jutott eszébe tortát hozni.

Leültünk, anyám pedig elkezdett birkózni a tortadobozzal. Amíg azzal volt elfoglalva, összenéztünk nagyival. Tudtam, hogy nem ő hívta meg anyámat, nagyi pedig tudta, mennyire utálok a szülinapi tortákat. Főleg azt az olcsó, émelyítően édes fajtát, amit anyám szokott venni.

Az autóbalesetekről szóló tudósításokat szoktam olyan borzadállyal figyelni, mint amivel a kinyitott dobozra meredtem. Anyám egy kis, négyszögletes, egyrétegű, fehér tortát vásárolt. A *Boldog Születésnapot* felirat pirossal volt rajta, ami jól ment a torta négy sarkában elhelyezett marcipánvirágokhoz. A tortát zöld cukormáz szegélyezte.

– Szép, ugye? Olyan karácsonyi – mondta anya, miközben a „leértékelt áru” címkét próbálta leszedni a doboz oldaláról. Azután hirtelen megdermedt, és tágra nyílt szemmel meredt rám. – Vagy te már nem is ünnepled meg a karácsonyt?

Előkerestem a korábban használt műmosolyomat, és visszaraktam az arcomra.

– A Yule-t ünnepeljük, a téli napfordulót, ami két nappal ezelőtt volt.

– Biztos gyönyörű ilyenkor az iskola – mosolyodott el nagyi, és megsimogatta a kezemet.

– Ugyan mitől lenne gyönyörű? – Anyám ismét megtalálta rideg hanghordozását. – Ha nem ünneplik a karácsonyt, miért díszítenék fel a karácsonyfákat?

Nagyi megelőzött a válasszal.

– Linda, a Yule sokkal régebbi ünnep, mint a karácsony. Az ókori népek már évezredek óta díszítik a karácsonyfákat – mondta némi kioktató éllel a hangjában. – A hagyományt a keresztények vették át a pogányoktól, és nem fordítva. Sőt az egyház azért választotta december 25-ét Jézus születésnapjának, hogy egybeessen a Yule ünnepével. Ha emlékszel, kiskorodban mindig mogyoróvajba forgatott fenyőtobozokkal, almával és áfonyával díszítettünk fel egy kinti fát, amit én Yule-fának hívtam. – Nagyi mosolya egyszerre volt szomorú és zavart, ahogy visszafordult hozzám. – Szóval feldíszítettétek a fákat az iskolában?

Bólintottam.

– Igen, fantasztikusan néznek ki, a madarak és a mókusok pedig teljesen be vannak zsongva.

– Miért nem bontjuk ki az ajándékokat? Utána pedig ehetnénk tortát és megihatnánk egy kávé. – Anyám úgy tett, mintha nagyj és én meg sem szólaltunk volna.

Nagyi arca felderült.

– Igen, alig várom már, hogy odaadhassam őket. – Azzal lehajolt, és előhúzott két ajándékot az asztal alól. Az egyik nagy volt, és fényes (egyértelműen nem karácsonyi) papírba csomagolták. A másik akkora volt, mint egy könyv, és krémszínű selyempapír borította, mintha valami elegáns butikból származna. – Először ezt nyisd ki! – Nagyi odatolta elem a nagyobbik csomagot, én pedig izgatottan kibontottam.

– Óh, nagyj! Köszönöm szépen! – kiáltottam fel, ahogy megéreztem a gyermekkorom illatát. Belefűrtam az orrom a virágzó levendulapalántába, amely egy lila agyagedényben pihent, és mélyen beszívtam az illatát. A csodálatos gyógynövény aromája a nagymamámnál töltött nyarak emlékét idézte fel bennem. – Tökéletes ajándék!

– Igyekezniem kellett vele a melegházban, hogy pont a születésnapodra nyíljon ki. Ja, és még valami. – Azzal nagyfi átnyújtott egy papírzacskót. – Itt van hozzá egy kis növénylámpa, hogy ne kelljen elhúznod a függönyt, mert tudom, hogy az bántja a szemedet.

Elvigyorodtam.

– Nagyi, te mindenre gondolsz.

Anyámra pillantottam, és láttam az arcán, hogy azt kívánja, bárcsak valahol máshol lenne. Meg akartam kérdezni tőle, hogy minek jött el egyáltalán, de hirtelen elszorult a torkom, amivel sikerült meglepnem saját magamat. Azt hittem, túl vagyok már azon, hogy anyám fájdalmat tudjon okozni nekem, de úgy látszik, tévedtem. Lehet, hogy tizenhét évesen még nem olyan öreg az ember, mint gondoltam?

– Tessék, Zoeybird, bontsd ki a másikat is – mondta nagyfi, és átadta a selyempapírba bugyolált csomagot. Láttam rajta, hogy észrevette anyám dermedt hallgatását, és szokás szerint igyekezett menteni a helyzetet.

Lenyeltem a torkomban lévő gombócot, és kibontottam a csomagot, amelyben egy ősrégi, bőrkötéses könyv lapult. Amikor megpillantottam a címét, elakadt a lélegzetem.

– A *Drakula!* Szereztél nekem egy régi kiadást a *Drakulából!*

– Nézd csak meg a kiadási dátumot – mondta nagyfi csillogó szemekkel.

Belelapoztam a könyvbe, és majd lefordultam a székről a megdöbbenéstől.

– Uramatyám! Egy első kiadás!

Nagyfi boldogan nevetgélt.

– Lapozz csak még egyet!

Szót fogadtam, és a következő oldalról Bram Stoker aláírása kacsintott vissza rám. Alatta pedig a dátum: 1899. január.

– Egy *aláírt* első kiadás! Ez egy vagyomba kerülhetett! – Nagyi nyakába borultam, és átöleltem.

– Szerencsém volt, egy picike antikváriumban találtam, amelyik épp a csőd szélén állt. Szinte ingyen adták. Ráadásul ez csak az első amerikai kiadás.

– Elképesztő vagy, nagyi! Nagyon köszönöm!

– Tudom, mennyire imádod ezt a hátborzongató, régi történetet, és a közelmúlt eseményeinek fényében azt gondoltam, vicces volna, ha lenne egy aláírt példányod belőle – mondta a nagymamám.

– Tudtad, hogy Bram Stokert megbélyegezte egy vámpír, és ezért írta ezt a könyvet? – Közben óvatosan lapozgattam a vastag, régi oldalakat. Az illusztrációkat nézegettem benne, amelyek szintén hátborzongatóak voltak.

– Nem tudtam róla, hogy Stokernek viszonya volt egy vámpírral – felelte nagyi.

– Azt, hogy valakit megharap egy vámpír, én nem nevezném *viszonynak* – szólt közbe anyám.

Összenéztünk nagyival. Felsőhajtottam.

– Anya, nagyon is lehetséges, hogy egy embernek viszonya legyen egy vámpírral. Erről szól a megbélyegzés.

Meg a vérszomjról, a szinte leküzdhetetlen szexuális vágyról és a meglehetősen zavarba ejtő pszichikai kötődésről, amit magam is megtapasztaltam Heath-szel kapcsolatban. Ezt azonban eszem ágában sem volt elmondani anyámnak.

Anyám megborzongott, mintha valami szőrös lábú rovar szaladt volna végig a gerincén.

– Pfüj, de undorító!

– Anya. Tisztában vagy velem, hogy két dolog történhet velem a jövőben? Az egyik, hogy azzá válok, amire te azt mondod: undorító. A másik, hogy négy éven belül, mielőtt véget ér az iskola, meghalok. – Nem akartam vitába szállni

vele, de a hozzáállása végtelenül felbosszantott. – Szóval melyiket szeretnéd jobban: ha meghalnék vagy ha felnőtt vámpír lenne belőlem?

– Természetesen egyiket sem – felelte.

– Linda – szólalt meg nagymamám, és közben az asztal alatt a lábamra tette a kezét. – Zoey arról beszél, hogy el kell fogadnod őt és az új jövőjét, a hozzáállásoddal pedig nagy fájdalmat okozol neki.

– *Én* okozok fájdalmat neki? – Egy pillanatig azt hittem, anyám ismét belekezd a „miért mindig én vagyok a hibás?” kezdetű monológjába, de aztán legnagyobb meglepetésemre vett egy mély levegőt, és szemembe nézett. – Nem akartalak megbántani, Zoey.

Egy pillanatra megint olyan volt, mint régen, mielőtt még hozzáment volna John Hefferhez, és nem Tökéletes Feleség volt, hanem az én anyukám. Összeszorult a szívem.

– Pedig megbántottál, anya – feleltem halkán.

– Ne haragudj – mondta. Kinyújtotta felém a tenyerét. – Mi lenne, ha újra megpróbálkoznánk ezzel a születésnap dologgal?

Megfogtam a kezét, és elkezdtem reménykedni. Talán mégis maradt belőle valami az én régi anyukámból. Végül is egyedül jött, a mostohabarom nélkül, ami már önmagában kész csoda. Megszorítottam a kezét, és rámosolyogtam.

– Szerintem remek ötlet.

– Akkor nyisd ki az ajándékodat, aztán együnk egy kis tortát – mondta, és odacsúsztatta elem, az érintetlen torta mellé.

– Oké! – Próbáltam lelkesnek tűnni, noha az ajándék betlehemi jelenetet ábrázoló papírba volt csomagolva. Egészen addig kitartott a mosolyom, amíg, kibontva az ajándékot, meg nem láttam a fehér bőrkötést és az aranyozott szélű lapokat. A szívem hirtelen a gyomromba süllyedt, amikor megfordítottam a könyvet, és elolvastam a címét: *Szentírás, A Hit Egyházának*

kiadásában. A drága, aranyozott, dőlt betűk alatt pedig kisebb betűtípussal ez állt: *A Heffer család.* Az aranyozott bojtjal ellátott, vörös bársony könyvjelző az első oldalak egyikére volt berakva. Időt akartam nyerni, mert semmi más nem jutott eszembe, mint hogy „micsoda szörnyű ajándék”, ezért kinyitottam a könyvet ott, ahová a bársony szalagot helyezték. Először azt hittem, csak a szemem káprázik. Pislogtam egyet, de nem tűnt el. A könyv egy családfánál nyílt ki. Az oldalon fekete, hátradőlő, balkezes írással (a mostohabárom betűi) anyám neve állt: LINDA HEFFER. A nevét egy vonal kötötte össze JOHN HEFFERrel, a lap szélén pedig az esküvőjük dátuma állt. A két név alatt pedig, mintha csak az ő gyerekeik volnánk, ott volt az öcsém, a nővérem és az én nevem.

Oké, tudom, hogy a biológiai apám, Paul Montgomery gyerekkoromban elhagyott minket, és gyakorlatilag eltűnt a föld színéről. Nagy ritkán érkezett tőle egy csekk valami nevetségesen kis összegről gyerektartás címén, de a feladó helyén lakcím sosem szerepelt. Ettől eltekintve semmilyen szerepet nem játszott az életünkben az elmúlt tíz évben. Igen, rossz apa volt. De akkor is az apám. John Heffer viszont, akitől a hideg is kirázott, nem az.

Felemeltem a tekintetem a hamisított családfáról, és anyám szemébe néztem. A hangom meglepően nyugodt volt, noha belül úgy éreztem, mindjárt felrobbanok.

– Mégis mit gondoltatok, amikor úgy döntöttetek, hogy ezt adjátok nekem ajándékba a születésnapomra?

Anyámat szemmel láthatóan felbosszantotta a kérdés.

– Azt gondoltuk, örömmel látod majd, hogy még mindig a családhoz tartozol.

– De nem tartozom. És már jóval azelőtt sem tartoztam ehhez a családhoz, mielőtt megjelöltek. Ezt te is tudod, én is tudom, és John is tudja.

– Apád egész biztosan nem...

Felemeltem a kezem, és félbeszakítottam.

– Nem! John Heffer nem az apám. Ő a te férjed. Te választottad, nem én. Soha nem lesz az apám. – A seb, amely azóta vérzett, hogy anyám megjelent az asztalunknál, felszakadt, és előntött a harag. – Nézd, anya, amikor megvetted az ajándékomat, valami olyasmit kellett volna választanod, aminek valószínűleg örülni fogok, és nem valami olyat, amit a férjed akar lenyomni a torkomon.

– Vigyázz a szádra, ifjú hölgy – mondta anyám. Aztán nagyira pillantott. – Ezt tőled örökölte.

Nagymamám felvonta egyik őszbe hajló szemöldökét, és a lányára nézett.

– Köszönöm, Linda, ennél nagyobb dicséretet nem is kaphattam volna tőled.

– Hol van? – kérdeztem anyámtól.

– Kicsoda?

– John. Hol van? Te nem miattam jöttél ide. Azért vagy itt, mert John szerezni akart nekem egy rossz napot, és ismerem már annyira, hogy tudjam, erről a világerő sem maradna le. Szóval hol van?

– Nem tudom, miről beszélsz – felelte anyám, de nem mert a szemembe nézni, és ebből tudtam, hogy ráhibáztam.

Felálltam, és elkiáltottam magam.

– John! Bújj elő! Bújj elő, akárhol is vagy!

És valóban felállt egy alak a Starbucks túlsó végében az egyik asztal mellől. Miközben jött felénk, alaposan végigmértem, és próbáltam megérteni, mit láthatott benne az anyám. Teljesen hétköznapi fickó volt. Átlagos magasság, sötét, őszülő haj, vékony áll, csapott váll, pipaszár lábak. Amíg nem nézett az ember a szemébe, addig semmi szokatlant nem talált rajta, és a tekintetében is csak a melegség hiánya volt az,

ami megkülönböztette másoktól. Mindig is furcsának találtam, hogy egy ilyen rideg, lelketlen fickó hogyan képes állandóan a vallásról papolni.

Odalépett az asztalunkhoz, és már nyitotta a száját, de mielőtt megszólalhatott volna, odalöktem elé az „ajándékot”.

– Tartsd meg! Ez nem az én családom, és nem is az én hitem – mondtam egyenesen a szemébe nézve.

– Szóval a gonoszt és a sötétséget választod – felelte.

– Nem. Egy szerető istennőt választok, aki megjelölt, és különleges hatalommal ruházott fel. Más utat választok, mint te. Ennyi az egész.

– Ahogy mondtam: a gonoszt választod. – Tenyerét közben anyám vállán nyugtatta, mintha támogatásra lenne segítségre ahhoz, hogy üljön. Anyám megfogta John kezét, és szípgó hangokat hallatott.

Nem törődtem a mostohabarommal, anyámhoz intéztem a szavaimat.

– Anya, kérlek, ilyet ne csinálj többet! Ha képes vagy elfogadni és tényleg találkozni akarsz velem, akkor hívjál fel, és találkozzunk. De ha csak John kedvéért teszel úgy, mintha látni akarnál, azzal fájdalmat okozol nekem, és szerintem egyikünknek sem jó.

– Az a helyes, ha egy feleség engedelmeskedik a férjének – mondta John.

Egy pillanatra megfordult a fejemben, hogy megpróbálom elmagyarázni neki, milyen sovíniszta és lekezelő az, amit mondott, de aztán inkább csak ennyit reagáltam:

– Menj a pokolba, John!

– Én csak azt akartam, hogy fordíts hátat a gonosznak – mondta anyám halkán sírdogálva.

Ezt már nagyfi sem bírta szó nélkül. A hangja szomorú volt, de határozott.

– Linda, nagy kár, hogy pont egy olyan hitet találtál magadnak, aminek az egyik alaptétele az, hogy minden, ami más, az egyenlő a gonosszal.

– A lánya rátalált Istenre, és ezt nem magának köszönheti – csattant fel John.

– Nem, a lányom rátalált magára, és mivel gondolkodni sajnos sosem szeretett, most maga gondolkodik helyette. De Zoeynek és nekem van saját akaratunk és véleményünk, nekünk nem kell megmondani, hogy mit gondoljunk. – Miközben beszélt, nagyfi a kezembe nyomta a levendulapalántát és a *Drakula* első kiadását, aztán megfogta a könyökömet, és talpra állított. – Ez Amerika, itt senkinek nincsen joga mások helyett gondolkodni. Linda, egyetérték Zoeyval. Ha egyszer észhez térsz, és azért akarsz velünk találkozni, mert szeretsz minket ugyanúgy, ahogy mi téged, akkor telefonálj. Ha nem, akkor nem vagyok rád kíváncsi többet. – Nagyfi egy pillanatra elhallgatott, majd undorodva John felé fordult. – Magára pedig se így, se úgy nem vagyok kíváncsi soha többé!

Ahogy hátat fordítottunk nekik, és elindultunk, hallottuk John gyülőlettől csöpögő hangját.

– Fogtok ti még hallani rólam! Mind a ketten. Sok tisztességes és istenfélő ember él ebben a városban, akiknek elégük van már a gonosz híveiből. Ami sok, az sok! Nem akarunk a sötétség bálványimádóival együtt élni! Jól jegyezzétek meg a szavaimat... eljön még az idő, amikor vezekelni fogtok bűneitekért...

Szerencsére gyorsan hallótávolságon kívül kerültünk. Úgy éreztem, mindjárt elsírom magam, de aztán meghallottam, hogy nagyfi magában motyog.

– Micsoda egy rakás majomfos!

– Nagyfi!

– Óh, Zoeybird, csak nem azt mondtam az anyád férjére, hogy majomfos?

– De igen.

Rám nézett. Sötét szeme villámokat szórt.

– Akkor jó.

NEGYEDIK FEJEZET

Nagyi próbálta megmenteni a születésnapomat, ezért átsétáltunk a Stonehorse étterembe, és úgy döntöttünk, eszünk valami normális süteményt. Nagyi megivott két pohár vörösbort, én pedig a barna üdítőm mellé ettem egy jókora szelet csokitortát.

Nagyi nem akarta megszépíteni a történeteket, nem próbált átverni olyan hülyeségekkel, mint hogy „anyád nem úgy gondolta” vagy „adj neki egy kis időt, majd megváltozik” stb. Nem, a nagymamám ennél sokkal gyakorlatiasabb volt.

– Anyád gyenge, és szüksége van egy férfira, aki irányítja – mondta, és kortyolt egyet a vörösborból. – Sajnos ezúttal nagyon rossz embert választott.

– Soha nem lesz már olyan, mint régen, ugye?

Nagyi gyengéden megsimogatta az arcomat.

– Talán, de őszintén szólva erősen kétlem, Zoeybird.

– Szeretem, hogy te sosem hazudsz nekem, nagyi – mondtam.

– A hazugság semmit nem old meg. Sőt még csak könnyebbé sem teszi a dolgokat, legalábbis hosszú távon biztosan nem. A legjobb igazat mondani, és szembenézni a problémákkal.

Felsóhajtottam.

– Mi a baj, drágám? Neked is van valami, amivel szembe kellene nézned? – kérdezte nagyi.

– Igen, sajnós. – Félszegen elmosolyodtam, és elmeséltem neki a félresikerült szülinapi bulimat.

– Azt hiszem, minél előbb meg kellene oldanod ezt a

pasikérdést. Heath és Erik aligha fogják ezt az örökkévalóságig túrni.

– Tudom, de Heath majdnem egy hétig kórházban volt azok után, hogy kimentettem a sorozatgyilkos karmaiból, majd a szülei azonnal elvitték a Kajmán-szigetekre karácsonyozni. Egy hónapja nem is találkoztam vele. Esélyem sem volt tisztázni a helyzetet.

A tényérom alját karcolgattam a villával, nem mertem nagy szemébe nézni. Ez a „sorozatgyilkos” szemenszedett baromság volt. Valóban én mentettem meg Heath életét, de nem egy hétköznapi gyilkos volt a támadója, hanem egy csapat élőhalott teremtmény, akiknek akkor (és valószínűleg még mindig) Stevie Rae volt a vezetője. Ezt azonban nem mondhattam el a nagymamámnak. Senkinek sem mondhattam el, ugyanis az egész ügy mögött az Éjszaka Házának Főpapnője, a mentorom, Neferet állt, és nem volt kétségem felőle, hogy azonnal megölne, ha kiderülne, hogy mindenre emlékszem. Úgy tűnt, hogy az én gondolataimban nem tud olvasni, de ha elmondom valakinek, és azt az illetőt elárulják a gondolatai, akkor mindannyian nagy bajba kerülünk.

Ennyit a stresszmentes középiskolás életről.

– Talán az lenne a legjobb, ha hazamennél, és megpróbálnád jóvátenni a dolgot – mondta nagyfi. Valószínűleg nagyon zavartan nézhettem rá, mert gyorsan folytatta: – Úgy értem, a szülinapi ajándékok dolgot, nem a Heath vagy Erik problémát.

– Óh, igen. Tudom, hogy azt kellene tennem. – Elhallgattam, és azon gondolkodtam, amit az előbb mondott. – Egyébként igazad van, nekem már tényleg az Éjszaka Háza az otthonom.

– Tudom – mosolyodott el. – És örülök, hogy így van. Megtaláltad a helyedet, Zoeybird, és én nagyon büszke vagyok rád.

Nagyi kikísért a parkolóba a Volkswagen Bogaramhoz, és búcsúzóul megölelt. Még egyszer megköszöntem neki a nagyszerű ajándékokat, és egyikünk sem hozta szóba az anyámat. Vannak dolgok, melyekről jobb nem beszélni. Azt mondtam nagyinak, hogy visszamegyek az Éjszaka Házába, és bocsánatot kérek a barátaimtól. És komolyan is gondoltam. De ahogy elindítottam a kocsit, azon kaptam magam, hogy a belváros felé haladok. Már megint.

Az elmúlt egy hónapban minden éjjel, amikor sikerült találnom valami ürügyet, Tulsa utcáin furikáztam. Mint egy kísértet... Ez több szempontból is jó hasonlat volt, hiszen a legjobb barátnőmet, Stevie Rae-t kerestem, aki egy hónappal ezelőtt halt meg, és élőhalott lett belőle.

Kimondani is furcsa volt.

A vámpírjelöltek közül néhányan meghaltak. Ezt mindenki tudta. Mióta bekerültem az Éjszaka Házába, hárman haltak bele az Átváltozásba, kettőjük haláltusájának pedig magam is szemtanúja voltam. Persze mindannyian tisztában voltunk vele, hogy ez is benne van a pakliban, nem minden vámpírjelöltből lesz igazi vámpír. Azt azonban nem tudtuk, hogy az a három társunk, akik utoljára meghaltak, mégsem teljesen halott. Feltámadtak, vagyis életben maradtak, illetve... a pokolba! Azt hiszem, az a legegyszerűbb, ha bevallom, pontosan olyanok lettek, mint a vámpírokról szóló rémtörténetek főszereplői: két lábon járó, élőhalott szörnyetegek, akik emberek vérért szívják. Ráadásul kegyetlenek és rossz szagúak.

Mindezt onnét tudtam, hogy sajnós volt szerencsém találkozni az első két vámpírjelölttel azután, hogy meghaltak. Akkor még azt hittem, hogy a szellemüket látom... Nem sokkal később meghalt két ember, két srác, akiket én is ismertem, és úgy tűnt, mintha valaki a vámpírokra akarná terelni a gyanút. Ez főleg azért volt kellemetlen, mert a

rendőrség is rájött, hogy ismertem őket, és bejöttek az iskolába, hogy kihallgassanak. Ám az még ennél is kellemetlenebbül érintett, hogy a harmadik ember, akit elraboltak, Heath volt.

Nem hagyhattam, hogy őt is megöljék. Ráadásul részben véletlenül addigra már megbélyegeztük egymást. Aphrodité segítségével rájöttem, hogyan tudok kapcsolatot teremteni Heath-szel, így ki tudtam deríteni, hol tartják fogva. A rendőrség azt hitte, hogy Heath-t egy sorozatgyilkos karmai közül mentettem ki.

De valójában élőhalott legjobb barátnőm és gusztustalan társai voltak azok, akik meg akarták ölni. Kimentettem Heath-t a régi, elhagyatott Tulsa Raktár alatti alagútrendszerből, amelyet még a szeszcsempészek építettek ki, és találkoztam Stevie Rae-vel. Vagy legalábbis azzal, ami lett belőle.

A probléma elég összetett volt. Először is képtelen voltam elhinni, hogy Stevie Rae-ből ugyanúgy kiveszett minden emberség, mint a többi, nagyon gonosz exvámprjelöltből, akik Heath-ből akartak lakmározni.

A másik problémát Neferet jelentette. Stevie Rae azt mondta nekem, hogy Neferet áll az egész mögött. Tudtam, hogy igazat beszél, mert Neferet szörnyű varázslatot bocsátott Heath-re és rám, mielőtt a rendőrség felbukkant volna. Azt akarta, hogy mindent felejtünk el, ami odalent történt velünk. Heath-nél azt hiszem, működött is. Nálam azonban csak egy rövid időre. Az őt elem segítségével sikerült felszabadítanom az emlékeimet.

Egy szó, mint száz, azóta egyfolytában azon agyaltam, hogy mit csináljak a) Stevie Rae-vel, b) Neferettel, c) Heath-szel. Az a tény, hogy az elmúlt egy hónapban egyikükkel sem találkoztam, nem segített megoldani a problémát.

– Jól van – mondtam hangosan. – Ma van a születésnapom, és ez még a szokásosnál is szarabbra sikerült. Ezért hozzád fordulok, Nüx, és kérek egy szülinapi szívességet. Meg akarom

találni Stevie Rae-t. – Majd gyorsan hozzátettem: – Kérlek. (Damien szerint egy istennővel illik udvariasan beszélni.)

Az igazat megvallva nem számítottam válaszra, ezért amikor rájöttem, hogy azt a mondatot ismételve magamban, hogy *tekerd le az ablakot*, először azt hittem, egy dalszöveget dúdolgatok, ami a rádióból szól. De a rádió nem volt bekapcsolva, és a szavakhoz nem társult dallam, ráadásul a fejem belsejében szóltak, nem a rádióból.

Idegesen letekertem az ablakot.

Egész héten szokatlanul meleg volt. Napközben plusz 15 °C-ot mutatott a hőmérő, ami elég különös decemberben, de Oklahomában bármi előfordulhat. Most azonban már majdnem éjjélre járt, és egyértelműen lehűlt az idő. Nem mintha engem zavart volna. A felnőtt vámpírok sokkal jobban bírták a hideget, mint az emberek. Nem azért, mert maguk is hideg, élettelen teremtmények (ez csak Stevie Rae-re volt igaz). Hanem azért, mert az anyagcseréjük másmilyen, mint az embereké. Igaz, hogy csak két hónapja jelöltek meg, és még csak vámpírjelölt voltam, de már így is éreztem, hogy sokkal kevésbé zavar a hideg, mint korábban. Egyszóval a kocsiba beáramló hideg levegő egyáltalán nem okozott problémát, ezért lepődtem meg, amikor hirtelen tüszögni kezdtem.

Úh, mi ez a szörnyű bűz? Leginkább egy dohos pince és egy romlott tojássláta szagának émelyítő egyvelegére hasonlított, ami furcsamód mégis ismerősnek tűnt.

– A pokolba! – kiáltottam fel, amikor végre leesett, hogy mit érzek. Balra rántottam a kormányt, átvágtam a záróvonalon, és leparkoltam a Bogaramat a belvárosi buszpályaudvar közelében. Villámgyorsan feltekertem az ablakot, és bezártam az ajtót (belehalnék, ha valaki ellopná az aláírt *Drakulámat*), majd visszasiettem a járdára, megálltam, és beleszagoltam a levegőbe. Azonnal megéreztem a szagot. Pfúj! Túl szörnyű volt

ahhoz, hogy figyelmen kívül lehessen hagyni. Kutyaként szimatolva elindultam a szag után, miközben egyre távolabb kerültem a buszpályaudvar megnyugtató fényeitől.

Egy sikátorban találtam rá. Először azt hittem, egy szemeteszsák fölé görnyedve étel után kutat, és összeszorult a szívem. Ki kell mentenem innét, gondoltam, biztonságba kell helyeznem, amíg meg nem találok a megoldást erre a szörnyűségre, ami vele történt. *Vagy meg kell ölni egyszer és mindenkorra!* Nem! Nem akartam ilyeneket gondolni. Egyszer már láttam meghalni Stevie Rae-t. Még egyszer nem fogom végignézni.

De mielőtt odaléphettem volna hozzá, hogy megöleljem (visszatartott lélegzettel), és megnyugtassam, hogy minden rendbe fog jönni, a szemeteszsák váratlanul felnyögött és megmozdult, én pedig rájöttem, hogy Stevie Rae nem kukázik, hanem egy hajléktalan vérét szívja!

– Jesszusom! Hagyd már abba!

Stevie Rae emberfeletti gyorsasággal pördült meg. A hajléktalan nő a földre zuhant, de Stevie Rae fogta az egyik csuklóját. Vicsorogva, villogó vörös szemekkel mordult rám. Annyira undorító volt az egész szituáció, hogy még megijedni is elfelejtettem. Ráadásul éppen túl voltam életem legszörnyűbb születésnapján, és az, hogy a legjobb barátnőm élőhalott vámpírként ijesztget, már tényleg több volt a soknál.

– Stevie Rae, én vagyok az! Hanyagold már ezt a röhejes vámpírmódit!

Egy végtelen hosszú másodpercig nem szólt semmit, és átfutott az agyamon, hogy mi van, ha az elmúlt egy hónapban, amíg nem találkoztunk, ő is ugyanolyan állatias és kegyetlen lett, mint a többi.

A gyomrom fájdalmasan görcsbe rándult, de álltam a tekintetét, és a szememet forgatva így szóltam:

– És szörnyen bűdös vagy. Az élőhalottak földjén nem ismerik a zuhanyt?

Stevie Rae elkomorodott, ami igazából barátságosabbá tette az arcát, így ugyanis nem látszottak ki rémisztő, sárga fogai.

– Menj innét, Zoey! – mondta. A hangja hideg volt és kifejezéstelen, egykor oly aranyos tájszólása most önmaga rettenetes paródiájának hangzott, de legalább kimondta a nevemet, ami elég volt ahhoz, hogy felbátorodjak.

– Addig nem megyek sehová, amíg nem beszélünk. Először is engedd el azt a szerencsétlent, egyébként is biztosan tele van tetvekkel, aztán beszéljünk!

– Ha beszélni akarsz velem, meg kell várnod, amíg befejezem az evést. – Stevie Rae rovarszerű mozdulattal oldalra billentette a fejét. – De ha jól emlékszem, te is szereted a vért, hiszen megbélyegezted a játékszeredet. Kérsz egy harapást? – Azzal elmosolyodott, és megnyalta a szemfogait.

– Pfuj, elég legyen ebből! Ami pedig Heath-t illeti, ő nem a játékszerem, hanem a barátom. Az egyik. És a vérét véletlenül kóstoltam meg. Szóval a válaszom nem. Nem kérek egy harapást ebből az emberből. Azt se tudom, kicsoda. – Azzal rámosolyogtam a szerencsétlen, réműlettől tágra nyílt szemű, csapzott hajú nőre.

– Annál jobb. Több jut nekem. – Stevie Rae lehajolt, hogy ismét belemélyesse a fogát a nő torkába.

– Hagyd abba!

Hátrapillantott a válla felett.

– Már mondtam, Zoey, hogy menj innét. Te nem tartozol ide.

– Te sem – feleltem.

– Sok más dolog mellett ebben is tévedsz.

Amikor visszafordult a nő felé, aki egyre csak azt ismételte sírva, hogy „kérem, kérem”, közelebb mentem

néhány lépéssel, és a fejem fölé emeltem a kezem.

– Azt mondtam, engedd el!

Stevie Rae válaszul felmordult, és kinyitotta a száját, hogy beleharapjon a nő nyakába. Behunytam a szemem, és összpontosítottam.

„Levegő, jöjj hozzám!” parancsoltam. Azonnal lobogni kezdett a hajam a körülöttem keletkezett szélben. Egyik kezemmel kört írtam le a levegőbe, mire egy mini tornádó jelent meg előttem. Kinyitottam a szemem, és egy csuklómozdulattal a zokogó hajléktalan nő felé irányítottam a levegő erejét. Ahogy terveztem, a forgószél kikapta Stevie Rae karmai közül áldozatát, és a sikátor másik végébe repítette, ahonnan már el tudott jutni a kivilágított utca biztonságába.

– Köszönöm, levegő – mormoltam, és éreztem, ahogy a láthatatlan szellőkéz végigsimít az arcomon, mielőtt elenyészne.

– Ügyes mutatvány volt.

Visszafordultam Stevie Rae felé. Gyanakodva méregetett, mintha attól tartana, hogy őt is mindjárt felszippanantom egy tornádóval.

Vállat vontam.

– Gyakorlat teszi a mestert. Az összpontosításon múlik minden. Te is tudnád, ha gyakorolnál.

Stevie Rae beesett arra egy pillanatra megvonaglott, de olyan gyorsan történt az egész, hogy magam sem tudtam, tényleg láttam-e vagy csak képzelődtem.

– Az elemekhez most már semmi közöm.

– Baromság, Stevie Rae! Képes vagy kapcsolatot teremteni a földdel. Ez a képességed már az előtt megvolt, hogy meghaltál, vagyis... – elhallgattam. Abszurd volt arról beszélni az élőhalott Stevie Rae-nek, hogy meghalt. – Az efféle dolgok nem múlnak el nyomtalanul. Vagy emlékszel, mi történt az

alagutakban? Akkor még megvolt a képességed.

Stevie Rae megrázta a fejét, és rövid, szőke fürtjei, amelyek nem tapadtak mocskosan a fejére, ugyanolyan vidám táncba kezdtek, mint amikor még egy szobában laktunk.

– Már elmúlt. Akármilyen volt is a birtokomban, amikor meghaltam, odaveszett. Ez ellen te sem tudsz mit tenni. Bele kell törődnöd és tovább kell lépned. Én már megtettem.

– Sosem fogok beletörődni. Te vagy a legjobb barátnőm. Nem akarok továbblépni.

Stevie Rae hirtelen állatias hangon rám mordult, a szeme pedig felizzott, mint két vörös vérlámpa.

– Úgy nézek én ki, mint a legjobb barátnőd?

Nem törődtem azzal, hogy a szívem veszettül kalapál a mellkasomban. Igaza volt. Az a lény, akivé vált, egyáltalán nem hasonlított arra a Stevie Rae-re, akit megismertem. De képtelen voltam elhinni, hogy örökre eltűnt. Amikor legutóbb találkoztunk, néhány pillanatra felvillant a régi Stevie Rae, ezért nem mondtam még le róla. Legszívesebben elsírtam volna magam, de igyekeztem, hogy a hangomon ez ne érződjön.

– A pokolba is, egyáltalán nem úgy nézel ki, mint Stevie Rae. Mióta nem mostál hajad? És mik ezek a rongyok rajtad? – A tréningnadrágjára és a több számmal nagyobb pólójára mutattam, meg a hosszú, fekete viharkabátjára, amiben úgy nézett ki, mint valami metálrajongó. – Én se hasonlítanék magamra, ha így öltözködnék.

Felsóhajtottam, és közelebb léptem hozzá.

– Miért nem jössz velem? – kérdeztem. – Visszacsempészlek a koleszba. Senki nem fogja észrevenni. Alig maradt valaki a suliban. Neferet sincs ott – tettem hozzá, majd gyorsan folytattam (azt hiszem, egyikünk sem akart Neferetről beszélgetni – sem most, sem máskor). – A legtöbb

tanár elutazott a téli szünetre, és a diákok közül is sokan a családjukkal töltik az ünnepeket. Semmi nem történik. Még Damien és az Ikrek vagy Erik sem fognak zaklatni, mert bepöccentek rám. Vehetsz egy hosszú, forró fürdőt, szerzek neked valami normális ruhát, és végre dumálhatunk egyet.

A szemébe néztem, és megláttam benne a vágyakozást. Csak egy pillanatig tartott, de ezúttal biztos voltam benne, hogy nem képzelődtem. Gyorsan elfordította a fejét.

– Nem mehetek veled. Ennem kell.

– Az nem probléma. Majd kerítek valamit a kolesz konyhájából. Lefogadom, hogy van a kedvenc müzliből is – mosolyodtam el.

– A Lucky Charmsból?

Szélesebbre húzódott a mosolyom.

– Igen, abból a mesésen ízletes és minden tápértéket nélkülöző reggeli zabpehelyből.

– Azt akarod mondani, hogy a barna üdítő egészségesebb?

Találkoztam a tekintetünk. Stevie Rae szeme már nem izzott vörösen, arcán könnyek csorogtak lefelé. Önkéntelenül odaléptem hozzá, hogy megöleljem, de elhúzódott.

– Ne! Ne akarj hozzám érni, Zoey! Már nem az vagyok, aki voltam. Koszos vagyok és undorító.

– Akkor gyere vissza velem a suliba, és fürödj meg! – kérleltem. – Majd együtt kitalálunk valamit. Ígérem.

Stevie Rae szomorúan megrázta a fejét, és kitörölte a szeméből a könnyeket.

– Itt nincs mit kitalálni. Amikor azt mondtam, hogy koszos vagyok és undorító, nem a külsőmre gondoltam. Belülről még szörnyűbb vagyok, mint kívülről. Ennem kell, Zoey, és nem szendvicsekre meg zabpehelyre gondoltam. Vérre van szükségem. Emberi vérre. És ha nem kapom meg... – Elhallgatott, és egész testében megrázkódott. – Ha nem kapom

meg, felemészt az égető, őrjítő éhség. De nem csak erről van szó. Enni akarok, mert szeretem azt az érzést, amikor beleharapok egy ember torkába, és iszom a rémülettől lüktető, meleg vérét. – Ismét elhallgatott, ezúttal nehezen, zihálva szedte a levegőt.

– Nem hiszem el, hogy tényleg embereket akarsz ölni, Stevie Rae.

– Pedig jobban teszed, ha hozzászoksz a gondolathoz.

– Most ezt mondod, de tudom, hogy valahol mélyen még mindig az a Stevie Rae vagy, aki egy kiskutyára sem merne rászólni, nemhogy megöljön valakit. – Amikor láttam, hogy tiltakozásra nyitja a száját, gyorsan folytattam. – És ha szerzek neked embervért, hogy ne kelljen gyilkolnod?

Hideg, érzelemmentes hangon válaszolt:

– Szeretek gyilkolni.

– És ilyen mocskosan, büdösen, undorítóan is szeretsz élni?

– Nem érdekel, hogy nézek ki.

– Igazán? És ha azt mondom, hogy kapsz tőlem egy Roper farmert, egy cowboysizmát meg egy szép, hosszú ujjú, ropogósra vasalt inget?

A szeme apró villanásából láttam, hogy egy pillanatra sikerült felébresztenem benne a régi Stevie Rae-t. Lázasan gondolkodtam, mit mondjak neki, amíg még figyel rám.

– Tudod, mit? Találkozzunk holnap éjfélkor... nem, várj csak! Holnap szombat. Éjfélkor még aligha tudok elszabadulni. Legyen inkább háromkor a nyári lagnál a Philbrook Múzeum kertjében. – Rávigyorogtam. – Emlékszel még rá, ugye?

Tudtam, hogy emlékeznie kell rá. Egyszer már voltunk ott együtt, csak akkor ő próbált megmenteni engem, és nem fordítva.

– Igen, emlékszem – felelte ugyanazon a hátborzongató, közönyös hangon.

– Oké, akkor ott találkozunk. Nálam lesz a ruhád, meg hozok neked vért is. Ehetsz, ihatsz, amit akarsz, és belebújhatsz a régi ruháidba. Aztán közösen kitalálunk valamit. – Magamban elhatároztam, hogy viszek szappant meg sampont is, és fakasztok valahonnan egy kis vizet, hogy meg tudjon fürdeni. Pont olyan rettenetes szaga volt, ahogyan kinézett. – Oké?

– Ennek semmi értelme.

– Azt hadd döntsem el én, jó? És még el sem mondtam a születésnapom horrorisztikus eseményeit. Találkoztam nagyival, de felbukkant anyám és a mostohabárom is. Nagy majomfoshnak nevezte a mostohabarmot.

Stevie Rae önkéntelenül is felnevetett, mire könnyek szöktek a szemembe, és gyorsan pislogtam néhányat, nehogy elsírjam magam.

– Kérlek, gyere el – mondtam rekedt hangon. – Annyira hiányzol.

– Elmegyek – felelte Stevie Rae. – De meg fogod bánni.

ÖTÖDIK FEJEZET

Stevie Rae sarkon fordult, és ezt a nem túl biztató megjegyzést hátrahagyva végigszáguldott a sikátoron, majd eltűnt a sötétben. Én sokkal lassabban sétáltam vissza a Bogaramhoz. Szomorú voltam és nyugtalan, túl sok átgondolnivalóm volt ahhoz, hogy egyenesen visszamenjek az iskolába, ezért elhajtottam a Tulsa déli részén, a Hetvenegyedik utcában álló, éjjel-nappal nyitva tartó IHOP palacsintaházba, rendeltem egy nagy csokoládés shake-et meg egy kupac csokis palacsintát, és nekiálltam agyalni.

Azt hiszem, a találkozó egészen jól ment Stevie Rae-vel. Végül is beleegyezett, hogy holnap találkozik velem. És megharapni sem akart, ami kimondottan jó jel. Persze az elég szörnyű volt, ahogy azt a szerencsétlen hajléktalant próbálta kinyírni, hogy a szagáról és a külsejéről ne is beszéljek. De az örült, élőhalott maszk alatt esküdni mertem volna, hogy ott van az én Stevie Rae-m, a legjobb barátnőm. Ebben hittem, és elhatároztam, hogy nem engedek belőle. Mindent el fogok követni, hogy visszahozzam a fénybe. Mármint átvitt értelemben. Azt gyanítom, hogy a fény őt még jobban zavarhatja, mint engem vagy a felnőtt vámpírokat. De ha már itt tartunk, az az élőhalott társaság az alagútban tökéletesen megfelelt a vámpírokról elterjedt sztereotípiáknak. Vajon Stevie Rae is lángba borulna és elégne, ha napfény érné? A francba! Az nem volna túl jó, főleg hogy a találkozót hajnali háromra beszéltük meg, alig néhány órával napfelkelte elé. Megint csak a francba!

Ezek után – mintha nem lett volna elég aggodnivalóm –

azon kezdtem gondolkodni, hogy mit fogok csinálni, ha a tanárok (elsősorban Neferet) visszatérnek az iskolába. Hogyan fogom mindenki előtt titokban tartani azt, hogy Stevie Rae valójában nem halt meg? Nem. Ezen ráérek majd akkor problémázni, ha sikerült.

Stevie Rae-t megfürdetnem és biztonságba helyezni. Igyekeztem mindig csak a következő lépésre koncentrálni, és bíztam benne, hogy Nüx, aki Stevie Rae-hez is elvezetett, segít majd megoldani a dolgokat.

Már majdnem hajnalodott, mire visszaértem a suliba. Az iskola parkolója szinte teljesen üres volt, és senkivel nem találkoztam, miközben lassan végigsétáltam az Éjszaka Háza kastélyszem épületei mellett. A lánykollégium az udvar másik végében volt, de nem siettem. El akartam intézni valamit, mielőtt bemegyek a szobámba, és különben sem akartam találkozni sértődött barátaimmal. (Úh, de utálok a születésnapomat!)

Az Éjszaka Háza főépületével szemben egy kisebb építmény állt. Ezt is régi téglák és kiugró szikladarabok furcsa egyvelege alkotta, de összességében jóval kisebb és lekerekítettebb volt, mint az iskola többi épülete. Előtte az istennőnk, Nüx márványszobra állt, ahogy két karját az ég felé emelve, mintha a teliholdat tartaná a kezében. Néhány másodpercig szótlánul bámultam az istennőt. Az iskolaudvaron elhelyezett régimódi gázlámpák nem bántották annyira a szemünket, és simogató, meleg fényük életet lehelt Nüx szobrába.

Óvatosan letettem a földre a levendulapalántámat és a *Drakulát*, majd addig keresgéltem Nüx lábánál, míg meg nem találtam a hosszú, zöld gyertyát, amely az oldalára dőlve hevert a téli fűben. Felállítottam, majd behunytam a szemem, és a gázláng melegére koncentráltam. Arra gondoltam, hogy egyetlen gyertya lángja képes bevilágítani és megváltoztatni

egy sötét szoba egész hangulatát.

– Jöjj hozzám, tűz, világíts nekem, kérlek – suttogtam.

Hallottam, ahogy a kanóc sercegni kezd, és megéreztem a láng melegét az arcomon. Amikor kinyitottam a szemem, a földet szimbolizáló zöld gyertya vidáman égett. Elégedetten elmosolyodtam. Nem túloztam azzal, amit Stevie Rae-nek mondtam. Az elmúlt egy hónapban tényleg sokat gyakoroltam az elemek megidézését, és egyre jobban ment. (Arra azonban alkalmatlan volt az istennőtől kapott képességem, hogy barátaim érzékeny lelkének sebeit begyógyítsam vele.)

Óvatosan leraktam a meggyújtott gyertyát Nüx lábához. A fejemet azonban nem hajtottam le, inkább hátravettem, hogy a fenséges éjszakai égboltot lássam magam előtt. Azután imádkoztam az Istennőhöz, de be kell vallanom, ez az ima inkább csak beszéd volt. Ez nem jelenti azt, hogy tiszteletlen lettem volna Nüxhöz. Egyszerűen csak ilyen vagyok. Attól a naptól fogva, hogy megjelöltek, és az Istennő megjelent nekem, nagyon közel éreztem magamhoz. Mintha tényleg törődne velem, nem úgy, mint a névtelen Magasságos Isten, aki összevont szemöldökkel néz le rám az égből, és egy noteszba jegyzeteli bűneimet, amelyekért majd a pokolra kerülök.

– Nüx, köszönöm a segítségedet. Fogalmam sincs, mit kezdjek ezzel az egész Stevie Rae-üggyel, de tudom, hogyha segítesz nekem – nekünk –, akkor meg tudjuk oldani. Vigyázz rá, kérlek, és mondd meg, hogy mit tegyek! Tudom, hogy volt velem valami terved, amikor megjelöltél és különleges hatalommal ruháztál fel, és kezdem azt gondolni, hogy ennek a tervnek valami köze van Stevie Rae-hez. Nem akarok hazudni: félek. De akkor is tudtad, milyen kis nyuszi vagyok, amikor kiválasztottál. – Elmosolyodtam. Amikor először beszélgettem Nüxszel, azt kérdeztem tőle, hogyan legyek én a szeme és a füle, amikor még parkolni sem tudok rendesen. Akkor úgy tűnt,

hogy ez egyáltalán nem érdeklí, és azt reméltem, ez azóta sem változott. – Egyébként csak gyűjtani akartam egy gyertyát Stevie Rae-nek, hogy jelezzem, soha nem fogom elfelejteni, és akármit is tartogatsz számomra, azt vállalom.

Úgy gondoltam, üldögélek még egy kicsit, hátha most is meghalok valami a fejemben, mint este, amikor Stevie Rae-t kerestem, így hát ültem Nüx szobra előtt, és az eget fürkésztem, amikor hirtelen megszólalt mellettem Erik, és én majd összecsináltam magam ijedtemben.

– Stevie Rae halála nagyon megviselt, igaz?

Felugrottam, és sikkantottam egy nem túl nőieset.

– Jesszusom, Erik! Úgy megijesztettél, hogy majdnem elájultam. Soha többet ne csinálj ilyet!

– Oké. Bocsi. Nem akartalak megzavarni. Majd később beszélünk – azzal sarkon fordult, és már indult is a másik irányba.

– Várj, ne menj el! Csak annyit mondtam, megijesztettél. Legközelebb lépj rá egy száraz faágra, vagy köhögj egyet! Oké?

Megállt, és visszafordult felém. Komor arccal bólintott, és azt felelte:

– Oké.

Felálltam, és bátorítóan elmosolyodtam. Élőhalott barátnő ide, megbélyegzett emberpasi oda, nagyon kedveltem Eriket, és nem akartam szakítani vele.

– Örülök, hogy itt vagy. Bocsánatot akarok kérni a délután törtétekért.

Erik ingerült mozdulatot tett a kezével.

– Ne fáradj vele! A hőemberes nyakláncot pedig nem kell hordanod, nyugodtan visszaviheted, ki fogják cserélni. Vagy amit akarsz. Megvan a számla.

Megérintettem a nyakamban lógó gyöngyhóembert. Most,

hogy felmerült, akár el is veszíthetem (Erikkel együtt), hirtelen rájöttem, hogy egész aranyos (Erik pedig jóval több annál).

– Nem! Nem akarom visszavinni. – Elhallgattam, és megpróbáltam összeszedni magam, hogy ne tűnjek teljesen kétségbeesettnek és elmebetegnek. – Oké, a helyzet a következő. Van rá némi esély, hogy egy kicsit túlérzékeny vagyok ezzel az egész születésnap-karácsony témával kapcsolatban. Tényleg szólnom kellett volna előre, hogy mit gondolok róla, de annyi szörnyűséges szülinapom volt már, hogy igyekeztem egyáltalán nem gondolni rá. Egészen a mai napig. Ma meg már késő lett volna bármit is mondani. Elhatároztam, hogy nem szólok semmit, és sosem tudtatók volna meg, ha nincs az az üzenet Heath-től. – Erről hirtelen eszembe jutott, hogy Heath káprázatos karkötője még mindig a csuklómon van, ezért leeresztettem a karom, és az oldalamhoz szorítottam, hogy az ezüst szívecskék ne csilingeljenek már olyan vidáman. Majd idétlenül hozzátettem: – És amúgy igazad van. Stevie Rae teljesen kikészít.

Ahogy kimondtam, észbe kaptam, hogy már megint úgy beszélek a mindenki által halottnak hitt Stevie Rae-ről, mintha még élne, vagyis az ő esetében, mintha még nem halt volna meg. És természetesen pont olyan kétségbeesett elmebeteg módjára hadováltam, mint amit próbáltam elkerülni.

Erik kék szeme mintha a lelkembe fűrődött volna.

– Könnyebb lenne neked, ha egy ideig nem találkoznánk?

– Nem! – Ószinte rémület rántotta görcsbe a gyomromat. – Egyáltalán nem lenne könnyebb, ha nem találkoznánk.

– Mióta Stevie Rae meghalt, úgy viselkedsz, mintha nem is itt lennél. Megértem, ha szükséged van egy kis egyedüllétre.

– Erik, az igazság az, hogy nem csak Stevie Rae-ről van szó. Más dolgok is történnek velem, amikről nagyon nehéz beszélni.

Közelebb lépett hozzám, és megfogta a kezem.

– Nekem sem mondhatod el? Nagyon jól tudok problémákat megoldani. Hátha tudok segíteni.

A szemébe néztem, és hirtelen annyira szerettem volna mindent elmesélni neki Stevie Rae-ről, Nefereetről, de még Heath-ről is, hogy önkéntelenül is közelebb húzódtam hozzá. Erik átölelt, én pedig hangos sóhajjal a mellére hajtottam a fejem. Mindig olyan jó illata volt, és mellette tökéletes biztonságban éreztem magam.

– Tudom, hogy jó vagy a problémák megoldásában. Te mindenben jó vagy. Az igazat megvallva ijesztően tökéletes vagy.

Ereztem, ahogy megremeg a mellkasa a nevetéstől.

– Ezt úgy mondod, mintha baj lenne.

– Nem baj, de van benne valami félelmetes – feleltem halkán.

– Félelmetes? – Hátrahúzta a fejét, hogy a szemembe tudjon nézni. – Most viccelsz velem!

Azzal hangosan felnevetett.

Elkomorodtam.

– Miért nevezsz ki?

Átölelt, és így szólt:

– Z, van fogalmad róla, milyen érzés egy olyan lánnyal randizni, aki a vámpírtörténelem legnagyobb hatalommal rendelkező vámpírjelöltje?

– Nincs, nem szoktam lányokkal randizni. – Nem mintha bármi bajom lenne a leszbikusokkal.

Megfogta az államot, és felemelte a fejem.

– Van abban valami ijesztő, Z, hogy irányítani tudod az elemeket, az összeset. Ki merne felidegesíteni egy ilyen barátnőt?

– Ugyan már! Ne hülyéskedj! Soha nem használtam még

ellened.

Azt nem említettem meg, hogy mások ellen már igen. Elsősorban élőhalottak ellen. Meg az exbarátnője, Aphrodité ellen (aki legalább olyan undok és idegesítő tud lenni, mint az élőhalottak). De valószínűleg nem lett volna okos dolog ezt felhozni.

– Csak azt akarom mondani, hogy neked senkitől nem kell félned. Fantasztikus nő vagy, Zoey. Tudsz róla?

– Azt hiszem, nem. Az utóbbi időben minden olyan zavaros. Erik megint a szemembe nézett.

– Akkor hadd segítsek egy kicsit, hogy tisztábban láss.

Éreztem, hogy elmerülök a szeme kékségében. Talán mégis elmondhatnám neki, gondoltam. Erik ötödéves, ez a harmadik éve az Éjszaka Házában. Nemsokára betölti a tizenkilencet, és elképesztően tehetséges színész. (Még énekelni is tud.) Ha van olyan vámpírjelölt, aki tud titkot tartani, az ő. De ahogy szóra nyitottam a számat, és elkezdtem volna kikotyogni az igazságot Stevie Rae-ről, mintha egy jeges kéz markolt volna a gyomromba, a szavak pedig a torkomban rekedtek. Már megint azaz érzés. Az a megmagyarázhatatlan, zsigeri megérzés, amely már többször figyelmeztetett, hogy tartsam a számat, meneküljek vagy éppen álljak meg, és gondolkodjak. Most azt súgta, hogy fogjam be a számat, és Erik szavai ezt szinte azonnal meg is erősítették.

– Tudom, hogy szívesebben beszélnél Neferettel, de még legalább egy hét, mire visszatér. Én szívesen átveszem addig a szerepét.

Neferet volt az a személy (vámpír), akivel semmilyen körülmények között nem beszélhettem erről. A pokolba is, Neferet volt a legfőbb oka annak, hogy sem a barátaimnak, sem Eriknek nem beszélhettem Stevie Rae-ről.

– Köszönöm, Erik. – Önkéntelenül is elkezdtem

kibontakozni az öleléséből. – De ezt egyedül kell megoldanom.

Olyan hirtelen engedett el, hogy majdnem hanyatt estem.

– Miatta van, ugye?

– Ki miatt?

– Az embersrác, Heath miatt. Két nap múlva hazajön, és emiatt viselkedsz olyan furcsán.

– Nem viselkedek furcsán. Vagy ha mégis, annak nem ő az oka.

– Akkor miért nem engeded, hogy hozzád érjek?

– Miről beszélsz? Engedem, hogy hozzám érj. Most öleltél meg.

– Vagy két másodpercig. Aztán azonnal elhúzódtál, mint ahogy az utóbbi időben mindig. Nézd, ha valami rosszat csináltam, mondd meg, és...

– Nem csináltál semmi rosszat!

Erik néhány másodpercig nem szólt semmit, és amikor beszélni kezdett, sokkal idősebbnek tűnt tizenkilencnél, és valami végtelen szomorúság bujkált a hangjában.

– Tudom, hogy a megbélyegzéssel nem kelhetek versenyre. Nem is ez a szándékom. Csak azt hittem, ami köztünk van, az valahogy különleges. A mi kapcsolatunk hosszabb ideig fog tartani, mint egy biológiai szenvedély egy emberrel. Mi hasonlóak vagyunk, de te és Heath nem. Már nem.

– Erik, neked nem kell versenyre kelned Heath-szel.

– Utánanéztem. A megbélyegzés a szexről szól.

Éreztem, hogy elvörösödök. Természetesen igaza volt. A megbélyegzés szexuális természetű dolog, mert amikor egy vámpír egy ember véréből iszik, mindkettőjük agyában ugyanazok a receptorok lépnek működésbe, mint orgazmus közben. *Ezt azonban nem Erikkal akartam megbeszélni.* Ezért úgy döntöttem, hogy inkább ragaszkodom az emészthetőbb verzióhoz, és nem megyek bele mélyebben.

– A megbélyegzés a vérről szól, nem a szexről.

Olyan pillantást vetett rám, amelyből egyértelműen kiderült, hogy (sajnos) igazat mondott. Valóban utánaézett.

Önkéntelenül is védekezni kezdtem.

– Erik, én még mindig szűz vagyok, és egyelőre nem is akarok ezen változtatni.

– Egy szóval sem mondtam...

– Úgy tűnik, összekeversz az előző barátnőddel – szakítottam félbe. – Én nem fogok eléd térdelni, hogy leszopjalak.

Oké, tudom, hogy nem volt fair felhozni ezt az incidenst, aminek véletlenül voltam szemtanúja Erik és Aphrodité között. Akkor még csak nem is ismertem Eriket. De jelen pillanatban sokkal egyszerűbbnek tűnt ezzel visszavágni, mint a vérszomjamról beszélni, amely Heath mellett kerített hatalmába.

– Nem keverlek össze Aphroditével – mondta összeszorított fogakkal.

– Talán nem is arról van szó, hogy én furcsán viselkedem. Talán inkább arról, hogy te többet akarsz, mint amennyit jelenleg nyújtani tudok.

– Ez nem igaz, Zoey. Nagyon jól tudod, hogy egyáltalán nem sűrgetlek a szex miatt. Nem szeretném, ha olyan lennél, mint Aphrodité. Én téged akarlak. De szeretnék néha megérinteni anélkül, hogy elhúzódnál tőlem, mint egy leprástól.

Valóban így viselkedtem? A francba! Valószínűleg igen. Vettem egy mély lélegzetet. Ostobaság volt Erikkal veszekednem. Tudtam, hogy el fogom veszíteni, ha nem találom meg a módját annak, hogy közel engedjem magamhoz, de ne áruljak el neki semmi olyat, amit Neferet nem tudhat meg. Lesütöttem a szemem, próbáltam eldönteni, mit

mondhatok el neki, és mit nem.

– Nem gondolom azt, hogy leprás vagy. Azt gondolom, hogy te vagy a legdögösebb pasi a suliban.

Hallottam Erik sóhaját.

– Az előbb azt mondtad, nem randizol lányokkal. Ez azt jelenti, hogy szereted, amikor hozzád érek?

Felnéztem rá.

– Igen. Azt jelenti. – Hirtelen elhatároztam: elmondom neki az igazat. Vagy legalábbis egy részét. – Csak olyan nehéz közel engednem téged, amíg meg nem birkózom ezzel a... hmm... izével.

Nagyszerű! Azt mondtam, hogy izé. Olyan vagyok, mint egy fogyatékos. Mit eszik rajtam ez a srác?

– Z, ennek az *izének* köze van ahhoz, hogy hogyan használd a hatalmadat?

– Igen. – Na jó, ez hazugság volt, bár nem teljesen. Ez az egész *izé* (Stevie Rae, Neferet, Heath) nem történt volna velem, ha nem lennének a különleges képességeim, és nem kellene azon gondolkodnom, hogyan éljek velük. Átfutott az agyamon, hogy a hátam mögött keresztbe teszem két ujjamat, de féltem, hogy Erik észrevenné.

Közelebb lépett hozzám.

– Szóval ez az *izé* nem arról szól, hogy utálsz, ha hozzád érek?

– Nem, egyáltalán nem erről van szó. Nagyon nem – feleltem, és én is tettem egy lépést felé.

Elmosolyodott, és hirtelen átkarolt, majd lehajolt, hogy megcsókoljon. Ugyanolyan jó íze volt, mint amilyen jó illata, és csókolózás közben rájöttem, milyen régen is smároltunk utoljára. Nem vagyok olyan kurvoid, mint Aphrodité, de azért apáca sem. És nem hazudtam, amikor azt mondtam Eriknek, hogy szeretem, ha megérint. Átkaroltam széles vállát, és

magamhoz húztam. Tökéletesen összeillettünk. Magas srác, de szeretem, hogy ilyen. Mellette védelemre szoruló kislánynak érzem magam, és ezt is szeretem. Ujjaimmal a tarkóját simogattam, ahol sötét haja vastag fürtökbe göndörödött. Végighúztam a körmömet a puha bőrére, és éreztem, hogy megvonaglik a gyönyörtől. Torkából apró nyögés tört fel.

– Olyan jó veled – suttozta, az ajkaival érintve a számát.

– Veled is – súgtam vissza. Egyre szenvedélyesebben csókolóztunk. Aztán hirtelen ötlettel megfogtam a kezét, és előrehúztam a mellemre. Ismét felnyögött, és még keményebben csókolott. Lejjebb csúsztatta a kezét, bedugta a pulóverem alá, majd megfogta a mellemet. Csak a csipkés fekete melltartóm volt a bőröm és a tenyere között.

Be kell vallanom, jó érzés volt, ahogy megfogta a mellemet. Nagyon jó érzés. És az is jó volt benne, hogy ezzel bebizonyítottam Eriknek: egyáltalán nem viszolygok tőle. Úgy fordultam, hogy könnyebben hozzá tudjon férni a kezével, közben pedig egy ártatlan (na jó, félig ártatlan) szájmozdulattal beleharaptam az alsó ajkába.

A vér íze olyan hatással volt rám, mint egy áramütés, és egy pillanatra elakadt a lélegzetem. Meleg volt, sűrű, egyszerre édes és sós – leírhatatlanul finom. Önkéntelenül a két kezembe fogtam Erik arcát, és lejjebb húztam, hogy jobban hozzáférjek a szájához. Mohón nyaltam a sebet, amitől még gyorsabban folyt belőle a vér.

– Ne hagyd abba! Igyál – mondta Erik rekedtes hangon, és egyre szaporábban szedte a levegőt.

Ennél több biztatásra nem is volt szükségem. Bekaptam az alsó ajkát, és szívni kezdtem csodás vérét. Nem olyan volt, mint Heath vére. Nem volt olyan intenzív az élvezet, nem vesztettem el teljesen a fejemet. Erik vére nem az a fehéren izzó szenvedély volt, mint Heath-é. Erik vére kicsi, de meleg,

megbízhatóan lángoló tábortűz volt. Meleg, folyékony élvezettel töltötte meg az egész testemet, az ajkamtól egészen a lábujjam hegyéig. Még többet akartam belőle, Erikből és a véreből is.

– Khm!

Valaki hangosan megköszöri a torkát, mire Erik és én úgy ugrottunk szét, mintha hirtelen bomba robbant volna mellettünk. Láttam, hogy Erik szeme elkerekedik, ahogy a hátam mögé pillant, majd büntudatos mosoly jelenik meg az arcán. Úgy nézett ki, mint a kisfiú, akit rajtakaptak, hogy belenyúlt a süteményes dobozba (az én süteményes dobozomba).

– Elnézést, Blake professzor. Azt hittük, egyedül vagyunk.

HATODIK FEJEZET

Uram. Atyám. Meg akartam halni. Ott helyben összeesni, és úgy maradni. Porrá válni, és hagyni, hogy a szél szanaszét fújjon. Ehelyett megfordultam, és ott állt velem szemben Loren Blake, a koszorús vámpírköltő és egyben az Univerzum Legjobb Pasija. Klasszikusan jóképű arcán halvány mosoly játszott.

– Óh, ööö, hello – hebegtem, és ha ez nem lett volna elég ostoba, gyorsan hozzátettem: – Nem Európában vagy?

– Csak voltam. Ma este értem vissza.

– És milyen volt Európa? – kérdezte Erik higgadtan csevegve, miközben átkarolta a vállamat.

Loren mosolya szélesebbre húzódott, és a tekintete Erikről rám vándorolt.

– Nem olyan barátságos, mint itt.

Erik, aki szemmel láthatóan élvezte a helyzetet, halkan felnevetett.

– Nem az számít, hová megyünk, hanem az, hogy kit ismerünk.

Loren felvonta egyik tökéletes szemöldökét.

– Ahogy mondod.

– Ma van Zoey születésnapja. Éppen most kapta meg tőlem a születési pusziját – folytatta Erik. – Tudja, Z és én együtt járunk.

Hol Erikre, hol Lorenre pillantottam. Szinte sistergett közöttük a levegő a tesztoszterontól. Egy szempillantás alatt kőkemény macsókká változtak. Főleg Erik. Nem lettem volna meglepve, ha hirtelen fejbe vág, és elkezd a hajamnál fogva

maga után húzni. Ami nem volt egy vonzó alternatíva.

– Igen, hallottam, hogy együtt vagytok – mondta Loren. A mosolya furcsa volt, már-már gúnyos. Aztán az ajkamra mutatott. – Véres a szád, Zoey. Nem akarod letörölni?

Elvörösödtem.

– Ja, és boldog születésnapot! – tette hozzá Loren, majd sarkon fordult, és elindult a professzorok szobáit rejtő épület felé.

– Ez volt életem legkínosabb jelenete – mondtam, miután lenyaltam a vért az ajkamról és megigazítottam a pulóveremet.

Erik megvonta a vállát és elvigyorodott.

Rácsaptam a mellkasára, aztán lehajoltam, és felvettem a földről a levendulapalántámat és a könyvemet.

– Nem tudom, mi olyan vicces ebben – mondtam, miközben elindultam a kollégium felé. Erik természetesen jött utánam.

– De hiszen csak csókolóztunk, Z.

– Te csókolóztál. Én a véredet szívtam. Ja, és majd elfelejtettem, a kezed közben a pólóm alatt volt!

Elvette tőlem a levendulát, és megfogta a kezemet.

– Én nem felejtettem el, és nem is akarom elfelejteni, Z.

Nem volt szabad kezem, amivel ismét megüthetném, ezért csak szúrósan néztem rá.

– Annyira kellemetlen! Nem hiszem el, hogy Loren meglátott minket!

– Ugyan már! Blake csak egy tanár, ráadásul csak helyettesít nálunk.

– Akkor is kellemetlen! – ismételtam, és közben azt szerettem volna, ha végre nem lángol az arcom. Erik véréből is szerettem volna még inni, de ezt nem mertem szóba hozni.

– Én nem éreztem kellemetlennek. Örülök, hogy látott minket – mondta Erik önelégülten.

– Örülsz neki? Mióta indulsz be attól, ha nyilvános helyen

csókolózhatsz? – Nagyszerű! Így kell megtudnom, hogy Erik perverz.

– Én tőled indulok be, nem a nyilvános helytől, de örülök annak, hogy Blake látott minket. – Erik hangja hirtelen komolyra váltott, mosolyából eltűnt a vidámság. – Nem tetszik, ahogy rád néz.

A gyomrom görcsbe rándult.

– Ezt meg hogy érted? Hogy néz rám?

– Nem úgy, mint egy tanár a diákjára. – Egy pillanatra elhallgatott. – Neked fel sem tűnt?

– Erik, neked elment az eszed. – Szándékosan nem válaszoltam a kérdésre. – Loren egyáltalán nem úgy néz rám. – A szívem közben úgy zakatolt, mint egy gőzmozdony. Hogy a pokolba ne vettem volna észre, hogy Loren milyen szemeket mereszt rám! Persze, hogy feltűnt! Stevie Rae-nek még beszéltem is róla. De ennek már több mint egy hónapja, Lorent pedig azóta nem láttam, és időközben szép lassan meggyőztem magam, hogy ami köztünk történt, annak a nagy része csak képzelődés volt.

– Miért hívod Lorennek? – kérdezte Erik.

– Nem te mondtad, hogy nem is igazi tanár?

– Én nem hívom Lorennek, és nem tegeződöm vele.

– Ő segített kitalálni a Sötétség Lányainak új szabályait. – Ez inkább volt erős túlzás, mint hazugság. A könyvtárban kutattam, amikor Loren odajött hozzám. Beszélgettünk. Azután megérintette az arcomat. De most nem akartam erre gondolni, ezért gyorsan folytattam: – És a tetoválásaimról kérdezett. – Ez igaz volt. A telihold fényénél megmutattam neki a tetoválásaimat. Ő megnézte... megérintette őket... és ihletet merített belőlük. Erőszakkal elszakítottam a gondolataimat az emléktől, és azt mondtam: – Szóval valamennyire ismerem.

Erik felmordult.

A fejemben mintha mérgezett egerek kergetőztek volna, de a hangom könnyed és játékos volt.

– Csak nem vagy féltékeny Lorenre?

– Nem. – Erik rám nézett, aztán elfordította a fejét, majd újra a szemembe nézett. – Na jó, de. Egy kicsit.

– Nincs rá okod. Nem történt köztünk semmi. Esküszöm. – És abban a pillanatban komolyan is gondoltam. Volt épp elég bajom Heath megbélyegzése miatt, már csak az hiányzott, hogy titkos viszonyt kezdjek egy még Heath-nél is tiltottabb gyümölcsnek számító pasival. (Sajnos azonban úgy tűnt, hogy mindig azt kapom meg, amire a legkevésbé van szükségem.)

– Akkor sem tetszik nekem. Valami nem stimmel vele – mondta Erik.

– Miért, őt is megvizsgáltad? – kérdeztem a szempillámat rebegetve. Időközben megérkeztünk a lánykoleszhoz.

Erik elfintorodott.

– Még mit nem! – borzadt el a gondolatra is, hogy hozzáérjen egy másik férfihoz. Aztán magához húzott, és átölelt. – Ne haragudj, hogy így viselkedtem. Tudom, hogy nincs köztetek semmi. Egyszerűen csak féltékeny vagyok és hülye.

– Ez nem hülyeség, és azt sem bánom, ha féltékeny vagy. Persze csak akkor, ha nem viszed túlzásba.

– Tudod, hogy mennyire odavagyok érted, Z – felelte, azzal lehajolt, és gyengéden megharapta a fületem. – Bárcsak ne lenne ilyen késő!

Megborzongtam.

– Az tényleg jó lenne.

De láttam Erik válla felett, hogy kezd világosodni az ég alja. Ráadásul halálosan fáradt voltam. A születésnapom, az anyám és a mostohabarom meg az élőhalott barátnőm teljesen kikészítettek. Nagy szükségem lett volna egy kis időre, hogy át

tudjam gondolni a történeteket, meg egy jó éjszakai (vagyis a mi esetünkben nappali) alvásra, hogy kipihenjem magam. Ez azonban nem tartott vissza attól, hogy odabújjak Erikhez.

Megpuszilta a fejem búbját, és szorosan átölelt.

– Gondolkodtál már azon, hogy ki fogja képviselni a földet a következő Telihold Szertartáson?

– Nem, még nem – mondtam. A francba! A Telihold Szertartásig már csak két nap volt hátra, és nem szívesen gondoltam rá. Stevie Rae-t akkor is nehezemre esett volna mással helyettesíteni, ha valóban meghalt volna. De így, hogy tudtam róla, élőhalott és bűzös sikátorokban meg föld alatti alagutakban bujkál, még nehezebb volt meghozni egy ilyen döntést. Úgy éreztem, nem lenne helyes.

– Tudod, hogy csak egy szavadba kerül. Ha megkérsz rá, azonnal igent mondok.

Felemeltem a fejem, és Erikre néztem. Ő is tagja volt a Prefektusok Tanácsának az Ikrekkel, Damiennel és természetesen velem együtt. Annak ellenére, hogy még csak harmadéves voltam, én lettem az Első prefektus. Stevie Rae is tagja volt a tanácsnak. És nem, nem döntöttem még el, hogy ki helyettesítse. Sőt be kellett választanom két másik diákot is a tanácsba, de még ezen sem gondolkodtam. Úgy éreztem, megbolondulok. Vettem egy mély lélegzetet.

– Megtennéd, hogy megidézed a földet a következő Telihold Szertartáson?

– Természetesen, Z. De nem gondold, hogy tartanunk kellene előtte egy próbát? A kör összes többi tagja képes kapcsolatot teremteni valamelyik elemmel. Meg kellene bizonyosodni róla, hogy nem okoz fennakadást, ha egy tehetségtelen fickó áll be közétek.

– Azért én nem neveznék tehetségtelennek.

– Most nem a csókolózó tudományomra gondoltam.

– Én sem – feleltem a szememet forgatva.

Közelebb húzott magához, és teljesen egymáshoz simultunk.

– Úgy tűnik, nem mutattam be eléggé a tudásomat.

Felkacagtam, és hagytam, hogy újra megcsókoljon. Még mindig éreztem az ajkán a vér ízét, ami még édesebbé tette a csókját.

– Hohó, lebuktatok – szólalt meg Erin néhány méterre tőlünk.

– Mi ez a smárparti? – csatlakozott hozzá Shaunee.

Ezúttal nem ugrottunk szét Erikkel, csak felsóhajtottunk.

– Ebben az iskolában lehetetlen kettesben maradni – dűnnyögte Erik.

– Nem tudom, mire számítottatok, amikor az udvar közepén álltatok neki egymás nyelvét nyalogatni – mondta Erin.

– Szerintem aranyosak – kapcsolódott be Jack is a társalgásba.

– Szerintem meg te vagy aranyos – karolt bele Damien Jack karjába, és lesétáltak a kollégium lépcsőjén.

– Húgocskám, én mindjárt hányok. És te? – kérdezte Shaunee.

– Sugárban, húgocskám.

– Szóval szerintetek undorító, ha egy szerelmespár turbékol?

– kérdezte Erik gonosz csillogással a szemében. Kíváncsi voltam, miben sántikál.

– Gyomorforgató – vágta rá Erin.

– Ahogy mondod, húgocskám – helyeselt Shaunee.

– Akkor nem is érdekel titeket, hogy Cole és T. J. milyen üzenetet bízott rám, hogy adjam át nektek?

– Cole Clifton? – csillant fel Shaunee szeme.

– T. J. Hawkins? – kérdezett vissza Erin.

– Bizony, bizony – somolygott Erik.

Kaján mosollyal figyeltem, ahogy a cinikus Ikrek egy

pillanat alatt levetkőzték negatív hozzáállásukat.

– Cole annyira *cuki*!! – dorombolta Shaunee. – A szőke haja és a huncut kék szeme... legszívesebben elfenekelném.

– T. J. – legyezgette magát Erin a kezével. – Hogy az a srác hogy tud énekelni! És olyan magas... jaj, mindjárt elájulok.

– Ez a kis előadás azt akarja jelenteni, hogy mégsem zárkóztok el egy kis turbékolástól? – kérdezte Damien önelégülten vonva fel a szemöldökét.

– Azt, Miss Damien – vágta rá Shaunee, Erin pedig összevont szemöldökkel bólintott.

– Na, és mi az az üzenet, amit át kell adnod? – szóltam közbe, mielőtt Damien visszavághatott volna az Ikreknak. Erről azonban megint Stevie Rae jutott eszembe, már vagy ezredszer. A nézeteltérések elsimításában sokkal ügyesebb volt nálam.

– Azt gondoltuk, hogy holnap este elmehetnénk Shauneeval, Erinnel és veled az IMAX-be – mondta Erik.

– Már mint Cole, T. J. és mi négyen? – pontosított Shaunee.

– Igen, meg Damien és Jack.

– Mit nézünk meg? – kérdezte Jack.

Erik egy pillanatnyi hatásszünetet tartott, majd lassan így szólt:

– Karácsonyi matiné lesz, és újra műsorra tűzik a *300*-at.

Ezúttal Jacknek kellett legyezgetnie magát.

Damien elvigyorodott.

– Benne vagyunk.

– Mi is – mosolygott Shaunee, Erin pedig olyan lelkesen bólogatott, hogy a haja összevissza repkedett a feje körül. Teljesen úgy nézett ki, mint egy eszement pomponlány a csapata gólja után.

– A *300* tökéletes film. Mindenki megtalálja benne azt, amit szeret – mondtam. – Férfi mellbimbók nekünk és női mellek a

fiúknak. Plusz egy jókora adag hősies küzdelem. Ki ne szeretné az ilyet?

– Az éjféli előadás pedig tökéletes azoknak, akik nem szeretik a napfényt – tette hozzá Erik.

– Maga a tőkély – mondta Damien.

– Ahogy mondd – éltettek egyet az Ikrek.

Csak álltam, és vigyorogtam. Imádtam őket. Külön-külön és együtt is. Még mindig hiányzott Stevie Rae, de a halála óta most először éreztem magam elégedettnek, már-már boldognak.

– Akkor megbeszéltük? – kérdezte Erik.

Mindenki vidáman helyeselt.

– Szerintem jobb, ha visszamegyünk a saját kollégiumunkba – szólt Erik a fiúkhoz. – Nem szeretném, ha elkapnának a szent lányföldön takarodó után.

– Igen, tényleg ideje indulnunk – mondta Damien.

– Zoey, még egyszer boldog születésnapot! – köszönt el Jack.

Micsoda imádni való srác, gondoltam.

– Kösz, aranyos vagy – mosolyodtam el, aztán a többiekhez fordultam: – Ne haragudjatok, hogy úgy viselkedtem, mint egy seggfej. Nagyon tetszenek az ajándékok.

– Ez azt jelenti, hogy hordani is fogod őket? – kérdezte Shaunee élesen, és rám nézett csokoládébarna szemével.

– Hordani fogod azt a szuperdögös csizmát, amit 295 dollárért vettünk neked? – fordult felém Erin is.

Nyeltem egyet. Shaunee és Erin családjának volt pénze. Az én lábamon pedig soha nem volt még 300 dolláros csizma. Most, hogy megtudtam, mennyibe került, még jobban tetszett.

– Igen, hordani fogom azt a *cukiii* csizmát – utánoztam Shaunee-t.

– A kasmír sál sem volt olcsó darab – szólalt meg Damien

dölyfösen. – Mondtam már, hogy kasmír? Százszázalékos.

– A hatvanadik alkalom után abbahagytuk a számolást – mormogta Erin.

– Imádom a kasmírt – nyugtattam meg Damient.

– Az én hógömböm nem volt olyan drága – mondta Jack lesütött szemmel.

– De nagyon aranyos, és kiválóan illik a csodás hóemberes nyakláncomhoz, amit soha többé nem fogok levenni – mosolyogtam Erikre.

– Még nyáron se?

– Még nyáron se – feleltem.

– Kösz, Z – suttogta, és puhán megcsókolt.

– Kezd felkavarodni a gyomrom – mondta Shaunee.

– Elég, mert kidobom a taccsot – kontrázott Erin.

Erik még egyszer megölelt, majd a már útnak indult Jack és Damien után szaladt. A válla felett még visszakiáltott.

– Akkor megmondom Cole-nak és T. J.-nek, hogy ezt a csókolózás dolgot ne nagyon erőltessék.

– Addig élsz – felelte Shaunee mézesmázos hangon.

– Kinyírunk – mondta Erin ugyanolyan hangsúllyal.

Erik távolodó nevetése engem is jókedvre derített, és mosolyogva nyaláboltam fel a levendulapalántámat meg a könyvemet. Ahogy beléptünk a kollégium ajtaján, az járt a fejemben, hogy talán tudom a megoldást: van egy ötletem, hogyan hozhatnám vissza közénk Stevie Rae-t.

Akkor még nem sejtettem, hogy a tervem nem csak naiv, hanem kivitelezhetetlen is.

HETEDIK FEJEZET

Szombat este (ami nekünk igazából szombat reggel) általában mindenki lazít. A lányok pizsiben és kócos hajjal ténferegnek a koleszban, zabpelyhet vagy hideg popcornot majszolnak, és ismétléseket néznek a társalgó valamelyik nagyképernyős tévéjén. Ezért nem meglepő, hogy Shaunee és Erin zavartan meredtek rám, amikor kezemben egy müzliszelettel és egy (nem diétás) barna üdítővel beálltam a tévé és közéjük.

– Mi van? – kérdezte Erin.

– Z, miért vagy ennyire ébren? – kérdezte Shaunee.

– Ja, nem egészséges ennyire frissnek lenni hajnalok hajnalán – mondta Erin.

– Ahogy mondod, húgocskám. Mindenkinek ugyanannyi frissesség jut egy napra. Ha korán reggel elhasználja, akkor estére olyan lesz, mint a mosott fos – folytatta a gondolatmenetet Shaunee.

– Dolgom van. – Szerencsére abbahagyták az okoskodást. – Megyek a könyvtárba, utána akarok nézni néhány rítusnak.

Nem hazudtam, valóban oda igyekeztem. De azt nem kötöttem az orrukra, hogy nem a közlgő Telihold Szerartásra akarok felkészülni, hanem az élőhalott Stevie Rae-t akarom újra élővé változtatni.

– Titeket csak azért zavarlak, hogy keressétek meg Damient meg Eriket, és szóljatok nekik, hogy találkozzunk a fal mellett a nagy fa alatt... – az órára pillantottam. – Most van öt harminc. Hétre biztosan végzek. Legyen mondjuk hét tizenöt, oké?

– Oké – felelték az Ikrek.

– De mire föl találkozunk? – kérdezte Erin.

– Ja, elnézést. Erik fogja képviselni a földet holnap. – Nyeltem egy nagyot, hogy eltűnjön a gombóc a torkomból. Az Ikrek szeme is szomorúan csillogott. Egyikünk sem tette még túl magát Stevie Rae halálán, pedig ők nem is tudták, mi történt valójában. – Erik vetette fel, hogy jó lenne próbálni egyet, mielőtt élesben csináljuk a dolgot. Mivel mindenki más képes kapcsolatot teremteni valamelyik elemmel, ő pedig nem. Ez szerintem is jó ötlet.

– Aha... jól hangzik... – motyogták az Ikrek.

– Stevie Rae sem akarná, hogy elrontsunk miatta egy szertartást – folytattam. – Azt mondaná, hogy *Igyekezetek, ne hogy asztán hülyét csinájjatok magatokból!* – Szándékosan eltúloztam Stevie Rae tájszólását, mert tudtam, hogy azt az Ikrek sem állják meg mosolygás nélkül.

– Ott leszünk – mondta Shaunee.

– Jól van, utána pedig megnézzük a 300-at.

Erre még szélesebben kezdtek vigyorogni.

– Ja, és hozzatok magatokkal színes gyertyákat mindegyik elem számára?

– Hozunk, Z – felelte Erin.

– Kösz, csajok.

– Hé, Z – kiáltott utánam Shaunee, amikor már majdnem az ajtónál voltam.

Megálltam, és visszafordultam.

– Jó a csizmád – mondta Erin.

Elvigyorodtam, és felemeltem az egyik lábam. Farmer volt rajtam, de térdig feltűrve, így mindenki láthatta a csizmám oldalán figyelő karácsonyfákat. A nyakam köré Damien hőemberes sálját tekertem, amely tényleg olyan puha volt, mint egy kasmír álom. Az ajtó közelében ülő lányok mondták, hogy szerintük is aranyos a csizmám, és láttam, ahogy az Ikrek

elégedetten összekacsintanak.

– Köszí, az Ikrektől kaptam a születésnapomra – mondtam elég hangosan ahhoz, hogy Shaunee és Erin is meghallja. Csókokat dobtak utánam, ahogy kiléptem az ajtón.

Beleharaptam a müzliszeletembe, és elindultam a főépületben található médiaközpont felé. Meglepő módon nem volt rossz előérzetem a Telihold Szertartással kapcsolatban. Furcsa lesz, persze, hogy nem Stevie Rae képviseli majd a földet, de a barátaim segítenek majd. Még mindig egy csapat voltunk, csak eggyel kevesebben.

A sulis ma még kihaltabbnak tűnt, mint az elmúlt egy hónapban bármikor. Karácsony napja volt, és a vámpírjelölteknek ugyan szükségük volt a felnőtt vámpírok közelségére, de egy napra elhagyhatták az iskola területét. (Volt valami feromon, amit a felnőtt vámpírok választottak ki, és ez a vegyület irányította a bennünk lezajló Átváltozást, amelynek következtében felnőtt vámpírokká váltunk. Legalábbis azok, akik nem haltak bele az Átváltozásba.) Egyszóval sokan töltötték a karácsonyt a családjukkal.

Ahogy sejtettem, a könyvtárban sem találkoztam senkivel. Amiatt nem kellett aggódnom, hogy zárva lesz, mint egy kinti iskolában. A vámpírok olyan fizikai és pszichikai erő birtokában voltak, hogy nem kellett zárat használniuk ahhoz, hogy betartassák velünk a szabályokat. Azt igazából senki sem tudta, mit tesznek azokkal a vámpírjelöltekkel, akik ostobaságot csinálnak. Azt beszélték, hogy a vámpírok megbüntetik a „gonosztevőket” (ezt a szót Damien vezette be a társaságunkban). De hogy ez pontosan miből állt, azt nem lehetett tudni.

Mindent egybevetve nem volt ajánlatos feldühíteni a vámpírokat. Mondanom sem kell, hogy nekem már sikerült magamra haragítanom az iskola legnagyobb hatalommal

rendelkező vámpírját, a Főpapnőnket. Néha jó volt a bőrömben lenni, például amikor Erikkel csókolóztam vagy a barátaimmal lógtam, legtöbbször azonban csupa stressz és aggodalom volt az életem.

A dohos, régi könyvek között keresgéltem a metafizikával foglalkozó szekcióban (ami ebben a könyvtárban igen nagy helyet foglalt el). Lassan haladtam, mert nem akartam a számítógépes katalógust használni. Más sem hiányzott volna, minthogy elektronikus morzsákat szórjak el magam után: Zoey Redbird információkat keres meghalt, ám egy Főpapnő által élőhalott vérszívóvá változtatott vámpírjelöltekről, akik egy nagy, de mind ez idáig ismeretlen terv részei! Nem. Ennél még nekem is több eszem volt.

Körülbelül egy órája keresgéltem, és kezdtem egyre frusztráltabb lenni attól, hogy milyen lassan haladok. Bárcsak segítséget kérhetnék Damientől, gondoltam. Az az okostojás nem csak hihetetlenül gyorsan olvasott, de kimondottan jó érzéke volt az efféle kutatásokhoz. Egyik kezemben a *Szellem és test gyógyítására irányuló rítusokat* fogtam, a másikkal pedig megpróbáltam elérni a *Gonosz varázslatok elleni rítusok* című könyvet, amely a legfelső polcon hevert. Egyszer csak valaki átnyúlt a fejem felett, és könnyedén levette a könyvet. Megpördültem, és majdnem beleütköztem Loren Blake-be.

– *Gonosz varázslatok?* Érdekes olvasmány.

Nem könnyítette meg a dolgomat a jelenléte.

– Ismersz (ami nem volt igaz), szeretek felkészülni.

Zavartan összevonta a szemöldökét.

– Gonosz támadástól tartasz?

– Nem! – vágtam rá túl gyorsan. Aztán felnevettem, és megpróbáltam úgy tenni, mintha minden a legnagyobb rendben volna, de közben biztos voltam benne, hogy nagyon átlátszó az alakításom. – Két hónappal ezelőtt senki sem számított rá,

hogy Aphrodité elveszíti a kontrollt egy csapat vérszívó vámpírszellem felett, és mégis ez történt. Úgy gondoltam, jobb félni, mint megijedni.

Uramisten, mekkora idióta vagyok!

– Logikusan hangzik – felelte Loren. – Akkor nem valami konkrét dologtól félsz?

Nem kerülte el a figyelmemet fürkésző tekintete.

– Nem – mondtam könnyedén. – Csak igyekszem jó vezetője lenni a Sötétség Lányainak.

A kezemben tartott könyvre pillantott.

– Tudod, hogy ezek a rítusok csak felnőtt vámpíroknak valók, ugye? Amikor egy vámpírjelölt beteg lesz, annak sajnos csak egyetlen oka lehet. A teste elutasítja az Átváltozást, és meg fog halni. Te ugye nem érzed rosszul magad? – kérdezte aggódva.

– Óh, dehogya! – feleltem gyorsan. – Jól vagyok. Csak... – lázasan gondolkodtam, hogyan vághatnám ki magam ebből a slamasztikából, és hirtelen ötlettel így folytattam: – Tudom, hogy ciki, de úgy gondoltam, hogy illene minél többet tudnom, ha egyszer Főpapnő akarok lenni.

Loren elmosolyodott.

– Miért lenne ez ciki? Sosem gondoltam, hogy olyan nő vagy, aki cikinek tartja az olvasottságot és a műveltséget.

Éreztem, hogy elpirulok. „Nőnek” nevezett, nem lánynak vagy vámpírjelöltnek. Mellette mindig olyan felnőttnek éreztem magam.

– Nem, nem erről van szó. Csak nem akarok beképzeltnek tűnni, hiszen nincs rá semmi biztosíték, hogy valóban Főpapnő lesz belőlem.

– Józan számítás szerint az leszel, nincs ebben semmi beképzeltség. Sőt az a normális, ha van önbizalmad. – Mosolya gyengédebb lett, és szinte éreztem a melegét a bőrömn. –

Mindig is vonzottak a magabiztos nők.

Még a lábujjam is elzsibbadt, ahogy ezt mondta.

– Fogalmad sincs róla, hogy milyen különleges vagy, igaz?
– folytatta. – Kivételes teremtés vagy, nem olyan, mint a többi vámpírjelölt. Valódi istennő azok között, akik félisteneknek képzelik magukat. – Kezével lassan megérintette az arcomat, és egyik ujját végighúzta a szememet keretező tetováláson. Úgy éreztem, menten beleolvadok egy könyvespolcba. – *Mert esküdtem: szép vagy; s hogy: fény, üde; Te, éjsötét, te, pokolfekete!*¹

– Ez miből van? – Az érintése teljesen elvarázsolt, a bőröm bizsergett, a fejem zúgott, de azt azért így is felismertem, hogy valami költeményből idézett.

– Shakespeare – suttogta, miközben hüvelykujjával végigsimította az arcomat. – Az egyik szonettjéből van, amit a Sötét Hölgynek, az egyetlen igazi szerelmének írt. Azt tudjuk, hogy Shakespeare vámpír volt, az igaz szerelme azonban valószínűleg egy fiatal lány, akit megjelöltek, de sosem lett belőle felnőtt vámpír, mert belehalt az Átváltozásba.

– Azt hittem, a felnőtt vámpíroknak nem szabad viszonyt kezdeniük vámpírjelöltekkel. – Annyira közel álltunk egymáshoz, hogy elég volt suttognom, mégis tökéletesen hallott.

– Nem lenne szabad. Egyáltalán nem helyénvaló. De néha előfordul olyan szintű vonzalom két ember között, ami túlmutat a vámpír-vámpírjelölt határvonalon, és ott már nem számít az életkor vagy az illemszabályok. Hiszel az ilyen vonzalomban, Zoey?

Rólunk beszélt! Alig néhány centiméterre volt az arcom az övétől, és éreztem, hogy el vagyok *veszve*. Tetoválásai éles, villámlásra emlékeztető vonalakból álltak, amelyek tökéletesen

---

¹ Szabó Lőrinc fordítása

illettek sötét hajához és szeméhez. Olyan észvesztően jóképű volt és annyival idősebb nálam, hogy miközben hihetetlen módon vonzódtam hozzá, egyúttal halálra is voltam rémülve, mert tudtam, hogy a tűzzel játszom, és könnyen megégethetem magam. De a vonzalom egyértelműen megvolt közöttünk, és kezdtem elhinni neki, hogy igaza van: ami velünk történik, az valóban erősebb minden szabálynál. Nem csoda, hogy Erik gyanút fogott.

Erik... Éreztem, hogy előnt a büntudat. Tudtam, hogy belehalna, ha látna most Lorennel. *De nincs itt, és nem láthatja*, súgta egy gonosz kis hang. Vettem egy mély lélegzetet, és azt feleltem:

– Igen. Hiszek az ilyen vonzalomban. És te?

– Most már én is. – Szomorú volt a mosolya. Ettől hirtelen olyan fiatalnak és sebezhetőnek látszott, hogy Erikkel kapcsolatos büntudatom azonnal elenyészett. Szerettem volna átölelni Lorent, és azt mondani neki, hogy minden rendben lesz. Éppen összeszedtem a bátorságomat, hogy közelebb húzódjak hozzá, amikor megszólalt, és a szavai annyira megleptek, hogy teljesen megfeledkeztem elveszett kisfiúkat idéző mosolyáról. – Azért jöttem vissza tegnap, mert tudtam, hogy akkor van a születésnapod.

Döbbsenten pislogtam.

– Tényleg?

Bólintott, miközben az egyik ujjával még mindig az arcomat cirógatta.

– Téged kerestelek, amikor belétek botlottam. – A tekintete elsötétült, a hangja mély és érdes lett. – Nem esett jól látni, hogy hol jár Erik keze.

Haboztam, nem tudtam, mit válaszoljak erre. Kínos volt, hogy látott minket csókolózni. Ugyanakkor nem csináltunk semmi rosszat, végtére is Erik a barátom, akivel együtt járok.

Lorennek semmi köze hozzá, hogy mit csinállok vele. De ahogy a szemébe néztem, rájöttem, hogy talán mégis szeretném, ha Lorennek köze lenne hozzá.

Míntha csak olvasna a gondolataimban, elvette a kezét az arcomról, és elfordította a tekintetét.

– Tudom. Nincs jogom dühösnek lenni rád, amiért Erikkel vagy. Semmi közöm hozzá.

Lassan megfogtam az állát, és visszafordítottam a fejét, hogy a szemébe tudjak nézni.

– Akarod, hogy közöd legyen hozzá?

– Mindennél jobban – felelte. A következő pillanatban elejtette a könyvet, amit mostanáig a kezében tartott, és két kézzel megfogta az arcomat. Hüvelykujja az ajkamat érintette, a keze többi része pedig eltűnt a hajamban. – Azt hiszem, most rajtam a sor, hogy adjak egy szülinapi puszit.

Ajka az enyémre tapadt, és abban a pillanatban tudtam, hogy mindenem az övé, csak egy szavába kerül, és nekiadom a testemet és a lelkemet is. Erik valóban jól csókolt. Heath-szel pedig azóta csókolóztunk, hogy én harmadikos, ő negyedikes volt, ezért Heath csókjá ismerős volt és jó. Loren azonban egy felnőtt férfi volt. Amikor megcsókolt, abban nyoma sem volt annak a félszeg bizonytalanságnak, amihez hozzá voltam szokva. Ajkai és nyelve pontosan tudták, hogy mit akarnak, és hogy azt hogyan érhetik el. Ennek hatására valami varázslatos dolog történt velem. Amikor visszacsókoltam, már nem gyerek voltam, hanem egy felnőtt nő, aki szintén tudja, hogy mit akar, és azt hogyan érheti el.

Amikor a csók véget ért, mindketten zihálva szedtük a levegőt. Loren nem engedte el az arcomat, de egy kicsit hátrébb húzódott, hogy egymás szemébe tudjunk nézni.

– Ezt nem lett volna szabad – mondta.

– Tudom – feleltem, de nem sütöttem le a tekintetemet.

Egyik kezemben még mindig azt a hülye gyógyító varázslatos könyvet szorongattam, de a másikat a mellkasára tettem. Lassan kinyújtottam az ujjaimat, az egyiket becsúsztattam az inge alá, és megérintettem a csupasz bőrét. Megborzongott, és a borzongás az én testemre is átterjedt.

– Nem lesz egyszerű – mondta.

– Tudom – feleltem ismét.

– De nem akarom, hogy abba hagyjuk.

– Én sem.

– Senki nem tudhat rólunk. Legalábbis egyelőre.

– Rendben – bólintottam, bár nem teljesen értettem, miről nem tudhat senki. Azt azonban felfogtam, hogy arra kér, bujkáljunk, amitől furcsa csomót éreztem a gyomromban.

Újra megcsókolt. Ezúttal puha és édes volt az ajka, és olyan gyengéden csókolt, hogy a csomó azonnal kioldódott.

– Majd elfelejtettem – suttogta –, hogy hoztam neked valamit.

Gyorsan megcsókolt még egyszer, aztán a zsebébe nyúlt, és mosolyogva előhalászott belőle egy kis ékszerdobozt.

– Boldog születésnapot, Zoey! – mondta, azzal átnyújtotta.

Ahogy kinyitottam, a szívem egyszerre zakatolni kezdett, és önkéntelenül is felkiáltottam:

– Uramisten! Ez fantasztikus!

A dobozban egy pár gyémánt fülbevaló ragyogott, mint két gyönyörű, beteljesült álom. Két apró, ízléses kő, amelyek úgy csillogtak, hogy szinte bántották a szemem. Egy pillanatra bevillant Erik mosolya, amikor átadta a hőemberes nyakláncot, azután hallottam nagy hangját, amint azt mondja, ilyen drága ajándékot semmi szín alatt nem fogadhatok el egy férfitől, de Loren hangja egy csapásra kiűzte a fejemből Erik képét és nagy figyelmességét.

– Megláttam, és azonnal te jutottál eszembe róla.

Ugyanolyan tökéletes, kifinomult és szenvedélyes, mint te.

– Óh, Loren! Soha életemben nem kaptam még ilyen gyönyörű ajándékot. – Odabújtam hozzá, és felemeltem a fejem, ő pedig lehajolt, átkarolt és olyan hosszan csókolt meg, hogy azt hittem, felrobbanok a gyönyörtől.

– Gyerünk, rakd fel – suttogta Loren, miközben én még mindig levegő után kapkodtam.

Reggel nem tettem be fülbevalót, ezért most egy másodperc alatt be tudtam csúsztatni a két gyémántot a fülembe.

– Van egy régi tükör az olvasósarokban. Gyere, nézd meg benne!

Visszaraktuk a könyveket a polcra, aztán Loren kézen fogott, és átvitt a médiaközpont otthonosabb felébe, ahol egy nagy kanapé és két kényelmes fotel állt. A két fotel között a falon egy antik, aranykeretes tükör lógott. Loren mögém állt, és kezét a vállamra tette, így mindketten láttuk magunkat a tükörben. A fülem mögé türtem a hajamat, és előbb jobbra, aztán balra fordítottam a fejemet, hogy a gázégők reszkető fénye mindkét gyémánton megcsillanhasson.

– Csodaszép – mondtam.

Loren megszorította a vállamat, és a mellkasához húzta a hátamat.

– Igen, az vagy – suttogta. Tükörképe a szemembe nézett, majd lehajolt, belecsókolt egyik gyémánttal díszített fülembe, és így folytatta: – Azt hiszem, eleget tanultál mára. Gyere velem a szobámba!

Behunytam a szemem, miközben Loren a nyakamat csokolgatta, a tetoválásaim vonalát követve egészen a vállamig. Aztán hirtelen rájöttem, mit is kér tőlem valójában, és megrémültem. Azt akarja, hogy menjek fel a szobájába, és szeretkezzek vele! De én nem akarok! Na jó, talán mégis. Ennek ellenére ijesztőnek tűnt a lehetőség, hogy ez a

hihetetlenül szexi, tapasztalt férfi vegye el a szüzességemet *most azonnal!* Nyeltem egy nagyot, és ügyetlenül kiszabadítottam magam az öleléséből.

– Nem... nem lehet.

Lázasan kutattam az agyamban valami olyan kifogás után, ami nem hangzik sem idiótának, sem gyerekesnek, amikor a kanapé mögött álló ingaóra ünnepélyesen elütötte a hét órát. Végtelen megkönnyebbülést éreztem.

– Nem lehet, mert negyed nyolckor találkozóm van Shaunee-val, Erinnel és a Prefektusok Tanácsának többi tagjával, hogy felkészüljünk a holnapi szertartásra.

Loren elmosolyodott.

– El is felejtettem, hogy a Sötétség Lányainak elhivatott vezetőjével van dolgom. Akkor majd egy másik alkalommal.

Odalépett hozzám, és azt hittem, ismét meg akar csókolni. De ezúttal csak megérintette az arcomat, és gyengéden cirógatni kezdte a tetoválásomat. Az érintésétől elakadt a lélegzetem.

– Ha mégis meggondolod magad, a költők lakrészében leszek. Tudod, merre van?

Bólintottam, mert megszólalni még mindig nem volt erőm. Mindenki tudta, hogy az iskola koszorús költője a professzorok épületének harmadik emeletén lakik, és senkivel nem kell osztoznia a lakrészben. Az Ikrek nemegyszer fantáziáltak már arról, hogy bebújnak egy hatalmas ajándékdobozba, és odaszállíttatják magukat a költőbudoárba (ahogy ők nevezték).

– Jól van. Rád fogok gondolni akkor is, ha nem jössz.

Már megfordult, és elindult kifelé a könyvtárból, amikor végre megtaláltam a hangomat.

– De most tényleg nem tudok menni. Mikor látlak újra?

Visszanézett a válla felett, és ajkán szexi, mindentudó mosoly jelent meg.

– Ne aggódj, kis Főpapnóm, majd én megtalállak.

Amikor egyedül maradtam, lerogytam a kanapéra. A lábaim mintha gumiból lettek volna, a szívem pedig olyan vadul kalapált, hogy szinte fájt. Remegő kézzel megérintettem az egyik gyémánt fülbevalót. Hideg volt, ellentétben a gyöngyökből kirakott hóemberrel, amely vádlón lógott a nyakamban, és az ezüst karkötővel, amely bilincsként szorította a csuklómat. Úgy sütötték a bőrömet, mintha izzó vasak lennének. Kezembe tettem az arcomat, és azt suttoztam:

– Mekkora egy ribanc vagyok!

NYOLCADIK FEJEZET

Már mindenki ott volt, amikor megérkeztem. Még Nala is. Esküszöm, úgy nézett rám, mint aki pontosan tudja, mi történt a könyvtárban. Aztán eleresztett egy mogorva miáúúút, prüsskölt egyet, és elkocogott. Hála istennek, hogy nem tud beszélni!

Hirtelen Erik ölelt át hátulról. Gyorsan megcsókolt, majd magához szorított, és azt suttogta a fülembe:

– Egész nap erre a pillanatra vártam.

– A könyvtárban voltam – válaszoltam, de ahogy kimondtam, éreztem, hogy a hangom túl kapkodó és magyarázkodó (egyszóval büntudatos), mire Erik elhúzódott tőlem, és zavartan elmosolyodott.

– Igen, az Ikrék is ezt mondták.

A szemébe néztem, és úgy éreztem, mindjárt elsüllydek. Hogy tehettem kockára a kapcsolatunkat? Soha nem lett volna szabad hagynom, hogy Loren megcsókoljon. Hiba volt. Tudtam, hogy hibáztam, és...

– Jó a sálad, Z – mondta Damien, és meghúzta a kasmírsál hóemberes végét, félbeszakítva ezzel belső monológomat.

– Köszí, a barátomtól kaptam – próbálkoztam meg egy gyenge viccel, de ez is nagyon oda nem illőnek hatott.

– Már mint az *egyik* barátodtól – mondta Shaunee a szemét forgatva.

– Igen, ne stresszeld Jacket – tette hozzá Erin. – Damien nem váltott csapatot.

– Nem nekem kellene mondanotok, hogy ne stresszeljem magam? – kérdezte Erik játékosan.

– Nem, drágám – felelte Erin.

– Ha Z dob téged Miss Damien kedvéért, majd mi megvigasztalunk – magyarázta Shaanee, azzal az Ikrék elkezdtek riszálni a csípőjüket. Büntudatom ellenére nevetni kezdtem, és egyik kezemmel eltakartam Erik szemét.

Damien összeráncolta a homlokát, majd megköszöri a torkát, és így szólt az Ikrékhez:

– Javíthatatlanok vagytok.

– Ezt meg hogy értsem? – kérdezte Shaanee.

– Szerintem úgy, hogy annyira szexik vagyunk, hogy nincs már mit javítani rajtunk – okoskodott Erin még mindig a csípőjét riszálva.

– Tökfejek vagytok, ami azt jelenti, hogy nincs sok eszetek – mondta Damien, de végül belőle is kitört a nevetés, főleg amikor Jack is csatlakozott a rögtönzött táncsoporthoz.

– Egyébként – folytatta Damien – én is el akartam menni a könyvtárba, de Jackkel elkezdtek nézni a *Will és Grace* ismétlését, és teljesen elvesztettük az időérzékünket. Legközelebb, ha utána akarsz nézni valaminek, szólj, és segíték szívesen.

– Micsoda egy könyvmoly – mondta Jack, és játékosan meglökte a vállával.

Damien elvörösödött. Az Ikrék a szemüket forgatták. Erik felnevetett. Én úgy tettem, mint aki öklendezik.

– Köszí, de boldogultam egyedül is – mondtam végül. – Csak utánanézttem néhány... izének.

– Még több izé? – vigyorgott rám Erik.

Rettenetes volt látni, hogy milyen megértő és segítőkész. Ha tudta volna, hogy az *izé* azt jelenti, hogy Loren Blake-kel csókolóztam... Uramisten! Nem. Ezt sosem tudhatja meg.

És arra is rájöttem, mennyire gyerekes és egyben kurvás az, hogy nem sokkal ezelőtt még Lorennel smároltam, és teljesen

odavoltam érte, most meg szinte fuldoklom a büntudattól.

Pszichiáterre van szükségem.

– Elhoztátok a gyertyákat? – kérdeztem az Ikreket, miután elhatároztam, hogy a Loren-kérdést később fogom megoldani.

– Természetesen – felelte Erin.

– Ennyit sem nézel ki belőlünk? – kérdezett vissza Shaunee.

– Már el is helyeztük őket – azzal a hatalmas tölgyfa alatti területre mutatott. Az elemeket szimbolizáló négy gyertya a megfelelő helyen állt, míg az ötödik, a szellem gyertyája a kör közepén foglalt helyet.

– Nálam van a gyufa – szólt Jack lelkesen.

– Oké. Csináljuk – mondtam.

Elindultunk a gyertyák felé, de Damien egy kicsit lemaradt, és intett, hogy sügni akar valamit.

– Ha akarod, szólok Jacknek, hogy menjen el.

– Ne – feleltem automatikusan, majd végiggondoltam a dolgot, és így folytattam: – Nem kell, Damien. Ő is a csapat tagja. Hozzánk tartozik.

Damien hálásan elmosolyodott, és intett Jacknek, hogy hozza a gyufát. Boldogan kocogott oda hozzám a kör közepére.

– Először öngyújtót akartam hozni, de aztán meggondoltam magam. Valahogy nem éreztem ide illőnek. – Komoly arccal magyarázott. – Szerintem jobb igazi fát használni, valódi gyufát. Az öngyújtó túl rideg és modern egy ilyen ősi szertartáshoz. Ezért végül ezt hoztam. – Azzal büszkén előhúzott egy hosszú, henger alakú tárgyat. Amikor látta, hogy csak bambán meredek rá, mint egy idióta, levette a henger alakú doboz tetejét, és az alját a kezembe nyomta. – Látod? Hosszú és elegáns kandallógyújtó gyufa. A kandalló mellett találtam a mi koleszunkban.

Elvettem tőle a gyufát. A hosszú, karcsú gyufaszálak szép, lilás színben játszottak, a fejük pedig piros volt.

– Tökéletes – mondtam, és örültem, hogy ezzel boldoggá tudom tenni. – Ne felejtse el holnap is elhozni! A szertartáson is ezzel akarom meggyújtani a gyertyákat.

– Remek! – lelkesedett Jack, és elégedetten Damienre vigyorgott, majd gyorsan kilépett a körből, és leült a földre, hátát a tölgyfa törzsének vetve.

– Oké, készen álltok?

Három barátom és az egyik pasim (szerencsére a másik kettő nem volt jelen) kórusban felelték, hogy igen.

– Vegyük át még egyszer az alapokat, nem akarom túlbonyolítani az egészet. Ti elfoglaljátok a helyeteket a kör szélén a Sötétség Lányaival és Fiaival együtt. Azután Jack elindítja a zenét, én pedig bejövök. Pont úgy, mint a múlt hónapban.

– Blake professzor megint szavalni fog? – kérdezte Damien.

– Óh, remélem – olvadozott Shaunee.

– Az a fickó annyira *cukiii*, hogy az ő szájából még egy vers is majdnem érdekesnek hangzik – mondta Erin.

– Nem! – csattantam fel. Aztán megláttam, milyen furcsán néznek rám (gyanítom, hogy mindannyian furcsán néztek rám, de Erikre nem mertem rápillantani), és kicsit nyugodtabban folytattam: – Csak azt akartam mondani, hogy szerintem most nem fog szavalni. Nem beszéltem vele róla, bár nála sosem lehet tudni – igyekeztem teljesen közömbösnek tünni, majd gyorsan visszatértem az eredeti témához: – Szóval bejövök, zenére körbejárok, verskísérettel vagy anélkül, végül elfoglalom a helyem a kör közepén. Megidézem az elemeket, Nüx áldását kérem mindnyájunkra és a következő évre, körbeviszem a bort, majd bezárom a kört, és megyünk enni. – Damien felé fordultam. – A kaját te intézed, ugye?

– Igen. A főszakács visszajött a téli vakációjáról, és tegnap megbeszéltük a menüt. Chili lesz ezerféle módon elkészítve. –

Majd pajkosnak szánt hangon hozzátette: – És szereztünk egy kis sört is.

– Jól hangzik – mosolyodtam el elismerően. Igen, tudom, hogy furcsának tűnik, amikor kiskorúak alkoholt isznak egy alapvetően iskolai rendezvényen. Az igazság azonban az, hogy az Átváltozás fiziológiai hatásai következtében az alkohol már nem volt ránk hatással – legalábbis nem olyan hatással, mint az átlagos tinédzserekre (más szóval nem részegedtünk le tőle, és nem használhattuk kifogásként arra, hogy fűvel-fával összefeküdjünk).

– Hé, Z, azt nem jelented be, hogy kiket választottál be idén a Prefektusok Tanácsába? – kérdezte Erik.

– Igazad van, erről megfeledkeztem. – Felsőhajtottam. – Szóval mielőtt bezárom a kört, megnevezem azt a két diákot, akiket kiválasztottam.

– Kik azok? – kérdezte Damien.

– Még vacillálok néhány ember között. Úgy terveztem, hogy ma este hozom meg a végső döntést – hazudtam. Az igazat megvallva egyetlen név sem volt a fejemben. Nem szívesen gondolkodtam a dolgon, hiszen egyikük Stevie Rae helyét fogja majd átvenni a Tanácsban. Aztán eszembe jutott, hogy illene megbeszelnem a jelenlegi tanácstagokkal, hogy kit válasszunk. – Figyeljetek csak, mi lenne, ha holnap a szertartás előtt összeülnénk, és végigfutnánk a neveken?

– Ugyan már, Z – mondta Erik. – Nem kellünk ahhoz mi. Csak két diákról van szó, akárkit választasz, beleegyezőnk.

Nagy kő esett le a szívemről.

– Biztosak vagytok benne?

– Persze, igen – kiáltották kórusban. Egyértelműen úgy tűnt, hogy mindannyian maximálisan megbíznak bennem. Ajjaj!

– Jól van. Akkor minden világos a szertartással kapcsolatban? – kérdeztem.

Bólintottak.

– Rendben. Akkor próbáljuk el az elemek megidézését!

Mind mindig, most sem számított, mennyi stressz és zavarodottság van egyébként az életemben. Amikor belépek a körbe, és megidézem az öt elemet, amellyel képes vagyok kapcsolatba lépni, az izgatottság és az örömrészlet (szerencsére) minden mást elhomályosít. Ahogy odaléptem Damienhez, éreztem, hogy eltűnik belőlem minden feszültség. Elővettem egy hosszú gyufát, és meggyújtottam a doboz aljára erősített dörzspapíron. Amikor meggyulladt, így szóltam:

– Levegő, megidézlek körünkbe! Első lélegzetünkkel téged veszünk magunkhoz, ezért úgy helyes, ha téged idézünk meg elsőként. Levegő, jöjj el hozzánk!

A gyufát hozzáérintettem Damien sárga gyertyájához. Az meggyulladt, és égve is maradt, noha a levegő vadul örvényleni kezdett körülöttünk. Damien meg én úgy éreztük, mintha egy mini tornádó kellős közepén állnánk.

Egymásra vigyorogtunk Damiennel.

– Ez mindig ugyanolyan fantasztikus – mondta halkan.

– Nekem is – feleltem, és elfújtam a gyufa táncoló lángját. Azután az óramutató járásával megegyező irányban folytattam utamat a kör belsejében, és a piros gyertyát tartó Shaunee-hoz léptem. Shaunee alig hallhatóan dúdolt valamit, és ahogy előhúztam a következő gyufát, felismertem a régi Jim Morrison-számot, a „Light My Fire”-t. Elmosolyodtam.

– A tűz melegít minket szenvedélyes lángjával. Tűz, megidézlek körünkbe!

Szokás szerint alig kellett megérintenem Shaunee gyertyáját a gyufával, az rögtön lánggra lobbant, és felmelegítette a bőrünket.

– Ha meggyújtánál, akkor sem lehetnék tüzeesebb – mondta Shaunee.

– Nüx nem véletlenül adta neked ezt a képességet – feleltem.

Továbbstátáltam Erinhez, aki szó szerint remegett az izgalomtól.

A gyufám még égett, ezért csak rámosolyogtam Erinre, és így szóltam:

– A víz tökéletes párja a tűznek, mint ahogy Erin is tökéletes ikerpárja Shaunee-nak. Víz, megidézlek körünkbe! – Hozzáérintettem a gyufát a kék gyertyához, és azonnal elborított a tenger illata és hangja. Esküszöm, éreztem, ahogy a meleg, trópusi víz a lábamat nyaldossa, lehűtve átforrósodott testemet.

– Imádom a vizet! – mondta Erin vidáman.

Vettem egy nagy levegőt, nyugalmat erőltettem magamra, és odaléptem Erikhez, aki kezében a földet szimbolizáló zöld gyertyával a kör negyedik tagja volt.

– Készen állsz? – kérdeztem tőle.

Egy kicsit sápadtnak tűnt, de bólintott, a hangja pedig erősen és magabiztosan csengett.

– Igen, készen állok.

Felemeltem a még mindig égő gyufát, és...

– Óh, basszus! – Úgy éreztem magam, mint egy fogyatékos, nem pedig úgy, mint egy Főpapnő-jelölt és egyben minden idők első vámpírjelöltje, aki képes kapcsolatot teremteni mind az öt elemmel. Eldobtam a gyufát, ami szinte teljesen leégett, és megégette az ujjamat. Szégyenlősen előbb Erikre, majd a kör többi tagjára pillantottam. – Bocsi, srácok.

Jól nevelten úgy tettek, mintha mi sem történt volna. Visszafordultam Erikhez, és benyúltam a hengerbe, hogy előhalásszak egy újabb gyufát, amikor megláttam, jobban mondva: nem láttam valamit, amit látnom kellett volna.

Nem kötötte össze vékony fénysugár Damient, Shaunee-t és

Érint. A gyertyájuk égett. A megidézett elemek megjelentek. De a kapcsolat, amely azóta létezett, hogy mi öten először idéztük meg az elemeket, és eddig minden alkalommal látható volt, most egyértelműen hiányzott. Elbizonytalanodtam, és gyorsan elmormoltam egy imát Nüxhöz: *Kérlek, Istennő, mutasd meg, mit kell tennem, hogy Stevie Rae nélkül is meg tudjam idézni az elemeket!* Azután meggyújtottam a gyufát, és bátorítóan Erikre mosolyogtam.

– A föld táplál és segít minket. Megidézem a negyedik elemet is: föld, jöjj el közénk!

Fogtam a hosszú gyufát, és hozzáérintettem a zöld gyertya kanócahoz. Erik reakciója mindannyiunkat megdöbbsentett. Felkiáltott a fájdalomtól, a zöld gyertya pedig kiröpült a kezéből, és eltűnt a fa mögött a sötétben. Erik a kezét dörzsölgette, és közben olyasmit motyogott, hogy valami megcsípte. A sötétből viszont szitkozódás hallatszott, valaki közeledett felénk, és nagyon nem volt jókedvében.

– A kurva életbe! Bassza meg! Már csak ez hiányzott!

A következő pillanatban Aphrodité bukkant elő a fa mögül egyik kezében a meggyújtatlan zöld gyertyával, míg a másikkal a homlokát dörzsölgette, ami máris kezdett megdagadni.

– Ragyogó! Sejthettem volna, bazmeg. Azt mondták, jöjjenek ki ide... – Egy pillanatra elhallgatott, körbehordozta a tekintetét, majd elfintorította tökéletes orrát. – ... a vadonba, erre mit találok a rovarok meg a kosz között? Az idióta bandát, amelyik állandóan engem csesztet.

– Takarodj innét – mosolygott rá Erin.

– Aphrodité, te ribanc boszorka – tette hozzá Shaunee szívélyes hangon.

– Kuss legyen, idióták!

Nem törődtem a szövegelésükkel.

– Ki mondta, hogy gyere ide? – kérdeztem Aphroditéről.

A szemembe nézett.

– Nüx – felelte.

– Ugyan már!

– Persze!

– Még mit nem!

Damien és az Ikek egyszerre kiabáltak, de nem kerülte a figyelmemet, hogy Erik milyen gyanúsán csendben van. Felemeltem a kezem.

– Elég legyen!

Azonnal elhallgattak.

– Miért mondta Nüx, hogy gyere ide?

Még mindig a szemembe nézve elindult felém. Szinte rá sem pillantott Erikre, úgy vetette oda neki:

– Félre az útból, béna ex!

Legnagyobb meglepetésemre Erik szó nélkül ellépett előle, Aphrodité pedig elfoglalta a föld pozícióját.

– Idézd meg a földet, gyűjtsd meg a gyertyát, és megtudod – válaszolta végül.

Mielőtt bárki tiltakozhatott volna, az ösztöneimre hallgatva cselekedtem, de amikor kinyitottam a számat, már én is tudtam, mi fog történni.

– A föld táplál és segít minket. Megidézem a negyedik elemet is: föld, jöjj el közénk! – ismételtem, és az újonnan meggyújtott gyufát a zöld gyertyához érintettem. Azonnal fellobbant, és a következő pillanatban virágba borult nyári mező illata és hangjai borítottak be mindkettőnket.

Aphrodité halkan így szólt:

– Nüx úgy döntött, még szarabbá teszi az így is trágya életemet. Felruházott azzal a képességgel, hogy kapcsolatot tudok teremteni a földdel. Ironikus, mi?

KILENCEDIK FEJEZET

– Óh, ne, azt már nem! – kiáltotta Shaunee.

– Ahogy mondod, húgocskám! Azt már nem, a kurva életbe!
– mondta Erin.

– Nem bírom elhinni, hogy ez így helyes – szólalt meg Damien is.

– Pedig elhíhetitek – feleltem még mindig háttal állva a többieknek. Nem akartam elfordulni Aphroditétől. Mielőtt a barátaim tovább pampoghattak volna, hozzátettem: – Nézzétek meg a kört!

Nekem nem kellett odanéznem, hogy tudjam, mit fognak látni, és elakadó lélegzetük elárulta, hogy igazam volt. Lassan megfordultam, és lenyűgözve figyeltem az Istennő adta gyönyörű fénysugarat, amely összekötötte négyüket.

– Igazat beszél. Nüx küldte ide, mert Aphrodité képes megidézni a földet.

Barátaim döbbszent csendben nézték, ahogy a kör közepére lépek, és felemelem a lila gyertyát.

– A szellem az, mi különlegessé tesz minket, mi erővel és bátorsággal ruház fel, és mi túléli testünket. Szellem, jöjj hozzám!

A négy elem gyűrűjében állva éreztem, ahogy a szellem belém hatol. Béke és boldogság áradt szét bennem. Körbesétáltam, és egyenként belenéztem összezavarodott barátaim szemébe. Próbáltam segíteni nekik, hogy megértsék azt, amit én sem igazán értettem, de amiről biztosan tudtam, hogy Nüx akarta így.

– Nem teszek úgy, mintha érteném Nüxöt. Az Istennő útjai

kifürkészhetetlenek, és néha nehéz dolgokat kér tőlünk. Ez is egy ilyen nehéz dolog. Akár tetszik, akár nem, Nüx egyértelműen a tudomásunkra hozta, hogy Aphroditének kell Stevie Rae helyét elfoglalnia a körben. – Aphroditére pillantottam. – Nem hinném, hogy ő különösebben repes az örömtől.

– Az nem kifejezés – morogta Aphrodité.

– Két választásunk van – folytattam. – Nüx szerintem nem akarja ránk erőszakolni az akaratát. Meg kell egyeznünk, hogy vagy beengedjük magunk közé Aphroditét, vagy... – Elhallgattam, mert nem tudtam, hogyan folytassam. Megpróbáltuk megidézni az elemeket valaki mással, de Erik szemmel láthatóan nem volt alkalmas rá. Az is lehet, hogy az Istennőnek csak Erikkel volt gondja, de ezt nem tartottam túl valószínűnek. Nem csak azért, mert Erik jó fiú volt és egyébként is tagja a Tanácsnak, hanem mert valami azt súgta, Nüxnek nem vele van baja. Inkább arról volt szó, hogy az Istennő kimondottan azt akarta, hogy Aphrodité kerüljön be a körbe. Felsóhajtottam, és folytattam. – Vagy kipróbálhatunk másokat is, míg nem találunk valakit, akinek Nüx megengedi, hogy megidézze a földet. – Kinéztem a körből, és a tekintetem találkozott Erik komor pillantásával. – De nem hiszem, hogy Erikkel van a probléma. – Erik rám mosolygott, de csak a szájával; a szeme vagy az arca nem ragyogott fel tőle.

– Azt hiszem, engedelmeskednünk kell Nüx akaratának. Még ha nem is értünk vele egyet – mondta Damien.

– Shaunee? – fordultam hozzá. – Te hogy szavazol?

Shaunee és Erin összenéztek, és esküszöm, mintha szavakat láttam volna lebegni köztük a levegőben.

– Egye fene, hadd csatlakozzon a ribanc – mondta Shaunee.

– De csak Nüx miatt – tette hozzá Erin.

– Igen, de kérjük jegyzőkönyvbe venni, hogy egyáltalán

nem értjük, Nüxnek mi ezzel a terve – mondta Shaunee, mire Erin helyeslően bólogatott.

– Ezek mindig ribancnak fognak hívni? – kérdezte Aphrodité.

– Lélegzel még? – kérdezett vissza Shaunee.

– Mert ha igen, akkor még mindig ribanc vagy – folytatta Erin.

– És így is fogunk hívni – fejezte be Shaunee.

– Nem – mondtam határozottan. Az Ikek döbbenet fordultak felém. – Nem kell szeretnetek. Annak sem kell örülnetek, hogy Nüx köztünk akarja látni. De ha elfogadjuk ezt a döntést, az azt jelenti, hogy Aphroditét is elfogadjuk. Vagyis mostantól nem szidjuk. – Az Ikek már nyitották a szájukat, hogy vitába szálljanak velem, ezért gyorsan folytattam: – Nézzetek magatokba most, amikor sikerült megidéznetek az elemeteket. Mit súg a lelkiismeretetek?

Visszafojtott lélegzettel vártam a választ.

Az Ikek elhallgattak.

– Jó, oké – mondta végül Erin szomorúan.

– Igazad van. Csak nem örülünk neki – ismerte be Shaunee is.

– És ő? – kérdezte Shaunee. – Mi nem hívhatjuk többé ribancnak, de ő viselkedhet ugyanúgy, mint eddig?

– Erinnek ebben igaza van – ismerte el Damien.

Aphroditére pillantottam. Az arckifejezése unott volt, de abból, ahogy nagy kortyokban nyelte a levegőt, láttam, hogy elvarázsolta a nyári mező illata, amely hirtelen körülvette. Az sem került el a figyelmemet, hogy néha végighúzta az ujjait a levegőn, mintha arra számítana, hogy illatos fűvek, virágok nőnek mellette. Szemmel láthatóan sokkal jobban felizgatta a dolog, mint ahogy azt mutatta.

– Aphrodité ugyanazt fogja tenni, amit ti. Magába néz, és

hallgat a lelkiismeretére.

Aphrodité gúnyosan körülnézett, és úgy tett, mintha keresne valamit. Egy idő után feladta, és vállat vont.

– Bocsika. Úgy látszik, nincs lelkiismeretem.

– Ebből elég! – csattantam fel, és az energia, amelyet megidéztem a körbe, veszélyesen megindult Aphrodité felé. Hangom erejét megsokszorozta az erő, és láttam, hogy Aphrodité szeme elkerekedik a meglepetéstől és a félelemtől. – Ne itt! Ne ebben a körben! Itt ne hazudj és ne színészkedj! Döntened kell. Most azonnal. Tudom, hogy korábban volt már olyan, hogy figyelmen kívül hagytad Nüx parancsát. Ezt most is megteheted. De ha azt választod, hogy maradsz és engedelmeskedsz az Istennő akaratának, akkor fejezd be a hazugságot és a gyűlölködést!

Arra számítottam, hogy sarkon fordul és otthagynak minket. Szinte drukoltam, hogy így legyen. Az lenne a legegyszerűbb, ha senki nem képviselné a földet, gondoltam. Meggyújtanám én a zöld gyertyát, és leraknám a földre. Vagy mit tudom én. Aphrodité azonban meglepett a válaszával, és akkor még nem tudtam, hogy az csak az első meglepetés azok közül, amelyeket Nüx tartogat számomra.

– Rendben. Maradok.

– Jól van – feleltem, aztán a barátaimra néztem. – Rendben van?

– Igen, rendben – morogták.

– Oké. Akkor megvan a körünk – mondtam.

Mielőtt valami újabb bizarr dolog történhetett volna, elindultam visszafelé, az óra járásával ellenkező irányba, és egyenként elköszöntem az összes elemtől. Az ezüstszerű fényszalag elenyészett, csak az óceán, a virágok és a meleg szellő illata maradt utána. Senki nem szólt semmit, és a kellemetlen csend olyan hosszúra nyúlt, hogy kezdtem

megsajnálni Aphroditét. De mielőtt mondhattam volna valami vigasztalót, megszólalt, és szavaival azonnal kiölte mindenkiből az iránta érzett sajnálatot.

– Ne aggódjatok! Már itt sem vagyok, játszhatjátok tovább a gyerekes szerepjátékokat – mondta gúnyosan Aphrodité.

– Hé, ez nem szerepjáték! – háborodott fel Jack.

– Gyerünk, még van időnk beugrani az IHOP-ba egy palacsintára, mielőtt kezdődik a film – mondta Damien, mire az egész társaság, Aphroditére ügyet sem vetve, elindult, és útközben arról beszélgettek, milyen királyok is a spártaiak, és ezúttal számolni fogják, hány vámpír színész szerepel a 300-ban.

Már méterekre voltak tőlünk, amikor Eriknek feltűnt, hogy nem vagyok velük.

– Zoey? – kiáltotta. A banda megállt, és döbbenetesen konstatálták, hogy Aphrodité és én még mindig a felbomlott körben állunk. – Nem jössz? – Erik hangja közömbös volt, de láttam, ahogy az állkapcsa megfeszül a haragtól vagy az aggodalomtól.

– Menjetek csak előre! Majd a moziban találkozunk. Beszélnem kell Aphroditével.

Arra számítottam, hogy Aphrodité erre tesz majd valami okoskodó megjegyzést, de nem így történt. Lopva rápillantottam, és láttam, hogy kimeredt szemmel bámul a sötétségbe. Nem figyelt se rám, se a barátaimra.

– De, Z, így lemaradsz a csokis palacsintáról – mondta Jack.

– Annyi baj legyen – feleltem mosolyogva. – tegnap este már ettem egyet, úgyis az volt a születésnapom.

– Beszélniük kell egymással, menjünk – zárta le a témát Erik.

Nem tetszett, ahogy mondta. Mintha nem is érdekelné. De mielőtt megszólalhattam volna, már hátat is fordított nekem. A

francba! Ezt majd tisztáznom kell veled.

– Erik már csak ilyen. Szereti, ha a barátnője számára ő az első. Úgy látom, te még csak most kezded kitapasztalni – mondta Aphrodité.

– Nem azért maradtam itt, hogy Erikről beszélgessek veled. Csak arra vagyok kíváncsi, hogy Nüx mit mutatott meg neked.

– Hogyhogy nem tudod magadtól? Nem te vagy a kiválasztott?

– Aphrodité, nagyon fáj a fejem. Legszívesebben a barátaimmal tartanék csokis palacsintát enni. Aztán meg akarom nézni a 300-at a pasimmal. Elegem van már ebből az utálatos színjátékból, amit előadsz. Egyezzünk meg valamiben: válaszolj a kérdésre, aztán mehetünk mindketten a magunk dolgára. – Megdörgöltem a halántékomat. Fel sem merült bennem, hogy a következő pillanatban ledob rám egy atombombát.

– Szóval azt akarod, hogy csak válaszoljak a kérdésre, és aztán nyugodtan találkozhas a szörnyeteggel, ami Stevie Rae-ből lett, igaz?

Éreztem, hogy kifut a vér az arcomból.

– Mi a fenéről beszélsz, Aphrodité?

– Sétáljunk egyet – mondta, és elindult az iskolát körülvevő hatalmas fal mentén.

– Nem – ragadtam meg a karját. – Előbb mondd el, mit tudsz!

– Nézd, nem tudok egy helyben maradni azok után, hogy látomásom volt. És az, amelyik kikergetett ide, nem olyan volt, mint a normális látomások.

Aphrodité kirántotta a karját a kezemből, és a homlokához nyúlt, mintha neki is fájna a feje. Most vettem csak észre, hogy remeg a keze. Sőt egész testében remegett, és abnormálisan sápadtnak látszott.

– Rendben. Sétáljunk.

Egy ideig nem szólt semmit, és minden önuralmamra szükségem volt, hogy meg ne rázzam, és az arcába ne üvöltsék, hogy azonnal mondjon el mindent, amit Stevie Rae-ről tud. Amikor végül elkezdett beszélni, nem nézett rám, mintha nem is nekem mondaná, hanem az éjszakának.

– A látomásaim megváltoztak az utóbbi időben. Akkor kezdődött, amikor azt a két srácot megölték. Korábban kívülről láttam a dolgokat, mint valami megfigyelő. Láttam, mi történik, de nem volt közöm hozzá. Minden világos volt és egyértelmű. Azokkal a fiúkkal azonban más volt a helyzet. Megszűntem kívülállónak lenni. Közéjük tartoztam, úgy éreztem, mintha engem is megölnének velük együtt. – Elhallgatott, és láttam, hogy megborzong. – És már a látások sem olyan világosak. Az egész egy nagy kavalkád, tele félelemmel, pánikkal és más érzelmekkel. Néha felvillannak dolgok, amiket azonosítani tudok, mint amikor figyelmeztettelek, hogy ki kell hoznod Heath-t az alagútból, különben meghal. De leginkább csak rémült vagyok és zavarodott, utána pedig rettenetesen érzem magam. – Aphrodité úgy nézett rám, mintha csak akkor tűnt volna fel neki, hogy én is ott vagyok. – Mint amikor láttam a nagymamádat megfulladni. Én voltam a nagymamád, és tiszta mázli, hogy megláttam a hidat, és felismertem a helyet, ahol belezuhant a vízbe.

Bólintottam.

– Emlékszem, hogy nem sok konkrétumot tudtál mondani. Azt hittem, azért, mert nem akarod, nem pedig azért, mert nem tudod elmondani.

Gúnyosan elmosolyodott.

– Igen, tudom. Nem mintha érdekelne, hogy mit gondolsz. Istenem, micsoda egy idegesítő néember!

– Térjünk rá inkább Stevie Rae-re.

– Már vagy egy hónapja nem volt látomásom. Nem is baj, mert a szüleim ragaszkodnak hozzá, hogy a téli szünetben hazalátogassak. Gyakran.

Arckifejezése elárulta, hogy a szülei meglátogatása nem túl kellemes dolog, amit egyébként már amúgy is tudtam. A legutóbbi nyílt napon, amikor a szülők bejöhettek meglátogatni vámpírjelölt gyerekeiket, véletlenül tanúja voltam egy horrorisztikus jelenetnek Aphrodité és a szülei között. Az apja Tulsa polgármestere. Az anyja pedig maga a Sátán. Mellettük a mostohaapám és az anyám igazi mintaszülőnek látszott.

– Nekem is volt tegnap egy születésnapjelenetem a szüleimmel.

– A mostohaapád a Hit Egyházának egyik elmebetege, igaz?

– Ahogy mondd. A nagyanyám majomfosnak nevezte.

Ezen nevetni kezdett. Úgy értem, *őszintén* nevetni. Döbbenet figyeltem, ahogy csinos, hideg arca kedvessé és gyönyörűvé változott.

– Hát igen. Gyűlölöm őket – mondtam.

– Ki nem? – kérdezte.

– Például Stevie Rae. Legalábbis addig nem gyűlölte, amíg... – Elcsuklott a hangom, és minden önuralmamra szükségem volt, hogy ne sírjam el magam.

– Szóval ez a része a látomásomnak már megtörtént. Stevie Rae szörnyeteggé változott.

– Nem lett belőle szörnyeteg! Csak másmilyen, mint volt.

Aphrodité felvonta egyik tökéletes, szőke szemöldökét.

– Ha nem láttam volna, hogy mi lett belőle, akkor azt mondanám, hogy ez előrelépés.

– Csak mondd el, mit láttál!

– Vámpírokat gyilkoltak. Szörnyűséges módon. – Aphrodité elhallgatott, és nyelt egy nagyot. Uralkodnia kellett magán,

hogy ne dobja ki a taccsot.

– Stevie Rae ölte meg őket? – nyögtem.

– Nem. Ez egy másik látomás volt.

– Oké, elveszítettem a fonalat.

– Ezeknél az újfajta látomásoknál én is mindig elveszítem.

Egy nagy káosz az egész. Meg fájdalom. És félelem. Kurvára utálok őket.

– Szóval Stevie Rae nem abban szerepelt, amelyikben vámpírok haltak meg?

Megrázta a fejét.

– Nem, de olyan volt, mintha a kettő mégis összetartozna. – Aphrodité felsóhajtott. – Láttam Stevie Rae-t. Szörnyen nézett ki. Mocskos volt, girhes, a szeme pedig vörösen izzott. És ha láttad volna a ruháját! Sosem volt egy divatikon, de ez minden képzéletet alulmúlt.

– Igen, igen, értem. Szóval láttad élőhalottként.

– Az lett belőle, ugye? Egy olyan rettenetes vámpírklisé, egy vérszívó szörnyeteg, aminek évszázadok óta hívnak minket az emberek.

– Nem minden ember. Tudod, ideje lenne túllépned ezen az embergyűlölő hozzáálláson. Valamikor te is az voltál – mondtam.

– Igen. És valamikor Sean William Scottba voltam szerelmes. De ennek már vége. – Hátravetette a haját. – A lényeg az, hogy láttam meghalni Stevie Rae-t. Újra. Ezúttal igazán. És közben tudtam, hogy ha ez a látomásom valóra válik, akkor valamiképpen az összes vámpírhalál, amit láttam, szintén be fog következni. Egyszóval meg kell mentenünk Stevie Rae-t, mert Nüx nagyon nem örülne neki, ha vámpírokat gyilkolnának.

– Hogyan halt meg Stevie Rae?

– Neferet ölte meg. Kivitte a napfényre, ahol Stevie Rae

elégett.

TIZEDIK FEJEZET

– A francba! Akkor jól sejtettem. Tényleg nem mehet ki a napra – mondtam.

– Eddig nem tudtad? – kérdezte Aphrodité.

– Stevie Rae-vel nem olyan könnyű beszélgetni, mióta... hmm... mióta meghalt.

– De azért találkoztál és beszéltél vele, igaz?

Megálltam, és szembefordultam Aphroditével, hogy ne tudja kikerülni a pillantásomat.

– Stevie Rae-ről senkinek nem beszélhetsz, érted?

– Na ne mondd! Azt gondoltam, megírjuk az iskolaújságban.

– Komolyan beszélek, Aphrodité.

– Ne kezelj úgy, mint egy idiótát! Ha rajtunk kívül bárki megtudja, arról Neferet is tudomást szerez. Mivel gyakorlatilag gondolatolvasó, bárki agyába képes belezáratni. Kivéve persze a miénket.

– Neked sem lát bele a gondolataidba?

Aphrodité mosolya egyszerre volt önelégült és gyűlölködő.

– Soha nem is látott. Mit gondolsz, hogy tudtam annyi mindent megúszni olyan hosszú ideig?

– Ragyogó. – Eszembe jutott az a rettenetesen ellenszenves Aphrodité, aki a Sötétség Lányainak vezetője volt. Aphrodité attól a pillanattól fogva, hogy először találkoztunk, önzőn, gonoszul és utálatosan viselkedett. A látomásai ugyan segítettek megmenteni nagyit és Heath-t, de egyértelművé tette, hogy igazából nem törődik velük, és csak azért segít, mert egyszer majd kérni akar valamit cserébe. Összeszűkült

szemmel néztem rá. – Jól van, most pedig ki veled, miért vették a fáradságot, hogy bármit is elmondj nekem! Hol éri ez meg neked?

Aphrodité színlelt ártatlansággal meredt rám, és tágra nyílt szemmel kérdezett vissza:

– Miről beszélsz? Én csak azért segítek neked meg a barátaidnak, mert mindig olyan kedvesek vagytok hozzám.

– Elég a színjátékból, Aphrodité!

Az arca ismét kifejezéstelen lett, a hangja pedig normálissá vált.

– Mondjuk úgy, hogy sok törleszteni valóm van.

– Stevie Rae-nek?

– Nüxnek. – Elfordította a fejét. – Ezt te nyilván nem élted, mert Nüx elhalmozott különleges képességekkel, és egyébként is te vagy Miss Tökéletes, de egy idő után majd te is rájössz, hogy nem könnyű mindig helyesen cselekedni. Felmerülnek majd problémák, az utadba áll valaki stb. Te is hibázni fogsz. – Aphrodité gúnyosan elmosolyodott. – Persze lehet, hogy te mégsem. Én azonban hibáztam. Alapvetően leszarom, mi történik Stevie Rae-vel, veled vagy bárki mással ebben az iskolában, de Nüx véleménye érdekel. – Elcsuklott a hangja. – Tudom, milyen érzés az, amikor azt hiszem, az Istennő elfordult tőlem, és nem akarom még egyszer átélni.

Megérintettem a karját.

– De Nüx nem fordult el tőled. Az csak Neferet hazugsága volt, hogy senki ne higgyen többé a látomásaidnak. Azt ugye tudod, hogy Neferet áll Stevie Rae átváltozása mögött is?

– Azóta tudom, hogy volt az a látomásom, amelyikben láttam Heath-t haldokolni. – Kiprészelt magából egy apró nevetést. – Még jó, hogy Neferet a mi fejünkbe nem lát bele. Bele sem merek gondolni, mit tenne azzal a vámpírjelölttel, aki megtudná, hogy milyen valójában.

– Tudja, hogy én tudom.

– Most csak viccelsz!

– Tudja, hogy átlátok rajta. – Egy pillanatig haboztam, aztán arra jutottam, hogy egye fene, elmondom. Akármilyen furcsa, de Aphrodité (ismertebb nevén a ribanc boszorka) volt az egyetlen személy a világon, akivel őszinte lehettem. – Neferet megpróbálta törölni az aznap éjszakai emlékeimet, amikor kimentettem Heath-t az élőhalottak karmai közül. Egy ideig működött is a dolog, de azonnal éreztem, hogy valami nem stimmel. Az elemek segítségével aztán sikerült helyreállítanom a memóriámat, és, hmm, tudtára adtam, hogy emlékszem rá, mi történt.

– Tudtára adtad?

– Az a helyzet, hogy megfenyegetett – feleltem. – Azt mondta, senki nem fog nekem hinni, ha rosszat mondok róla. Ettől bepöccentem. Azt válaszoltam neki, hogy az sem érdekel, ha senki sem hisz nekem, mert Nüx tudja, hogy nem hazudok.

Aphrodité elmosolyodott.

– Lefogadom, hogy ezzel sikerült feldühítened.

– Gondolom, igen. – Az igazat megvallva, nem szívesen gondoltam arra, hogy Neferet milyen dühös lehet rám. – De közvetlenül utána elutazott Európába vakációzni. Azóta nem találkoztam vele.

– Hamarosan visszajön.

– Tudom.

– Be vagy szarva? – kérdezte Aphrodité.

– Nagyon – feleltem.

– Meg tudom érteni. Oké, elmondom, mi az, amit biztosan tudok Stevie Rae-vel kapcsolatban. Biztonságos helyre kell vinnünk, minél távolabb a többi *valamitől*. Még hozzá azonnal. Mielőtt Neferet megérkezik. Van valamilyen kapcsolat kettőjük között. Nem tudom pontosan, hogy milyen, csak azt

tudom, hogy létezik, és hogy nem helyes – mondta Aphrodité fintorogva. – Ez az egész élőhalott szörnyeteg dolog nem helyes. Gusztustalan teremtmények.

– Stevie Rae más, mint többi.

Aphrodité lesajnáló pillantást vetett rám, amiből arra következtettem, hogy nem hisz nekem.

– Gondold csak végig! Miért adna Nüx egy vámpírjelöltnek olyan ajándékot, mint a föld megidézésének képessége, ha aztán hagyná meghalni? Vagy élőhalottá válni? – Elhallgattam, kerestem a megfelelő szavakat. – Azt hiszem, a földdel való kapcsolata az egyetlen oka annak, hogy Stevie Rae-nek sikerült megőriznie valamennyit emberi mivoltából, és biztos vagyok benne, hogyha én... ööö... illetve mi segítünk neki, akkor visszatárlhat önmagához. Szerintem van rá esély, hogy meg tudjuk gyógyítani. Hogy visszaváltoztassuk vámpírjelöltté vagy akár felnőtt vámpírrá. És ha őt sikerül meggyógyítanunk, akkor talán a többieket sem lehetetlen.

– És arra van valami terved, hogyan fogjuk meggyógyítani?

– Nem. Nincsen tervem. – Aztán elvigyorodtam. – De segítségemre lesz egy nagy hatalmú vámpírjelölt, akinek látomásai vannak és képes kapcsolatot teremteni a földdel.

– Nagyszerű. Ettől mindjárt jobban érzem magam – mondta Aphrodité gúnyosan.

Nem akartam Aphroditének bevallani, de attól, hogy beszéltem neki Stevie Rae-ről és hogy kiderült, segíteni fog nekem, máris jobban éreztem magam. Sokkal jobban.

– Egyébként hogy fogjuk megtalálni Stevie Rae-t? – kérdezte Aphrodité. – Remélem, nem arra számítasz, hogy gusztustalan alagutakban bujkálok majd veled.

– A helyzet az, hogy megbeszéltem Stevie Rae-vel egy találkozót ma éjjel háromra a Philbrook Múzeum nyári lakjában.

– El fog jönni?

Beharaptam az ajkamat.

– Azt ígértem neki, hogy elhozom a countryruháját, úgyhogy szerintem ott lesz.

Aphrodité hitetlenkedve rázta a fejét.

– Meghal, élőhalott lesz belőle, és még mindig olyan az ízlése, mint egy fatuskónak.

– Úgy tűnik.

– Na, ez az, ami igazán szomorú.

– Igen. – Felsőhajtottam. Imádtam Stevie Rae-t, de be kellett vallanom, hogy tényleg szörnyű ízlése volt.

– És hová akarod vinni, miután odaadtad neki a ruhákat?

Nem akartam elárulni neki, hogy először is egy fürdőszobába.

– Nem tudom. Egyelőre még csak azon gondolkodtam, hogyan viszek neki ruhát meg... hmm... vért.

– Vért?!

– Muszáj innia. Embervért. Különbözik megőrül.

– Nem örült meg már így is?

– Nem! Csak problémái vannak.

– Problémái?

– Súlyos problémái – mondtam határozottan.

– Oké. Te tudod. Neked kell eldöntened, hová akarod vinni. De a többi szörnyeteggel nem maradhat együtt. Az nem segítene rajta – zárta le a vitát Aphrodité.

– Megpróbálom majd rábeszélni, hogy jöjjön vissza ide. Úgy gondoltam, hogy viszonylag könnyen el tudom bujtatni, amíg a vámpírok nagy része nincs itt.

– Ide nem hozhatod vissza – sápadt el Aphrodité. – Itt láttam meghalni. Másodszor.

– A francba! Akkor tényleg nem tudom, hová a pokolba fogom vinni – vallottam be.

– Elvihetnéd hozzánk – mondta Aphrodité.

– Ja, remek ötlet. A szüleid olyan megértők. Tényleg jó ötlet.

Aphrodité a szemét forgatta.

– A szüleim elutaztak. Ma reggel mentek el három hétre síelni Breckenridge-be. A házba egyébként sem kell bemennie. A szüleim a Philbrook melletti utcában laknak egy régi házban, és a kert végében van egy melléképület, ami eredetileg a cselédeknek épült. Mi csak akkor használtuk, ha nagymamám meglátogatott minket, de anyám bedugta egy első osztályú, szuperbiztonságos, szuperdrága idősek otthonába, úgyhogy már emiatt sem kell aggódni. Egyébként van benne minden: villany, víz, miegymás.

– Szerinted ott jó helyen lesz?

Aphrodité vállat vont.

– A sulinál mindenképp biztonságosabb.

– Rendben. Akkor odavisszük.

– Neki is tetszeni fog?

– Igen – hazudtam. – Majd azt mondom neki, hogy a hűtő tele van vérral. – Felsőhajtottam. – Bár azt sem találtam még ki, honnan fogok szerezni neki egy pohár vért, nemhogy egy teli hűtőt.

– A konyhában van.

– Nálatok? – néztem rá döbbenten.

– Dehogy nálunk! A suliban. Nagy, rozsdamentes tartályokban tartják a konyhában. A vámpíroknak. Rendszeresen jönnek a friss szállítmányok az emberi donoroktól. A felsőbb évesek mind tudnak róla. Némelyik szertartáson mi is használtunk belőle.

– Az jó lesz, főleg most, amikor alig van itt valaki. Remélem, sikerül bejutnom a konyhába és megszereznem belőle anélkül, hogy észrevennének. – Elkomorodtam. – De ugye nem

műanyag kancsókbán tartják őket?

Annak ellenére, hogy imádtam a vér ízét, még mindig rettenetesen undorítónak találtam magát a vérivást. Tudom, pszichiáterhez kellene mennem. Emiatt is.

– Műanyag tasakokban van, mint a kórházakban. Emiatt ne stresszelj!

Időközben automatikusan jobbra kanyarodtunk, és elindultunk vissza a kollégium felé.

– Velem kell jönnöd – mondtam váratlanul.

– A konyhába?

– Nem, találkozni Stevie Rae-vel. Meg kell mutatnod, hogy jutunk be a házatokba.

– Nem hinném, hogy örülne nekem – tiltakozott Aphrodité.

– Tudom, de ezen túl kell tennie magát. Tudja, hogy a te látomásod mentette meg a nagymamámat. Ha elmondom neki, hogy volt egy látomásod róla, kénytelen lesz elhinni. – Örültem, hogy magabiztosan cseng a hangom, mert az igazat megvallva egyáltalán nem voltam az. – De lehet, hogy az lesz a legjobb, ha elrejtőzöl, és csak akkor jössz elő, amikor már elmondtam neki, hogy mi a helyzet.

– Nézd, próbálok helyesen cselekedni, de nem fogok egy olyan csaj előtt bujkálni, akit tartálynak használtunk!

– Ne merd így hívni! – förmedtem rá. – Soha nem gondoltál még arra, hogy elsősorban nem Neferet meg az ő sötét ügyletei miatt van annyi problémád, hanem a gusztustalan, ocsmány stílusod miatt?

Aphrodité szemöldöke felszaladt a homloka közepére. Oldalra billentette a fejét, és ettől úgy nézett ki, mint valami szőke madár.

– De, megfordult már a fejemben, de én nem olyan vagyok, mint te. Nekem nemcsak pozitív gondolataim vannak, nem vagyok Miss Tökéletes. Árulj el valamit! Szerinted az emberek

alapvetően jók, ugye?

Meglepett a kérdése, de megvontam a vállam, és bólintottam.

– Igen, azt hiszem.

– Szerintem viszont nem. Szerintem a legtöbb ember aljas. De ugyanez igaz a vámpírokra is. Szerepet játszanak. Úgy tesznek, mintha kedvesek lennének, de igazából csak egy hajszál választja el őket attól, hogy megmutassák, mekkora seggfejek valójában.

– Nyomasztó lehet így látni az életet – mondtam.

– Te nyomasztónak nevezed, én realistának.

– Hogyan tudsz így megbízni bárkiben is?

Aphrodité elfordította a fejét.

– Nem bízom meg senkiben. Így a legegyszerűbb. Majd te is rájössz. – Ismét a szemembe nézett, és ezúttal nem tudtam megfejtetni a tekintetét. – A hatalom mindenkit megváltoztat.

– Én nem fogok megváltozni. – Folytatni akartam, de aztán eszembe jutott, hogyha néhány hónappal ezelőtt valaki azt mondja nekem, hogy egy felnőtt férfival kavarak, miközben két pasim is van, azt elküldöm a fenébe. Akkor ez nem azt jelenti, hogy mégis megváltoztam?

Aphrodité elmosolyodott, mintha csak olvasna a gondolataimban.

– Nem rólad beszéltem. Hanem azokról, akik körülvesznek minket.

– Ne vedd sértésnek, Aphrodité, de azt hiszem, a barátaimat jobb érzékkel választom ki, mint te.

– Majd meglátjuk. Erről jut eszembe... Nem kéne elindulnod a moziba, hogy a barátaiddal találkozzál?

Felsóhajtottam.

– El kéne, de esélyem sincs, hogy velük tartsak. Be kell szereznem a vért Stevie Rae-nek, össze kell szednem a ruháit,

és be akarok még ugrani a Wal-Martba, hogy vegyek neki egy eldobható telefont. Arra jutottam, hogy az a legbiztonságosabb, ha egy olyanon keresztül tartjuk a kapcsolatot.

– Értem. Mi lenne, ha fél háromkor találkoznánk odakint a keleti fal túloldalán, a rejtékajtónál? Akkor bőven Stevie Rae előtt odaérünk a múzeumba.

– Jól hangzik. Nekem csak fel kell szaladnom a szobámba, összeszedni Stevie Rae ruháit meg a táskámat, és már itt sem vagyok.

– Oké, én megyek be elsőként a koleszba.

– Tessék? – kérdeztem döbbenten.

Aphrodité úgy nézett rám, mintha fogatékos lennék.

– Ugye te sem akarsz, hogy együtt lássanak minket? Még azt hinnék, hogy barátnők vagyunk vagy valami efféle baromság.

– Aphrodité, engem nem érdekel, hogy mások mit gondolnak.

– Engem viszont igen – felelte a szemét forgatva, majd előresietett az ajtóhoz.

– Hé! – kiáltottam utána. Visszanézett a válla felett. – Köszö a segítséget.

Aphrodité összeráncolta a homlokát.

– Szóra sem érdemes. És ezt komolyan mondtam. Ne hozd még egyszer szóba! – azzal megrázta a fejét, és benyitott a kollégium ajtaján.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

A szív alakú medált a fiókban találtam meg, miközben Stevie Rae ruháit szedtem össze. Vele voltam aznap éjjel, amikor meghalt, és mire visszaértem a szobánkba, a vámpír takarítóbrigád már átkutatta a szobát, és elvitte Stevie Rae holmiját. Ezen begurultam. De nagyon. Ragaszkodtam hozzá, hogy legalább a holmija egy részét hozzák vissza, mert meg akartam tartani néhány dolgot, hogy emlékezek rá. Végül Anasztázia professzor, aki a varázslatokat és rítusokat tanítja (és egyben Sárkány Langford, a vívásoktató felesége), levitt egy hátborzongató raktárba, ahol berámoltam Stevie Rae néhány személyes tárgyát egy zsákba, majd visszapakoltam a szekrényébe. Anasztázia kedves volt velem, de egyértelműen látszott rajta: helyteleníti, hogy emléktárgyakat akarok őrizni Stevie Rae-től.

Ha egy vámpírjelölt meghal, a vámpírok azt akarják, hogy mindenki felejtse el, az élet pedig menjen tovább, mintha mi sem történt volna. Ennyi.

Én azonban nem értek ezzel egyet. Eszem ágában sem volt elfelejteni a legjobb barátnőmet, azok után meg főleg nem, hogy megtudtam, élőhalott lett belőle.

Egyszóval ahogy kikaptam a farmerjét a fiókból, valami kiesett a zsebéből. Egy gyűrött boríték volt az, amelyen Stevie Rae kusza kézírásával az állt, hogy ZOEY. Elszorult a torkom, ahogy kinyitottam. Egy születésnap üdvözlőlap volt benne, rajta egy idétlen fénykép egy születésnap sipkát viselő, morcos macskáról (aki nagyon hasonlított Nalára). A lap belsejében a következő szöveg: **BOLDOG SZÜLETÉSNAPOT! VAGY**

AMIT AKARSZ. NEM MINTHA ÉRDEKELNE. MACSKA VAGYOK. Alatta pedig egy nagy szív és az aláírás: SZERETÜNK! STEVIE RAE ÉS MORGÓS NALA. A boríték alján egy ezüstitűlnc pihent. Felemeltem, és akkor vettem észre, hogy egy ezüst szív fityeg rajta. Remegő kézzel nyitottam ki a medált. Egy többszörösen összehajtott fénykép hullott ki belőle. Óvatosan kisimítottam, és halkán elkezdtem sírni, amikor felismertem a kettőnkéről készített képet, amelyen egymáshoz nyomva az arcunkat vigyorgunk bele a kamerába. Megtöröltem a szememet, visszahajtogattam a képet a medálba, és összekapcsoltam a láncot a nyakamon. Rövid lánc volt, a szív éppen beleillett a nyakam gödrébe.

Az a tény, hogy megtaláltam a nyakláncot, valahogy erősebbé tett, és a vér elcsenése a konyhából is sokkal egyszerűbbnek bizonyult, mint azt gondoltam. A szokásos táskám – egy kis, rózsaszín szőrrel borított designer darab – helyett ezúttal a giganagy oldaltáskámat vittem magammal, azt, amelyikkel korábban iskolába jártam, a Broken Arrow High Schoolba, mielőtt megjelöltek és az egész életem a feje tetejére állt. Elég hozzá annyi, hogy a táskában simán elfért volna egy tízéves gyerek is (ha nem túl magas), így nem okozott gondot belegyömöszölni Stevie Rae idétlen Roper farmerjét, egy pólót, a fekete westerncsizmáját és még néhány dolgot, valamint öt tasak vért. Igen, undorítóak voltak. Igen, legszívesebben beleszúrtam volna egy szívószálat valamelyikbe, hogy útközben azt iszogassam, mint valami üdítőt. Igen, tudom, hogy gusztustalan vagyok.

A büfé zárva volt, akárcsak a konyha. Egy lélek sem járt arra. De mint minden más az iskolában, ez sem volt kulcsra zárva. Könnyűszerrel be-, majd kijutottam a konyhából, és igyekeztem közömbös arccal vinni a vérrel megrakott táskámat. (Nem lenne jó tolvaj belőlem.)

Attól félttem, hogy összefutok Lorennel (akiről tényleg minden erőmmel igyekeztem megfélemedkezni, bár a gyémánt fülbevalót azért nem vettem ki a fülemből), de csak egy harmadéves sráccal találkoztam, Ian Bowserrel. Cingár kis okostóni, de van benne valami vicces. Együtt jártunk drámára, és Ian halálosan szerelmes volt a tanárunkba, Nolan professzorba. Akkor is éppen Nolant kereste, amikor szó szerint belém rohant a büfé előtt.

– Óh, Zoey, ne haragudj! Ezer bocs! – Ian idegesen a szíve elé tette az öklét, hogy a vámpírok hagyományos tiszteletadásával köszöntsön. – Nem akartam neked menni.

– Semmi gond – feleltem. Utáltam, amikor megijedtek tőlem, mintha attól félnének, hogy mindjárt békává változtatom őket. Ugyan már! Ez itt az Éjszaka Háza, nem Roxfort. (Igen, én is olvastam a Harry Potter-könyveket, és a filmeket is imádom. Újabb bizonyíték a különöségemre.)

– Nem láttad Nolan professzort?

– Nem. Azt se tudtam, hogy már visszajött – mondtam.

– Tegnap érkezett meg. Megbeszéltünk egy találkozót harminc perccel ezelőttre. – Idegesen vigyorgott, és egy kicsit elpirult. – Jövőre mindenképp be akarok kerülni a Shakespeare-monológ-verseny döntőjébe, ezért megkértem, hogy foglalkozzon velem.

– Óh, az remek. – Szerencsétlen. Sosem fog bejutni a Shakespeare-verseny döntőjébe, ha a hangja nem hagyja abba a mutálást.

– Ha látod Nolan professzort, megmondanád neki, hogy őt keresem?

– Feltétlenül – feleltem. Ian elszárguldott. Magamhoz szorítottam a táskámat, és kimentem a parkolóba, majd egyenesen a Wal-Martba hajtottam.

A telefonon kívül vettem még egy szappant, egy fogkefét

meg egy Kenny Chesney-CD-t. Ez nem okozott gondot. Nem úgy Erik telefonhívása.

– Zoey? Hol vagy?

– A suliban – feleltem, ami nem volt *akkora* hazugság. Akkor már ugyanis a keleti fal külső oldalánál parkoltam, nem messze a titkos ajtótól, amelyen ki lehetett surranni az Éjszaka Házából. Bár „titkosnak” talán túlzás volt nevezni, hiszen rengeteg vámpírjelölt és valószínűleg az összes vámpír tudott a létezéséről. Az iskola egyik íratlan hagyománya volt, hogy a vámpírjelöltek időnként kiszöktek egy-egy szertartás vagy valamilyen csíny kedvéért.

– Még mindig a suliban? – kérdezte ingerülten. – De hisz a filmnek már majdnem vége.

– Tudom. Ne haragudj!

– Minden rendben? Ne foglalkozz azzal, amit Aphrodité mond!

– Ne aggódj, rólad nem mondott semmit. – Vagy legalábbis nem sokat. – Csak teljesen kivagyok, és egyedül akartam maradni egy kicsit, hogy át tudjam gondolni a dolgokat.

– Már megint az *izé* – mondta kedvetlenül.

– Tényleg nagyon sajnálom, Erik.

– Ugyan, semmi gond. Majd holnap vagy valamikor találkozunk. Szia – azzal lerakta.

– A francba – közöltem a süket telefonnal.

Aphrodité megkocogtatta az ablakot az anyósülés felőli oldalon, mire akkorát ugrottam ültömben, hogy majdnem kifejeltem a kocsitetejét. Elraktam a telefont, és áthajoltam, hogy kinyissam neki az ajtót.

– Fogadjunk, hogy berágott – mondta köszönés helyett.

– Ilyen jó a hallásod?

– Nem, csak ennyire jól ismerem a mi Erikünket. Átverted ma este, és ezen felhúzta magát.

– Oké, tisztázzunk valamit! Először is ő nem a *mi* Erikünk, hanem az *én* Erikem. Másodszor, nem vertem át. Harmadszor, nem akarok veled Erikéről beszélgetni, Miss Szopós!

Aphroditéből erre – ahelyett, hogy vicsorogva nekem támadt volna – kitört a nevetés.

– Oké. Jól van. Ahogy akarsz. Amúgy meg ne szólj le semmit, amíg nem próbáltad, Miss Jókislány.

– Jól van – morogtam. – Váltunk témát! Van egy ötletem, hogyan kellene kezelnünk ezt a Stevie Rae dolgot. Arra gondoltam, hogy ne bújj el, hanem inkább kiteszlek a szüleid házánaál, aztán elmegegyek érte.

– Eltűnjek, mielőtt visszajössz velem?

Ez is megfordult a fejemben. Csábító verzió volt, de az igazság az, hogy egyre inkább úgy tűnt, Aphroditének és nekem együtt kell megoldanunk Stevie Rae problémáját. Így élőhalott barátnőmnek is hozzá kell szoknia ahhoz, hogy Aphrodité a közelében van. Ráadásul már így is túl sokat alakoskodtam. Nem akartam még Stevie Rae előtt is őszintétlen lenni. Bár lehet, hogy ennek nem volt semmi értelme.

– Ne. Stevie Rae-nek meg kell tanulnia együttműködni veled. – Aphroditére pillantottam, és nem tudtam megállni, hogy vidáman hozzá ne tegyem: – Vagy az is lehet, hogy tesz mindannyiunknak egy szívességet, és felfal téged.

– Kedves tőled, hogy mindig a pozitív oldalát nézed a dolgoknak – felelte Aphrodité gúnyosan. – Oké, a következő lámpánál jobbra! Aztán a Peorián balra, és menj el egészen addig, ahol az a tábla van, amelyik mutatja a Philbrook felé az utat!

Követtem az utasításait. Nem csevegtünk, de egyáltalán nem éreztem kényelmetlennek a csendet. Furcsa, hogy mennyire megszoktam Aphroditét. Nem mintha nem lett volna még

mindig egy idegesítő ribanc, de kezdtem megkedvelni. Persze az is lehet, hogy ez csak egy újabb jel volt, hogy ideje keresnem egy jó terapeutát. eltűnődtem, vajon a Prozac, a Lexapro meg a többi antidepresszáns vajon milyen hatással van a vámpírjelöltekre.

A Philbrook felé mutató nyílnál balra kanyarodtam, és Aphrodité így szólt:

– Oké, már majdnem ott vagyunk. Az ötödik ház a jobb oldalon. Ne az első kocsifelhajtóra menj rá, hanem a másodikra! Az hátravisz a melléképülethez.

Odaértünk, mire hitetlenkedve rázni kezdtem a fejem.

– Itt laksz?

– Laktam – felelte.

– Ez egy palota! – Méghozzá nem is akármilyen. Úgy nézett ki, mint amilyenben az olasz arisztokraták szoktak élni.

– Ez egy kibaszott börtön. Mindig is az volt. – Már nyitottam a számat, hogy mondjak valami vigasztalót, hiszen azzal, hogy megjelölték, kiszabadultt innen, és tulajdonképpen elküldheti a sunyiba a szüleit (ahogyan én tettem), de a következő megjegyzése belém fojtott minden kedvességet. – Igazán idegesítő, hogy sosem káromkods. Egy *bassza megbe* még senki nem halt bele. Attól nem leszel kevésbé szűzies.

– Káromkodok. Mondom, hogy a pokolba, a francba vagy a fenébe. Nem is ritkán.

Vajon miért éreztem hirtelen szükségét annak, hogy magyarázkodjak azért, mert nem káromkodok?

– Te tudod – nevetett ki.

– És nincs abban semmi rossz, hogy még mindig szűz vagyok. Jobb, mint kurvának lenni.

Aphrodité erre még jobban nevetett.

– Sokat kell még tanulnod, Z. – Egy épületre mutatott, amely leginkább a palota miniatűr másolatának látszott. – Állj

be mögé! Van egy hátsó bejárat, és ott a kocsidat sem fogják látni az utcáról.

Megálltam ott, ahol mondta, és kiszálltunk a Bogárból. Aphrodité kinyitotta az ajtót, és beléptünk a kis házba.

– Ez igen! Jól éltek a cselédek annak idején – mondtam magamban, ahogy körülnéztem, és megláttam a sötét, fényes parkettát, a bőr ülögarnitúrát és a hipermodern konyhát. Az összképet nem rontották giccses kis ajándékfigurák, de láttam néhány nagyon drágának látszó vázát, illetve gyertyát. A fürdőszoba és a háló a ház másik végében volt. Ahogy utóbbiba bekukkantottam, egy nagy ágyat láttam, rajta puha paplannal és párnákkal. Azt gyanítottam, hogy a fürdő klasszisokkal jobb lehet, mint a szüleim házának első számú fürdőszobája.

– Szerinted menni fog? – kérdezte Aphrodité.

Az egyik ablakhoz léptem.

– Vastag függönyök, ez jó.

– Van redőny is. Teljesen be lehet sötétíteni.

A síkképernyős tévé felé intettem a fejemmel.

– Kábel?

– Persze – felelte. – Meg van egy rakás DVD is.

– Tökéletes – mondtam, és kimentem a konyhába. – Csak egy tasak vért viszek magammal, a többit itt hagyom, aztán megyek Stevie Rae-ért.

– Oké. Én addig nézem a *Szex és New York* ismétléseit.

– Remek.

De ahelyett, hogy elindultam volna, feszengve megköszörültem a torkomat. Aphrodité felnézett, és abbahagyta a tévé távirányítójának birizgálását.

– Mi van?

– Stevie Rae nem úgy néz ki és nem is úgy viselkedik, mint korábban.

– Tényleg? Sosem jutott volna eszembe, ha nem világosítasz fel. A legtöbben, akik meghalnak, majd vérszívó szörnyetgként feltámadnak, pont olyanok, mint korábban.

– Komolyan beszélek.

– Zoey, láttam Stevie Rae-t és a többi szörnyet a látomásomban. Undorítóak.

– Élőben még annál is rosszabbak.

– Ezzel sem mondtál nagy újdonságot.

– Nem akarom, hogy beszólj Stevie Rae-nek – mondtam.

– Úgy érted, ne hozzam szóba, hogy meghalt? Vagy arról ne beszéljek, hogy undorító?

– Egyikről sem. Nem akarom, hogy elijeszd. És azt sem akarom, hogy rád vesse magát, és feltépje a torkodat. Valószínűleg meg tudnám állítani, de nem vagyok benne száz százalékgig biztos. Abba pedig bele sem merek gondolni, hogy az a sok vér milyen csúnyán tönkretenné ezt a szép kis lakást.

– Ez nagyon kedves tőled.

– Aphrodité, nem akarsz kipróbálni valami újat? Mi lenne, ha normálisan viselkednél?

– Mi lenne, ha nem szólnék semmit?

– Az is jó lesz. – Elindultam az ajtó felé. – Igyekszem vissza.

– Hé – szólt utánam Aphrodité. – Tényleg képes lenne feltépni a torkomat?

– Gondolkodás nélkül – feleltem, és becsuktam magam mögött az ajtót.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Tudtam, hogy Stevie Rae előttem ért oda a nyári lakhoz. Nem láttam, de éreztem a szagát. Pfúj! Reménykedtem benne, hogy egy forró fürdő és némi sampon segít elűzni a bűzt, de voltak kétségeim. Végül is ő már meghalt.

– Stevie Rae, tudom, hogy itt vagy valahol.

Próbáltam halkán szólongatni. A vámpírok képesek hangtalanul mozogni, és egyfajta láthatatlanná tévő burkot vonni maguk köré. A vámpírjelöltek szintén rendelkeznek ezzel a képességgel. Csak nincsenek még teljesen a birtokában. Mivel én egy különösen tehetséges vámpírjelölt vagyok, el tudom érni, hogy senki ne vegyen észre hajnali 3-kor, ha kinéz az ablakon, főleg ne egy múzeum biztonsági őre. Ennek megfelelően magabiztosan léptem be a múzeum parkjába, mert biztos voltam benne, hogy észrevétlen tudok maradni a félhomályban, arról azonban fogalmam sem volt, ki tudom-e ezt terjeszteni Stevie Rae-re is. Egyszóval minél gyorsabban ki kellett onnét vinnem.

– Bújj elő! Elhoztam a ruháidat és egy kis vért meg a legújabb Kenny Chesney CD-t.

Utóbbi szántam a csalinak, mert tudtam, hogy Stevie Rae mennyire odavan azért a countryénekesért. Sosem értettem, hogy miért.

– A vért! – Sziszegte egy hang, amely akár Stevie Rae-é is lehetett volna, ha nagyon meg van fázva és iszonyú dühös. A hang a nyári lak túloldaláról jött, az egyik borkorból.

Megkerültem a nyári lakot, és bekukucskáltam a sűrű (de gondosan nyírt) bokorba.

– Stevie Rae?

Vörösen izzó tekintettel támolygott elő a bokorból, és elindult felém.

– Add a vért!

Uramatyám, rettenetesen nézett ki! Gyorsan a táskámba nyúltam, előkaptam a vérrel teli tasakot, és felé nyújtottam.

– Fogd meg egy kicsit, van nálam valahol egy olló, mindjárt...

De mielőtt befejezhettem volna, Stevie Rae egy visszataszító morgás kíséretében feltépte a fogával, és nagy kortyokban nyelni kezdte a vért. Szárazra szívta a tasakot, majd ledobta a földre. Amikor végre rám nézett, nehezen vette a levegőt, mint aki most futott le egy maratont.

– Nem valami szép látvány, mi?

Elmosolyodtam, és próbáltam nem mutatni, mennyire elborzasztott az, amit láttam.

– Hát, nagymamám mindig azt mondja, hogy az udvariasság csak még vonzóbbá teszi az embert, ezért legközelebb, ha vért kérsz, hozzátehetnéd, hogy „lécci”.

– Még több vér kell.

– Hoztam neked még négy tasakkal. A hűtőben vannak azon a helyen, ahol majd elrejtelek. Itt akarsz átöltözni, vagy megvárod, míg odaérünk, és előbb letusolsz? Nincs messze, öt perc alatt ott vagyunk.

– Miről beszélsz? Csak add ide a ruhát meg a vért!

A szeme most nem izzott olyan félelmetesen, de még mindig nagyon gonosznak nézett ki. Most még soványabbnak és sápadtabbnak láttam, mint előző éjszaka, amikor találkoztunk. Vettem egy nagy levegőt.

– Ennek véget kell vetnünk, Stevie Rae.

– *Ez van és ez nem is fog megváltozni. És én sem fogok megváltozni.* – A homlokán lévő félholdra mutatott. – Soha

nem lesz telített, és én örökre halott maradok.

A félhold alakú körvonalat bámultam a homlokán. Tényleg halványodott? Egyértelműen úgy tűnt, vagy legalábbis kevésbé élesen rajzolódott ki a homlokára, mint korábban, ami nem sok jót jelentett. Nem tudtam, mit mondhatnék.

– Nem vagy halott – nyögtem ki végül.

– Halottnak érzem magam.

– Oké, az igaz, hogy úgy nézel ki, mint aki meghalt. Tudom, hogy amikor szarul nézek ki, általában szarul is érzem magam. Lehet, hogy te is ezért érzed magad olyan rosszul. – Benyúltam a táskámba, és előhúztam az egyik csizmáját. – Idenézz, mit hoztam neked!

– Egy cipő semmin nem változtat. – Ezen Stevie Rae és az Ikrek rengeteget vitatkoztak annak idején, és abban reménykedtem, hátha most is belelovallja magát a dologba.

– Az Ikrek nem ezt mondanák.

– És akkor vajon mit mondanának az Ikrek, ha most látnának? – kérdezte rideg, kifejezéstelen hangon.

Stevie Rae vörös szemébe néztem.

– Azt mondanák, hogy fürödj meg és változtass a hozzáállásodon, egyébként pedig hihetetlenül boldogok lennének, hogy élsz.

– Nem élek. Ezt próbálok megéltetni veled.

– Stevie Rae, azért nem értem, mert látom, hogy mozogsz, és beszélgetek veled. Nem hiszem, hogy halott vagy, csak... csak megváltoztál. Nem úgy, ahogy én változok, ez nem az Átváltozás, hanem valami más, valami annál is nehezebb. Ezért vagy most ilyen állapotban. Csak annyit kérek, hogy adj egy esélyt! Mi lenne, ha te is megpróbálnál hinni benne, hogy minden jóra fordulhat?

– Nem tudom, hogy lehetsz ennyire biztos benne – felelte.

Azt válaszoltam, amit a lelkem legmélyén éreztem, és abban

a pillanatban, ahogy kimondtam, tudtam, hogy igazam van.

– Azért vagyok biztos benne, hogy rendbe fogsz jönni, mert biztosan tudom, hogy Nüx szeret téged, és nem véletlenül hagyta, hogy ez megtörténjen.

Belesajdult a szívem, ahogy megláttam a felcsillanó reményt Stevie Rae vörös szemében.

– Te tényleg hiszel benne, hogy Nüx nem mondott még le rólam?

– Sem Nüx, sem én. – Nem törődve a szagával, átöleltem, amit ugyan nem viszonozott, de nem is húzódott el, és a nyakamba sem próbált beleharapni, amit egyértelmű haladásként értékeltem. – Gyere! A hely, amit találtam neked, itt van az utca végén.

Elindultam, és reméltem, hogy követni fog, amit némi habozás után meg is tett. Átvágtunk a múzeum területén, és kijutottunk a Rockfordra, a múzeum előtt futó utcára. A Huszonhetedik utca, ahol Aphrodité palotája (vagyis az elmebeteg szülei palotája) van, a Rockfordból nyílik. Miközben a koromsötét utca közepén gyalogoltam, úgy éreztem magam, mintha egy álomban lennék. Arra koncentráltam, hogy némán és láthatatlanul haladjunk. Stevie Rae néhány lépéssel lemaradva követett. Sötét volt, és természetfeletti csend uralkodott az egész környéken. Az égre pillantottam az utcát szegélyező hatalmas fák ágai között. Elméletileg látnom kellett volna a teliholdat, de a felhők eltakarták, és csak valami határozatlan, fehér ragyogás látszott arrafelé, ahol a holdnak kellett volna lennie. Egyre hidegebb lett, és hálát adtam megváltozott anyagcserémnek, amely megóvott a gyilkos széltől. Kíváncsi voltam, vajon Stevie Rae-t mennyire zavarja a lehülés, és éppen meg akartam kérdezni tőle, amikor hirtelen megszólalt.

– Neferet nem fog örülni ennek.

– Minek?

– Hogy veled vagyok és nem a többiekkel.

Stevie Rae nagyon nyugtalannak tűnt, idegesen tördelte a kezét.

– Nyugi, Neferet nem fogja megtudni, legalábbis addig nem, amíg mi nem akarjuk, hogy megtudja – feleltem.

– Azonnal megtudja, amint visszajön, és látja, hogy nem vagyok a többiekkel.

– Nem. Csak azt fogja tudni, hogy eltűntél. Ezer más dolog történhetett veled. – Hirtelen megtorpantam, mint aki nekiment egy fának. – Stevie Rae! Neked nem kell felnőtt vámpírok közelében lenned ahhoz, hogy rendben legyél!

– Tessék?

– Ez azt jelenti, hogy átváltoztál! Nem köhögysz, nem haldokolsz!

– Azon már túl vagyok.

– Nem, nem! Nem úgy értettem! – Megragadtam a karját, és nem törődtem vele, hogy azonnal kirántotta a kezemből, és elhúzódott tőlem. – Életben tudsz maradni vámpírok nélkül is. Erre csak a felnőtt vámpírok képesek. Ez azt jelenti, hogy igazam volt. Átváltoztál, csak ez egy másféle Átváltozás!

– És ez jó?

– Hát persze!

Nem voltam olyan biztos benne, mint ahogy mutattam, de igyekeztem pozitív gondolatokat sugározni Stevie Rae felé. Ráadásul rosszul nézett ki. Még a szokásosnál is rosszabbul.

– Valami baj van? – kérdeztem.

– Vérre van szükségem! – Remegő kézzel törölte meg mocskos arcát. – Az a kis tasak nem volt elég. Tegnap elengedted a kajámat, ezért két napja nem ettem. Nagyon rossz, ha nem tudok enni. – Félrebillentette a fejét, mint aki a szél hangját hallgatja. – Hallom, ahogy lüktet a vér az ereikben.

– Kiknek az ereiben? – Legalább olyan kíváncsi voltam, mint amennyire undorítónak találtam a dolgot.

Széles mozdulatot tett a karjával, ami egyszerre volt kecses és állatias.

– A körülöttünk alvó emberek ereiben.

Hangja fojtott mormogássá vált. Volt benne valami, ami arra készítetett, hogy közelebb húzódjak hozzá annak ellenére, hogy a szeme ismét vörösen izzott, a szagától pedig hányanom kellett.

– Egyikük ébren van – mondta, és egy nagy ház felé mutatott tőlünk jobbra. – Egy lány... egy fiatal lány... egyedül van a szobájában...

Stevie Rae monoton hangjától szinte transzba estem. A szívem a torkomban dobogott.

– Honnan tudod? – suttogtam.

Rám villantotta izzó tekintetét.

– Sok mindent tudok. Tudok a vérszomjadról is. Érzem a szagát. Semmi okod rá, hogy ellenállj neki. Bemehetnénk a házba. Fellopózunk a lány szobájába, és együtt elkapjuk. Szívesen megosztom veled, Zoey.

Egy pillanatra eltűnt minden körülöttünk, nem maradt más, csak a Stevie Rae szemében izzó megszállottság és a saját vérszomjam. Azóta nem ittam vért, hogy megkóstoltam Heath-t, aminek már több mint egy hónapja. Ízének emléke titkos álmoként kísértett. Megbabonázva hallgattam Stevie Rae-t, ahogyan megpróbált maga után húzni a vágy sötét hálójába.

– Megmutatom, hogyan juthatsz be a házba. Érzékelnem tudom a titkos járatokat. Rávehetnéd a lányt, hogy hívjon be. Csak akkor mehetek be valaki házába, ha előbb behívnak. De ha egyszer bent vagyok...

Stevie Rae felnevetett.

A nevetése volt az, amitől magamhoz tértem. A régi Stevie Rae-nek volt a legszebb nevetése a világon. Vidám, fiatal,

ártatlan és tele életörömmel. De ami most hagyta el az ajkát, az csak gonosz, hitvány karikatúrája volt az eredetinek.

– A lakás két házzal odébb van. A hűtőben ott vár a vér. – Megfordultam, és gyors léptekkel elindultam Aphrodité szüleinek háza felé.

– De az nem meleg és nem friss. – Dühösnek tűnt a hangja, de azért jött utánam.

– Elég friss, és van mikró. Abban megmelegítheted.

Erre nem válaszolt semmit, és néhány perc múlva megérkeztünk a házhoz. Körbevezettem a melléképülethez, kinyitottam az ajtót, és beléptem. Már a lépcsőn jártam, amikor feltűnt, hogy Stevie Rae lemaradt. Sietve visszafordultam, és láttam, hogy kint áll a sötétben. Semmi más nem látszott belőle, csak két vörösén izzó pont.

– Be kell hívnod – mondta.

– Óh, bocsi. – Úgy látszik nem fogtam fel, amit az előbb mondott, és ismét szíven ütött az újabb bizonyítéka annak, hogy Stevie Rae mennyire megváltozott. – Hát akkor, gyere be – mondtam gyorsan.

Stevie Rae tett egy lépést előre, és egyenesen nekiment valami láthatatlan kerítésnek. Fájdalmasan felhorkant, majd morogni kezdett. Szeme dühösen villant felém.

– Azt hiszem, a terved nem működik. Nem léphetek be.

– Nem azt mondtad, hogy elég, ha behívnak?

– Olyan valakinek kell behívnia, aki itt lakik. Te nem itt laksz.

Mögöttem váratlanul megszólalt Aphrodité hűvösen udvarias hangja (pontosan olyan volt, mint az anyjáié):

– Én itt lakom. Gyere be!

Stevie Rae ezúttal gond nélkül átjutott a láthatatlan akadályon. Elindult felfelé a lépcsőn, és már majdnem odaért mellém, amikor hirtelen leesett neki, hogy Aphrodité hangját

hallotta. Láttam, ahogy összeszűkül a szeme, és kifejezéstelen arca hirtelen veszélyessé válik.

– Az ő házába hoztál! – Stevie Rae hozzám beszélt, de közben Aphroditére nézett.

– Igen, és mindjárt meg is magyarázom, hogy miért.

Azon gondolkodtam, hogy megfogom a karját, nehogy rávesse magát, de aztán eszembe jutott, milyen döbbenetesen erős lett az átváltozással, ezért inkább magamra koncentráltam, és megpróbáltam egy kis szellőt segítségül hívni, hogy becsukjam mögötte az ajtót, mielőtt elmenekülne.

– Hogy akarod ezt megmagyarázni? Tudod, hogy mennyire gyűlölöm Aphroditét. – Hirtelen rám nézett. – Meghalok, és most ő a barátnőd?

Már nyitottam a számat, hogy megnyugtassam Stevie Rae-t: nem egészen arról van szó, hogy Aphrodité és én összehaverkoddunk, de Aphrodité dölyfös hangja megelőzött.

– Ne légy ostoba! Zoey és én nem vagyunk barátnők. A kis idióta bandátok még mindig érintetlen. Az egyetlen oka annak, hogy most itt vagyok, az Nüx bizarr humorérzéke. Szóval gyere be vagy menj a pokolba! Felőlem azt csinálsz, amit akarsz...

A hangja elhalkult, ahogy sarkon fordult, és visszament a házba.

– Megbízol bennem? – kérdeztem Stevie Rae-től.

Egy végtelen hosszú pillanatig a szemembe nézett, és csak azután válaszolt.

– Igen.

– Akkor gyere! – Elindultam felfelé a lépcsőn, Stevie Rae pedig vonakodva követett.

Aphrodité a kanapén hevert, és úgy tett, mint aki az MTV-t nézi. Amikor beléptünk a szobába, fintorogni kezdett, és azt kérdezte:

– Mi ez a bűz? Mint valami döglött... – Felnézett, és elkapta Stevie Rae pillantását. Elkerekedett a szeme. – Mindegy. – Kezével a háta mögé mutatott. – Ott a fürdőszoba.

Stevie Rae kezébe nyomtam a táskámat.

– Menjél! Majd beszélgetünk, ha kész vagy.

– Előbb a vért – mondta.

– Menjél, és mindjárt viszek egy tasakkal.

Stevie Rae Aphroditére meredt, aki a tévét bámulta.

– Kettővel – sziszegte.

– Rendben. Legyen kettő.

Stevie Rae szó nélkül kiment a szobából. Figyeltem, ahogy különös, állatias mozgásával végigmegy a rövid folyosón.

– Ez igen! Gusztustalan, undorító és kibírhatatlan – suttogta Aphrodité. – Miért nem figyelmeztettél?

– Próbáltalak, nem emlékszel? De te mindent jobban tudsz – súgtam vissza. Azután kimentem a konyhába, és kivettem a hűtőből a két vérral teli tasakot. – És azt is mondtad, hogy kedves leszel hozzá.

Bekopogtam a fürdőszoba ajtaján. Stevie Rae nem szólt semmit, ezért lassan kinyitottam, és bekukucskáltam. Állt a gyönyörű fürdőszoba közepén, kezében a farmerja, a pólója meg a csizmája, és szóltanul meredt rájuk. Félig háttal volt nekem, ezért nem lehettem benne biztos, de úgy láttam, mintha sírna.

– Itt a vér – mondtam halkán.

Stevie Rae megrázta magát, megtörölte az arcát, majd ledobta a ruhákat és a csizmát a mosdó melletti márványpultra. Kinyújtotta a kezét a vérért, én pedig odaadtam neki a két tasakot és az ollót, amit a konyhában vettem magamhoz.

– Szükséged van még valamire? – kérdeztem.

Stevie Rae megrázta a fejét. Nem fordult felém, úgy válaszolt.

– Azért várákazol, mert kíváncsi vagy rám ruha nélkül, vagy mert te is kérsz a vérből?

– Egyik sem. – Nyugodtan feleltem, nem hagytam magam felhúzni, pedig nyilvánvaló volt, hogy meg akar bántani. – Kint leszek a nappaliban. A levetett ruháidat rakd ki az ajtó elé, majd én kidobom őket. – Azzal becsuktam magam mögött a fürdőszoba ajtaját.

Aphrodité a fejét rázva fogadott, amikor visszatértem hozzá a nappaliba.

– Tényleg azt hiszed, hogy *ezt* meg tudod gyógyítani?

– Halkabban! – suttogtam. Azután leültem a kanapé másik végébe. – És nem, nem hiszem, hogy *én* meg tudom gyógyítani. Abban hiszek, hogy Nüx és én meg tudjuk gyógyítani.

Aphrodité megborzongott.

– Pont olyan szaga van, ahogy kinéz.

– Ezzel mindhárman tisztában vagyunk.

– Csak annyit akartam mondani, hogy *pfúj*.

– Azt mondasz, amit akarsz, csak ne Stevie Rae előtt.

– Akkor szeretném jegyzőkönyvbe diktálni, hogy ez a csaj szerintem nem biztonságos – mondta Aphrodité felemelve a kezét, mint aki fogadalmat tesz. – Egyetlen szóval tudnám jellemezni: időzített bomba. Szerintem még az idióta bandád is összeszarná magát tőle.

– A te érdekedben remélem, hogy nem fogod többé így nevezni őket – mondtam. Hullafáradtnak éreztem magamat.

– Idióta maratonokat tartotok – folytatta.

– Micsoda? – Lövésem sem volt, hogy miről beszél.

– Vannak hétvégék, amikor egész nap *Star Wars* vagy *Gyűrűk Ura* filmeket néztek.

– Igen. És?

Aphrodité a szemét forgatta.

– Az, hogy ebben nem találsz semmi furcsát, megint csak az én igazamat bizonyítja. Tényleg idióták vagytok.

Hallottam, ahogy nyílik, majd csukódik a fürdőszoba ajtaja, ezért válaszra sem méltattam Aphroditét, pedig elmondhattam volna neki, hogy igen, tudom, milyen gyerekes dolog azokat a filmeket nézni, de egyben mókás is, különösen akkor, ha a barátaimmal vagyok, popcornt eszek és közben arról vitatkozom, vajon Anakin vagy Aragorn a jobb pasi. (Nekem Legolas is bejön, de az Ikrék szerint nagyon meleg. Damien persze rajong érte.) Kivettem egy szemeteszsákot a konyhai mosogató alól, és belegyűrtem Stevie Rae undorító ruháit. Bekötöttem a zsák száját, aztán kinyitottam az ajtót, és kihajítottam az udvarra.

– Mindjárt hányok – mondta Aphrodité.

Ügyet sem vetve rá lehuppantam a kanapéra, és üres tekintettel a tévére meredtem.

– Nem beszélünk arról a valamiről? – kérdezte Aphrodité állával a fürdőszoba felé intve.

– Stevie Rae nem egy *valami*.

– Pedig olyan szaga van.

– És nem. Nem beszélünk róla, amíg ő is itt nem lesz – mondtam határozottan.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Miután visszautasítottam, hogy kibeszéljük Stevie Rae-t a háta mögött, tovább bámultam a tévét, de egy idő után képtelen voltam nyugodtan ülni, ezért felálltam, körbejártam az ablakokat, becsuktam a redőnyöket és elhúztam az összes sötétítőfüggönyt. Ezzel hamar végeztem, így fogtam magam, és kimentem a konyhába, hogy megnézzem, mi van itthon. Az már korábban feltűnt, hogy a hűtőben ott figyel hat üveg Perrier ásványvíz, két palack fehérbor meg néhány tömb azokból a baromi drága importsajtokból, amelyek lábszagot árasztanak. A fagyasztóban hús, hal meg jégkocka. A konyhaszekrényben volt kaja, de csupa gazdag embereknek való étel. Külföldi halkonzervek, amikben még a fej is benne van, füstölt osztriga (pfúj), egyéb bizarr húsok, savanyított cuccok meg hosszú dobozok tele számomra ismeretlen kekszekkel. Sehol egy normális üdítő.

– El kell mennünk bevásárolni – mondtam.

– Ha Budit bent tudod tartani a hálósobában, akkor elég, ha rámész a neten a szüleim Petty's Foods online számlájára. Amire rákattintasz, azt kihozzák.

– A szüleid nem fognak agyvérzést kapni, ha meglátják a számlát?

– Észre sem fogják venni – felelte. – Leemelik a bankszámlájukról. Ne aggódj!

– Biztos? – Lenyűgözött, hogy vannak emberek, akik valóban így élnek. – Ti aztán tényleg gazdagok vagytok!

Aphrodité vállat vont.

– Ja. Asszem.

Stevie Rae megköszöri a torkát, mire Aphrodité és én ugrottunk egyet ijedtünkben. Belesajdult a szívem, ahogy ránéztem. Rövid, szőke haja vizes volt, és ismerős csigákba göndörödött.

A szeme még mindig vörösen izzott, az arca pedig sovány és sápadt volt, de legalább tiszta. A ruhái lógtak rajta, de újra úgy nézett ki, mint a régi Stevie Rae.

– Szia – mondtam gyengéden. – Jobban érzed magad?

Nem felelt semmit, de bólintott.

– A szagod jobb – szólalt meg Aphrodité is.

Rámeredtem.

– Mi a baj? Ez kedves volt, nem?

Felsőhajtottam, és olyan pillantást vetettem rá, amelyből megérthette, hogy nem sokat segített.

– Oké, mi lenne, ha kieszelnénk egy tervet?

Költői kérdésnek szántam, de Aphrodité azonnal válaszolt rá.

– Milyen tervre gondoltál? Vagyis, tudom, hogy Stevie Rae, hmm, szóval vannak problémái, de nem igazán értem, hogy mit tudnánk vele kezdeni. Meghalt. Vagyis élőhalott lett. – Stevie Rae-re nézett. – Ne érts félre, nem akarok genyó lenni, csak...

– Ez nem genyóság. Ez az igazság – szakította félbe Stevie Rae. – De ne tegyél úgy, mintha most jobban érdekelnének az érzéseim, mint a halálom előtt.

– Csak kedves próbáltam lenni – csattant fel Aphrodité, és mindennek tünt, csak kedvesnek nem.

– Gyakorolj még – mondtam, majd Stevie Rae felé fordultam: – Ül le nyugodtan!

Stevie Rae leült az egyik bőrfotelba a kanapé mellett. Nem törődtem a fejfájásommal, és lehuppantam én is a kanapéra.

– Oké, nézzük, mit tudunk! – Az ujjaimon kezdtem számolni. – Először is Stevie Rae-nek nem kell felnőtt

vámpírok közelében tartózkodnia, ami azt jelenti, hogy valamilyen Átváltozáson átesett. – Aphrodité már nyitotta a száját, de nem hagytam szóhoz jutni. – Másodszor, vérre van szüksége, ráadásul jóval gyakrabban, mint a felnőtt vámpíroknak. – Előbb Stevie Rae-re, majd Aphroditére pillantottam. – Tudtok olyanról, hogy a felnőtt vámpírok megőrülnek, ha nem jutnak rendszeresen vérhez?

– Vámpírszociológiából azt tanultuk, hogy a vámpíroknak rendszeresen kell vért inniuk, ha egészségesek akarnak maradni. Mind testben, mind lélekben. – Aphrodité vállat vont. – Neferet tartja az órákat, és ő soha nem beszélt olyasmiről, hogy a vámpírok megzakkannának, ha nem kapnak vért. De az is lehet, hogy ez is azon dolgok közé tartozik, amiket csak akkor árulnak el, ha túl vagyunk az Átváltozáson.

– Erről semmit sem tudtam, amíg meg nem haltam – mondta Stevie Rae.

– Lehet bármilyen emlős vére vagy csak emberé?

– Emberé.

Stevie Rae-t kérdeztem, de ő és Aphrodité egyszerre válaszoltak.

– Oké, szóval vért kell innod, és nem kell vámpírok közelében lenned. Egy házba csak akkor mehatsz be, ha behívnak.

– Ha olyan valaki hív be, aki ott lakik – helyesbített Stevie Rae. – De ez nem olyan nagy probléma.

– Ezt meg hogy érted? – kérdeztem.

Stevie Rae felém fordította vörösen izzó tekintetét.

– Olyan dolgokra is rá tudom venni az embereket, amiket nem akarnak megtenni.

Uralkodnom kellett magamon, hogy ne borzongjak meg.

– Ez nem olyan meglepő – mondta Aphrodité. – Sok felnőtt vámpír rendelkezik annyira erős személyiséggel, hogy képes

befolyásolni az embereket. Ez az egyik oka annak, hogy úgy rettegnek tőlünk. De ezt neked is tudnod kell, Zoey.

– Tessék?

Aphrodité felvonta az egyik szemöldökét.

– Megbélyegezted az emberpasidat, nem? Ugyan áruld már, mennyire volt nehéz rábeszélned, hogy engedjen téged szívni!

– Elhallgatott, és hamiskásan elmosolyodott. – Mármost a vérét, természetesen.

Elengedtem a fülem mellett az ízléstelen megjegyzését.

– Oké, Stevie Rae ebben is hasonlít a felnőtt vámpírokra. Mi a helyzet ezzel a beinvitálással? A vámpírok is csak akkor léphetnek be valahová?

– Soha nem hallottam még ilyenről – mondta Aphrodité.

– Ez azért van, mert nincs lelkem – szólalt meg Stevie Rae tökéletesen érzelemmentes hangon.

– Hogyne lenne – feleltem automatikusan.

– Nincsen. Meghaltam, és Neferet a testemet vissza tudta hozni a halálból, de emberi mivoltomat nem. A lelkem még mindig halott.

Hallani sem bírtam, amit mond, és már nyitottam a számat, hogy vitába szálljak vele, de Aphrodité gyorsabb volt.

– Ez logikusan hangzik. Ezért nem léphetsz be egy élő ember otthonába hívás nélkül. És valószínűleg ezért égsz el akkor, ha napfény éri a testedet. Lélek nélkül nem tudsz ellenállni a fénynek.

– Ezt meg honnan tudod? – kérdezte Stevie Rae.

– Látomásaim szoktak lenni, emlékszel?

– Úgy tudtam, Nüx hátat fordított neked, és visszavette a látomásokat is – mondta Stevie Rae gonoszul.

– Ezt csak Neferet terjeszti, mert azt akarja, hogy senki ne higgyen Aphrodité látomásainak, amikben ő és te is szerepelsz – mondtam élesen. – De Nüx nem hagyta el sem őt, sem téged.

– Akkor miért segítesz Zoeynek? – szegezte neki a kérdést Stevie Rae Aphroditének. – És ne gyere azzal a baromsággal, hogy Nüx humorérzéke miatt. Mi a valódi okod rá?

– Hogy miért segítek, az csak rám tartozik – vetette oda Aphrodité.

Stevie Rae felpattant, és egy ugrással a kanapénál termett. Olyan gyorsan mozgott, hogy csak egy elmosódott foltot láttam belőle. Mielőtt megmoccanhattam volna, a keze már Aphrodité torkára fonódott, az arcukat pedig alig néhány centiméter választotta el egymástól.

– Tévedsz. Ez rám is tartozik, ugyanis itt vagyok. Te hívtál be, vagy már elfelejtetted?

– Stevie Rae, engedd el! – Nyugodt hangon szóltam rá, de a pulzusom úgy vert, mint egy légkalapács. Stevie Rae veszélyesen örültnék tűnt.

– Soha nem kedveltem, Zoey. Te is tudod. Ezerszer elmondtam, hogy tartsd magad távol tőle. Nem igazán értem, miért ne téphetném le a fejét.

Kezdttem aggódni, Aphrodité szeme ugyanis kidülledt, az arca pedig egyre vörösebbé vált. Küzdött, de körülbelül annyi esélye volt Stevie Rae-vel szemben, mint kisgyereknek egy felnőtt ellen. *Segíts, hogy hatni tudjak Stevie Rae-re!* Gyorsan elmormoltam egy néma imát az Istennőhöz, és összpontosítani kezdtem, hogy meg tudjam idézni az elemeket. Aztán szavakat hallottam a fejem belsejében, és gyorsan elismételtem őket.

– Azért nem tépheted le a fejét, mert nem vagy szörnyeteg.

Nem engedte el Aphroditét, de felém fordította a fejét, hogy rám tudjon nézni.

– Honnan tudod?

– Onnan, hogy hiszek az Istennőkben, és abban, hogy még mindig a legjobb barátnóm vagy – feleltem habozás nélkül.

Stevie Rae elengedte Aphroditét, aki köhögve dörzsölgette a

nyakát.

– Kérj elnézést – mondtam Stevie Rae-nek. Szinte felnyársalt a szemével, de felemeltem a fejem, és álltam a tekintetét. – Kérj elnézést Aphroditétől – ismételtem.

– Nem kérek – mondta Stevie Rae, és visszasétált a fotelhoz (ezúttal normális sebességgel).

– Nüx Aphroditét is felruházta azzal a képességgel, hogy meg tudja idézni a földet – mondtam váratlanul. Stevie Rae megrándult, mintha arcul csaptam volna. – Ha őt megtámadod, akkor Nüxszel szegülsz szembe.

– Nüx hagyja, hogy átvegye a helyemet!

– Nem. Nüx hagyja, hogy segítsen neked. Egyedül nem tudom ezt megoldani, Stevie Rae. A barátainknak pedig nem beszélhetek róla, mert ha megteszem, csak idő kérdése, hogy Neferet mikor tudja meg, és ugyan nem látok még mindent tisztán, de abban biztos vagyok, hogy Neferet a rossz oldalra állt. Szóval egy nagy hatalmú Főpapnővel állunk szemben. Rajtam kívül Aphrodité az egyetlen vámpírjelölt, akinek Neferet nem tud olvasni a gondolataiban, ezért szükségünk van a segítségére.

Stevie Rae összeszűkülte szemmel bámult Aphroditére, aki még mindig a nyakát masszírozta és levegő után kapkodott.

– Még mindig tudni akarom, hogy miért segít nekünk. Soha nem kedvelt egyikünket sem. Hazug ribanc, aki kihasznál mindenkit.

– Vezeklés – nyögte ki Aphrodité.

– Micsoda? – kérdezte Stevie Rae.

Aphrodité rámeredt. A hangja rekedt volt, de újra rendesen kapott levegőt, és látszott rajta, hogy ijedtsége haraggá változott.

– Mit nem értesz ezen? Nem hallottad még ezt a szót? VEZEKLÉS – ismételte el szótagolva. – Azt jelenti, hogy jóvá

akarok tenni valamit, amit elkövettem. Sok valamit. Ezért azt kell tennem, amit korábban nem tettem meg: követem Nüx akaratát. – Elhallgatott, és megköszörülte a torkát. Közben megvonaglott az arca a fájdalomtól. – Nehogy azt hidd, hogy nekem több kedvem van egy szobában lenni veled, mint neked velem. És ha már itt tartunk, még mindig bűzlesz, a ruhád meg olyan vidéki, mint egy gémeskút.

– Aphrodité válaszolt a kérdésemre – közvetítettem Stevie Rae-nek. – Lehetett volna kedvesebb is, de éppen most próbáltad megfojtani. Kérj tőle elnézést! – Farkasszemem néztem Stevie Rae-vel, és közben némán megidéztem a szellem erejét. Stevie Rae pislogni kezdett, majd elfordította a tekintetét.

– Bocs – motyogta.

– Nem hallom – mondta Aphrodité.

– Elegem van már ebből, hogy úgy viselkedtek, mint két óvodás – rivalltam rájuk. – Stevie Rae, kérj tőle bocsánatot rendesen, ne úgy, mint egy elkényeztetett ötéves!

– Ne haragudj – mondta Stevie Rae nagy nehezen.

– Na végre! Kössünk fegyverszünetet! Nem szeretném, ha egyfolytában attól kellene félnem, hogy ha hátat fordítok, akkor ti megölitek egymást.

– Ő nem tudna engem megölni – vigyorodott el gonoszul Stevie Rae.

– Azért, mert már így is halott vagy, vagy azért, mert a bűz miatt képtelen vagyok a közeledbe menni, hogy szétrúgjam a csontos seggedet? – kérdezte Aphrodité gyomorforgató kedvességgel.

– Pontosan erről beszélek! – kiáltottam fel. – Elég ebből! Ha nem tudunk együttműködni, hogy a pokolba akarunk szembeszállni Neferettel és meggyógyítani Stevie Rae-t?

– Szembe akarunk szállni Neferettel? – kérdezte Aphrodité.

– Miért kell szembeszállnunk veled? – nézett döbbenet
Stevie Rae is.

– Mert kibaszott gonosz, azért! – üvöltöttem.

– Azt mondtad, hogy „kibaszott” – jegyezte meg Stevie Rae.

– Igen, és nem csapott beléd a villám, nem nyílt meg alattad
a föld, és egyáltalán nem történt semmi kibebaszott tragédia
veled – mosolygott Aphrodité vidáman.

– Nem hangzott jól a te szádból, Z – mondta Stevie Rae.

Önkéntelenül is elmosolyodtam. Stevie Rae hirtelen annyira
olyan volt, mint régi önmaga, hogy újra reménykedni kezdtem.
Még mindig itt van. Csak ki kell találnom, hogyan hozhatnám
vissza teljesen...

– Ez az! – kiáltottam fel izgatottan.

– A káromkodás? Nem hinném, Z. Nem áll jól neked –
mondta Stevie Rae.

– Azt hiszem, igazad volt abban, hogy hiányzik a lelked,
Stevie Rae – folytattam lelkesen. – Vagy legalábbis egy része
hiányzik.

– Úgy mondd ezt, mintha valami nagyszerű dolog lenne –
szólt közbe Aphrodité.

– Nem szívesen vagyok egy véleményen veled, de én sem
értem, miért jó az, hogy hiányzik a lelkem – mondta Stevie
Rae.

– Mert így fogunk meggyógyítani! – Üres tekintettel,
értetlenül meredtek rám. A szememet forgatva néztem Stevie
Rae-re. – Mindössze annyi a feladatunk, hogy kitaláljuk,
hogyan hozhatnánk vissza a lelkedet, és máris rendbe jössz.
Nem leszel pontosan olyan, mint voltál, mert egy Átváltozáson
keresztülmentél, ami nem volt teljesen normális.

– Ahogy mondd – helyeselt halkán Aphrodité.

– De ha a lelked meggyógyul, visszakapod az emberi
mivoltodat is, és újra önmagad lehetsz. Ez most a legfontosabb.

A többi... – azzal Stevie Rae-re mutattam. – ... a vörös szemed, ez a vért-izol-vagy-bekattansz baromság, mind olyan dolog, amit akkor már kezelni tudsz majd.

– Most azt a baromságot akarod nekünk eladni, hogy „nem a külső a fontos, hanem az, ami belül van”? – kérdezte Aphrodité.

– Azt, Aphrodité, de kezdesz az idegeimre menni a negatív hozzáállásoddal – feleltem.

– Szerintem pedig nagyon is ráférne a bandádra egy pesszimista – mondta mogorván.

– Te nem vagy tagja a bandájának – vetette oda Stevie Rae.

– Te sem, Büdi – vágott vissza Aphrodité.

– Rohadt ribanc! Ne merj még egyszer...

– *Elég!* – Kinyújtottam a két kezemet, egyiket Stevie Rae, másikat Aphrodité felé, miközben arra koncentráltam, hogy mindkettejükre ráférne egy alapos elfenekelés. A szél engedelmeskedett nekem, és hanyatt lökte őket ültő helyükben, majd kavarni kezdett körülöttük. – Oké, vége – mondtam gyorsan, mire azonnal elült a szél. – Bocsi, kicsit elszaladt velem a ló.

Aphrodité rögtön összekócolódott haját kezdte igazgatni.

– Szerintem meg teljesen elment az eszed – morogta.

Kivételesen igazat adtam neki, de nem akartam bevallani. Az órára pillantottam, és döbbenet láttam, hogy már hét óra. Nem csoda, ha teljesen ki voltam purcanva.

– Figyeljetek rám! Mindannyian hullafáradtak vagyunk. Aludjunk egy keveset, és találkozzunk holnap a Telihold Szertartás után. Addig utánaézek, hátha találok valamit arról, hogyan lehet meggyógyítani a sérült, illetve visszahozni az elveszett lelkeket. – Most legalább lesz valami konkrét dolog, amit kereshetek ahelyett, hogy céltalanul lődörögnék a könyvtárban. Már ha nem éppen Lorennel smárolok. A

pokolba! Teljesen meglepedkeztem róla.

– Ez már majdnem olyan, mint egy terv – mondta Aphrodité, és felállt. – Felőlem indulhatunk. A szüleim három hétre elutaztak, úgyhogy nem kell attól félned, hogy bárki is hazajön. Van néhány ember, akik az udvart tartják rendben, de ők csak hetente kétszer jönnek, és csak napközben. Mivel te nem mehetsz ki, mert elégnél, nem kell attól tartanod, hogy meglátnak. A takarítónő általában hetente egyszer jön, ha a szüleim nincsenek itthon, de ide csak akkor, ha a nagymamám itt van, szóval miatta sem kell aggódnod.

– Ejha, ezeknek aztán van pénzük – nézett rám Stevie Rae.

– Úgy fest – feleltem.

– Kábeltvé van? – kérdezte Stevie Rae Aphroditétől.

– Persze, hogy van.

– Király – mondta Stevie Rae. Most először láttam vidámnak a halála óta.

– Oké, akkor mi megyünk – mondtam, és csatlakoztam Aphroditéhez, aki már az ajtónál állt. – Ja, és vettem neked egy mobilt. A táskámban van. Ha szükséged van valamire, csak csörgess meg! Igyekszem nem kikapcsolni. – Elhallgattam, hirtelen úgy éreztem, nem lenne szabad ott hagynom.

– Menjetek! Majd később találkozunk – intett Stevie Rae. – Miattam ne aggódj! Én már úgyis halott vagyok. Mi történhetne még velem?

– Igaza van – mondta Aphrodité.

– Ja, igen – feleltem kelletlenül. Nem akartam mondani, de a szorongásom ettől nem múlt el. Stevie Rae végtére is élőhalott volt, ami tényleg elég rémisztő. De azért történhetnek még vele rossz dolgok. A gondolatra jeges borzongás futott végig a gerincemen, de sajnos nem foglalkoztam vele. Vakon haladtam tovább a jövő felé. Kár, hogy sejtelmem sem volt róla, miféle szörnyűségeket tartogat számomra.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

– A rejtekajtónál tegyél ki! Továbbra sem örülnék neki, ha valaki meglátná, hogy együtt lógunk – mondta Aphrodité.

Ráfordultam a Peoria utcára, és elindultam vissza a sulifelé.

– Meg vagyok lepve, hogy ennyire érdekel mások véleménye.

– Nem érdekel. Csak az érdekel, hogy Neferet mire jöhet rá. Ha azt hiszi, hogy barátok vagyunk, és nem ellenségek, akkor arra is rájöhethet, hogy megosztottunk egymással néhány információt.

– És az nagyon nem lenne jó – fejeztem be helyette.

– Pontosan.

– De néha így is fog minket együtt látni, mivel te fogod megidézni a földet a szertartásaimon.

– Szó sem lehet róla – nézett rám megütődve.

– Márpedig így lesz.

– *Nem!*

– Aphrodité, Nüx megajándékozott azzal, hogy képes vagy kapcsolatot teremteni a földdel. Részt kell vened a szertartáson, hacsak nem akarsz szembeszegülni Nüx akarataival. – Nem tettem hozzá, hogy „megint”, de a ki nem mondott szó ott vibrált a levegőben.

– Már mondtam, hogy megteszem, amit Nüx kíván tőlem – szűrte a fogai között.

– Vagyis eljössz ma este a Telihold Szertartásra – mondtam.

– Az egy kissé bajos lesz, ugyanis többé már nem vagyok tagja a Sötétség Lányainak.

A francba! Erről megfeledkeztem.

– Nos, akkor nincs más lehetőség, mint hogy újra be kell lépned a Sötétség Lányai közé. – Mondani akart valamit, de feleltem a hangom, és úgy folytattam. – Ami azt jelenti, hogy fel kell esküdnöd az új szabályokra.

– Hülye vagy? – kérdezte.

– Már megint kezded? – kérdeztem vissza. – Szóval mi lesz? Felesküszöl vagy nem?

Láttam, ahogy az ajkát harapdálja. Szó nélkül vezettem tovább, miközben a válaszára vártam. Ezt egyedül kellett eldöntenie. Azt mondta, vezekelni akar korábbi szemétségeiért, és engedelmeskedni akar az Istennő akarátának. De akarni valamit nem ugyanaz, mint meg is tenni. Aphrodité hosszú ideig nagyon önző és gonosz módon viselkedett. Néha láttam rajta valami apró jelét a változásnak, de többnyire csak az a ribanc boszorka volt, akit az Ilek úgy gyűöltek.

– Ja, jól van.

– Ez most mi volt?

– Azt mondtam, hogy igen. Felesküszöm a hülye szabályaitokra.

– Aphrodité, az eskütétel többek között azt jelenti, hogy nem tartod hülyének ezeket a szabályokat.

– Nem, egy szóval sincs benne az eskü szövegében, hogy nem tarthatom őket hülyének. Csak annyit kell mondanom, hogy megbízható leszek, mint a levegő, hűsleges, mint a tűz, bölcs, mint a víz, együttérző, mint a föld és őszinte, mint a szellem. Ettől még nyugodtan mondhatom, hogy hülyének tartom az új szabályokat.

– Ha így gondolod, akkor miért tanultad meg őket?

– Ismerd meg az ellenséged – idézte.

– Ki is mondta ezt?

Vállat vont.

– Nem tudom, valaki még régen.

Legszívesebben elküldtem volna a sunyiba, de inkább nem mondtam semmit (leginkább azért, mert nem akartam, hogy kigúnyoljon amiatt, hogy a „sunyi” szót használom a „p” betűs helyett).

– Oké, megjöttünk.

Lehúzódtam az út szélére. Szerencsére az éjszakai felhők száma megsokszorozódott, ezért a reggel sötét és komor volt. Aphroditének csak annyi teendője volt, hogy átvág azon a kis füves részen, ami az út és a fal között van, bemegy a rejtekajtón, majd a legrövidebb úton visszasiet a kollégiumba. Gyerekjáték, ahogy az Ikrek mondanák. Az égre pillantottam, azon gondolkodva, vajon kérjem-e a szelet, hogy fűjjon még ide néhány felhőt, hogy sötétebb legyen, de Aphrodité sértődött arcára nézve inkább úgy döntöttem: felesleges, nem fog belehalni egy kis fénybe.

– Este akkor ott leszel? – kérdeztem, és közben azon tűnődtem, vajon miért tart ilyen sokáig, hogy kiszálljon a kocsiból.

– Igen, ott leszek.

Úgy beszélt, mint aki gondolatban máshol jár. Furcsa egy csaj.

– Hát akkor, szia – mondtam.

– Ja, szia – motyogta, azzal kinyitotta az ajtót, és (végre) kiszállt. De mielőtt becsukta volna, lehajolt, és így szólt: – Valami nem stimmel. Te is érzed?

– Nem tudom – feleltem némi habozás után. – Feszültnék és nyugtalannak érzem magam, de ez lehet amiatt is, hogy a legjobb barátnőm halott, vagyis élőhalott. – A szemébe néztem. – Látomásod lesz?

– Nem tudom. Sosem tudom előre megmondani, hogy mikor jön. Néha vannak megérzéseim, de az nem ugyanaz, mint egy teljes látomás.

Nagyon sápadt volt, és mintha le is izzadt volna (ami egyáltalán nem volt jellemző Aphroditére).

– Talán jobb lenne, ha visszaülnél a kocsiba. Valószínűleg senki nincs ébren ilyenkor, és nem fognak minket együtt meglátni.

Aphrodité már kezdett az idegeimre menni, de tudtam, milyen tehetetlen és elveszett, amikor látomása támad, és nem szívesen hagytam volna kint a napon ilyen állapotban.

Megrázta magát, mint egy macska, amikor bejön az esőről.

– Jól vagyok. Biztos csak képzelődöm. Este találkozunk.

Figyeltem, ahogy a vastag, kőből és téglából épült falhoz siet, amely körbevette az iskolát. Hatalmas, öreg tölgyfák álltak a fal mellett, árnyékuk egyszerre baljóslatúan sötétlett. Mi van, kezdek én is képzelődni? Kezemet a sebességváltóra tettem, beraktam egyesbe, és már épp indultam volna, amikor meghallottam Aphrodité sikolyát.

Vannak szituációk, amikor nem gondolkozom. A testem átveszi az irányítást, és cselekszik. Ez is egy ilyen helyzet volt. Mielőtt végiggondolhattam volna, hogy mit csinálok, már kint voltam a kocsiból, és tiszta erőből rohantam Aphrodité felé. Amikor odaértem hozzá, két dolog tudatosult bennem egyszerre. Az egyik, hogy valami csodálatos, halványan ismerős illatot érzek. Akármi is volt az, jó szagú ködként borult rám, és automatikusan nagyot lélegeztem belőle. A másik Aphrodité volt, aki összegörnyedve hányt és zokogott egyszerre, amit sem nézni, sem csinálni nem túl kellemes dolog. Túlságosan lekötött az, hogy segítsek neki, a csodás illat pedig elterelte a figyelmemet, ezért nem vettem észre azonnal.

– Zoey! – zokogta Aphrodité még mindig öklendezve. – Hívj valakit! Gyorsan!

– Mi az? Látomásod van? Mi a baj? – Megragadtam a vállát, és próbáltam felállítani, miközben ő tovább hányt.

– Nem! Mögöttem! A falon... – Újra öklendezni kezdett, de nem volt már semmi, amit kiadhatott volna magából. – Rettenetes!

Önkéntelenül is felkaptam a fejem, és az iskola árnyékos falára néztem.

Soha életemben nem láttam még ennél szörnyűbb látványt. Először fel sem fogtam, mi van a szemem előtt. Utólag visszagondolva valószínűleg az agyam védekező mechanizmusa lépett működésbe. Sajnos nem tartott sokáig. Hunyorogva, pislogva bámultam a sötét falra. Valami nedves, ragacsos...

Hirtelen rájöttem, mi az az édes, csábító illat. Nem sokon múlt, hogy térdre ne rogyjak Aphrodité mellé, és el ne kezdjek én is hányni. Vérszagot éreztem. De ez nem emberi vér volt, amit már ismertem. Ez egy felnőtt vámpír vérének illata volt. Egy halott vámpíré.

A holttestet egy durva fakeresztre szögezték, amely neki volt támasztva a falnak. De nem csak a két csuklója és a bokája volt szöggel átütve. A szívébe egy vastag karót szúrtak. A karóra egy darab papír volt tűzve, láttam, hogy írtak rá valamit, de képtelen voltam fókuszálni a szememmel.

A fejét is levágták. Nolan professzor fejét. Tudtam, hogy ő az, mert a fejet ráhúzták egy másik karóra, és leszúrták a földbe a holtteste mellé. Hosszú, sötét haját szellő lengette, groteszkül kecses látvány volt. A szája szörnyű sikolyra nyitva, de a szeme csukva volt.

Megragadtam Aphrodité könyökét, és talpra ráncigáltam.

– Gyere! Segítséget kell hívnunk.

Egymást támogatva visszabotorkáltunk a kocsihoz. Nem tudom, hogy sikerült végül beindítanom a Bogarat és elindulni.

– Asszem... megint rosszul leszek. – Aphroditének úgy vacogott a foga, hogy alig hallottam, amit mond.

– Nem. Nem leszel. – Hihetetlenül nyugodt volt a hangom.
– Lélegezz mélyeket! Koncentrálj! Meríts erőt a földből! –
Akkor jöttem csak rá, hogy én is automatikusan azt teszem,
amit neki tanácsolok, azzal a különbséggel, hogy én mind az öt
elem segítségét felhasználhattam. – Jól vagy – mondtam neki,
miközben a szél, a tűz, a víz, a föld és a szellem energiáját
próbáltam magamba szívni, nehogy eluralkodjon rajtam a
hisztéria és a pánik. – Jól vagyunk.

– Jól vagyunk... jól vagyunk... – ismételte Aphrodité.

Úgy reszketett, hogy hátranyúltam, megragadtam a kapucnis
pulcsimat, és a kezébe nyomtam.

– Takarózz be vele! Mindjárt ott vagyunk.

– De senki nincs itt, mindenki elment! Kinek fogunk szólni?

– Nem ment el mindenki. – Az agyam lázasan zakatolt. –
Lenobia soha nem hagyja el a lovakat hosszabb időre. Ő
valószínűleg itt van. – Aztán megragadtam az utolsó, a sötét és
csábító szalmaszálat. – És tegnap láttam Loren Blake-et is. Ő
tudni fogja, mit kell tenni.

– Oké... oké... – motyogta Aphrodité.

– Figyelj rám, Aphrodité – mondtam határozottan. Felém
fordította sokktól tágra nyílt szemét. – Tudni akarják majd,
hogy miért voltunk együtt, és hogy miért raktalak ki a
rejtektajtónál.

– Akkor mit mondjunk?

– Azt ne, hogy veled voltam, és azt se, hogy kiraktalak. Én a
nagyamámát látogattam meg. Te pedig... – Elhallgattam.
Próbáltam gondolkodásra készíteni zsiibadt agyamat. – Te
pedig otthon voltál. Láttalak visszafelé gyalogolni, és
megálltam, hogy elhozzalak. Amikor elhaladtunk a fal mellett,
érezted, hogy valami nincs rendben. Megálltunk, hogy
megnézzük, mi az, és akkor találtunk rá.

– Oké, oké, majd ezt mondom.

– Nem felejtet el?

Még mindig remegve vett egy nagy levegőt.

– Nem felejttem el.

Nem vesződtem azzal, hogy szabályosan parkoljak. A lehető legközelebb álltam meg a főépület azon szárnya mellett, ahol a professzorok lakrészei voltak. Csak annyi időre lassítottam le, amíg kiségittem Aphroditét a másik oldalon, aztán együtt rohantunk a régi kastélyok faajtájára emlékeztető bejárat felé. Magamban hálát adtam az Istennőnek, amiért itt nem zártak semmit. Kitártam az ajtót, és Aphroditét magam mögött hagyva berontottam.

És egyenesen nekiszaladtam Neferetnek.

– Neferet! Jöjjön azonnal! Kérem! Rettenetes! – zokogtam, és a nyakába borultam. Nem tehettem róla. Az eszemmel tudtam, hogy szörnyű dolgokat követett el, de egy hónappal korábban még úgy tekintettem rá, mint az anyámra. Az igazat megvallva, olyan anyát szerettem volna magamnak, amilyen ő volt, és most, hogy megpillantottam, végtelen megkönnyebbülés áradt szét bennem.

– Zoey? Aphrodité?

Aphrodité leroskadt a fal mellé, és hallottam, ahogy újra kitör belőle a zokogás. Akkor jöttem csak rá, hogy egész testemben remegek. Ha Neferet nem fogna erős karjaival, valószínűleg én sem tudnék állva maradni. A Főpapnő gyengéden, de határozottan eltolt magától, hogy a szemembe tudjon nézni.

– Beszélj, Zoey! Mi történt?

Egyre jobban eluralkodott rajtam a remegés. Lehajtottam a fejem, összeszorítottam a fogam, és próbáltam elegendő erőt kölcsönözni az elemektől ahhoz, hogy beszélni tudjak.

– Hallottam valamit, és... – a lovaglótanárunk, Lenobia professzor erős hangja csendült fel, amint felénk közeledett a

folyosón. – Az Istennőre! – A szemem sarkából láttam, ahogy a zokogó Aphroditéhez siet, és próbálja felemelni a földről.

– Neferet? Mi történt?

Felkaptam a fejem az ismerős hangra, és Lorent pillantottam meg, amint egy régi Éjszaka Háza pólóban, kócos hajjal jön le a lépcsőn, amely a tetőtéri költőlakásba vezet. Képtelen voltam levenni róla a tekintetem, és a látványából valahogy sikerült annyi erőt merítenem, hogy meg tudjak szólalni.

– Nolan professzor – mondtam, és magam is meglepődtem, milyen tiszta és erős a hangom, miközben úgy éreztem, hogy minden porcikám remeg. – A rejtekajtó külső oldalánál van, a keleti falnál. Meggyilkolták.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Ezután felpörögtek az események, de olyan érzésem volt, mintha minden mással történne, valakivel, aki ideiglenesen beköltözött a testembe. Neferet azonnal átvette az irányítást. Egy pillantással felmérte Aphrodité és az én lelki állapotomat, majd (sajnálatos módon) úgy döntött, kettőnk közül én vagyok alkalmasabb arra, hogy visszavezzem őket a holttesthez. Elküldött valakit Sárkány Langfordért, aki teljes fegyverzetben jelent meg. Hallottam, amint Neferet arról kérdezi Sárkányt, hogy kik azok a harcosok, akik már visszajöttek a téli vakációról. Néhány másodperccel később ott termett két magas, izmos vámpírférfi. Halványan rémlett, hogy láttam már őket. A felnőtt vámpírok állandóan ki-be járkáltak az iskolában. Azt már megtanultam, hogy a vámpírtársadalom erősen matriarchális, ami annyit tesz, hogy a nők irányítják a dolgokat. De ez nem jelenti azt, hogy ne tisztelnék a férfiakat. Tisztelik őket. Csak arról van szó, hogy az Istennő őket inkább fizikai adottságokkal ruházza fel, míg a nőket intellektussal és megérzésekkel. Ennek megfelelően a vámpírférfiak kivételes harcosok és remek védelmezők. Ez a két vámpír Sárkánnyal és Lorennel kiegészülve gyakorlatilag legyőzhetetlen csapatot alkotott. Vagy legalábbis úgy éreztem.

Ez persze nem jelenti azt, hogy ne rázott volna ki a hideg a gondolattól is, hogy nekem kell őket elvezetnem Nolan professzor holttestéhez. Beszálltunk az iskola egyik terepjárójába, és elindultunk visszafelé azon az útvonalon, amelyen az iskolába jöttem. Remegő kézzel mutattam meg a helyet, ahol megálltam a Bogarammal. Sárkány leparkolta a

terepjárót.

– Erre jöttünk, amikor Aphrodité szólt, hogy úgy érzi, valami nincs rendben – hazudtam szemrebbenés nélkül. – De innen nem sokat láttunk. – Tekintetem a rejtekajtó felé siklott. – Én is furcsán éreztem magam, ezért úgy döntöttünk, megnézzük, mi lehet a baj. – Vettem egy nagy levegőt, mert remegni kezdett a hangom. – Azt gondoltam, hogy talán egy diák, aki vissza akar osonni az iskolába, de nem találja a titkos ajtót. – Lenyeltem a torkomban lévő gombócot. – Ahogy közelebb értünk a falhoz, tudtam, hogy van ott valami. Valami rettenetes. És... és megéreztem a vér szagát. Amint felismertük, hogy mi... illetve ki az, egyenesen magához siettünk.

– Oda tudsz jönni velünk még egyszer, vagy inkább itt maradsz, és megvársz minket? – Neferet hangja kedves és megértő volt, én pedig minden idegszálammal azt kívántam, bárcsak ő is a jók közé tartozna.

– Nem akarok egyedül maradni – feleltem.

– Akkor gyere velem – mondta. – A harcosok megvédenek minket. Nincs mitől félned, Zoey.

Bólintottam, és kiszálltunk a terepjáróból. A két harcos, Sárkány, Loren, Neferet és én. Alig néhány lépést kellett csak megtennünk az utat a faltól elválasztó füves területen, hogy szagló- és látótávolságba érjünk a keresztre feszített testtől. Remegni kezdett a térdem, ahogy újra szembesültem azzal a szörnyűséggel, amit Nolannel tettek.

– Óh, irgalmas Istennő! – Neferetnek elakadt a lélegzete. Lassan odalépett a karóra tűzött fejhez. Láttam, ahogy hátrasimítja Nolan professzor haját, keze pedig megpihen a halott nő homlokán. – Nyugodj békében, barátom! Pihend ki fáradalmaidat az Istennő zöld mezőin! Egy nap majd újra találkozunk.

A térdem hirtelen megadta magát, de mielőtt összecsuclottam volna, egy erős kéz ragadta meg a könyökömet.

– Semmi baj. Túl fogsz jutni rajta.

Felnéztem Lorenre, és pislognom kellett, hogy fókuszálni tudjak az arcára. Az egyik kezével továbbra is tartott, nehogy elessek, a másikkal pedig előhúzott a zsebéből egy régimódi vászonzsebkendőt. Csak akkor vettem észre, hogy csorognak a könnyeim.

– Loren, vidd vissza Zoeyt a kollégiumba! Itt már nem tud segíteni. Amint rendesen védve leszünk, felhívom az emberek rendőrségét – mondta Neferet, majd Sárkány felé fordult. – Rendeld vissza a többi harcost, most azonnal! – Sárkány kinyitotta a mobilját, és elkezdett telefonálni. – Tudom, hogy rettenetes látvány volt számodra, de büszke vagyok rá, hogy sikerült erősnek maradnod.

Képtelen voltam megszólalni, ezért csak bólintottam.

– Gyere, Zoey, menjünk haza – súgta Loren.

Miközben Loren visszakísért a terepjáróhoz, elkezdett szemerkélni az eső. Hátrapillantottam a vállam felett, és láttam, ahogy az eső lemossa a vért Nolan professzor holttestéről, mintha az Istennő így siratná az elvesztését.

Az autóban Loren folyamatosan beszélt hozzám. Nem nagyon emlékszem, hogy miket mondott. Csak az rémlik, hogy próbált megnyugtatni. *Minden rendben lesz*, mondta gyönyörű, zengő hangján. Éreztem, ahogy körülölel a hangja, és próbál felmelegíteni. Loren leparkolta az autót, és még mindig erősen fogva a karomat bekísért az iskolába. Amikor a kollégium helyett az étkező felé fordultunk, kérdően néztem rá.

– Innod kell valamit, és egy kis enivaló sem ártana. Aztán pedig alvásra van szükséged. Én gondoskodom róla, hogy meglegyen az első kettő, mielőtt lefeküdnél. – Elhallgatott, és

szomorú mosoly jelent meg az arcán. – Bár úgy nézel ki, mint aki mindjárt összeesik.

– Nem vagyok éhes – mondtam.

– Tudom, de jobban fogod érezni magad, ha eszel. – Keze lecsúszott a könyökömről, és megfogta a kezemet. – Majd én készítek neked valamit, Zoey.

Hagytam, hogy maga után húzzon a konyhába. A keze meleg volt és erős, érintésétől kezdett felolvadni a jeges zsibbadás, ami eluralkodott rajtam.

– Te tudsz főzni? – kérdeztem belekapaszkodva az egyetlen olyan témába, aminek nem volt köze a halálhoz.

– Igen, bár nem vagyok nagy szakács – felelte vigyorogva. Úgy nézett ki, mint egy jóképű kisfiú.

– Ez nem hangzik valami ígéretesen – mondtam. Mosolyogni próbáltam, de merevnek és ügyetlennek éreztem magam, mintha elfelejtettem volna, hogyan kell.

– Ne aggódj, vigyázok rád. – Felkapott egy széket a sarokból, és lerakta a hosszú pult mellé, amely elfoglalta a konyha közepét. – Ül le – utasított.

Szót fogadtam, örültem, hogy nem kell állnom. Loren a szekrények felé fordult, és elkezdett kipakolni belőlük ezt-azt. Utána bement az egyik fagyasztókamrába (nem abba, amelyikben a vért tartják), és onnan is kihozott valamit.

– Tessék, ezt idd meg! Lassan.

Meglepetten pislogtam a nagy pohár vörösborra.

– Nem hiszem, hogy...

– Ez ízleni fog – szakított félbe, és a szemembe nézett. – Bízz bennem! Idd meg!

Engedelmeskedtem. A bor szinte felrobbant a számban, felvillanyozva az egész testemet.

– Ebben vér van!

– Bizony – felelte fel sem nézve a szendvicskészítésből. – A

vámpírok így isszák a bort... vérrel megbolondítva. – Hirtelen a szemembe nézett. – De ha nem ízlik, szólj, és hozok valami mást.

– Nem, ez jó lesz. Finom. – Ittam még egy kortyot. Uralkodnom kellett magamon, hogy ne húzzam le egy hajtásra az egészszet.

– Sejtettem, hogy nem lesz veled problémád.

– Ezt meg miért mondd? – villant rá a tekintetem. Éreztem, hogy a vér hatására visszatér belém az erő.

Megvonta a vállát, és csinálta tovább a szendvicset.

– Megbélyegezted azt a fiút, ugye? Így találtál rá? Így tudtad megmenteni attól a sorozatgyilkostól?

– Igen.

Amikor nem folytattam, rám pillantott, és elmosolyodott.

– Gondoltam. Néha előfordul, hogy véletlenül megbélyegzünk valakit.

– A vámpírjelöltek nem. És nekünk embervért sem volna szabad innunk – mondtam.

Loren tekintetében elismerés csillant.

– Te nem vagy átlagos vámpírjelölt, ezért rád nem érvényesek ezek a szabályok – mondta, de a szeméből azt olvastam ki, mintha sokkal többről beszélne egy kis véletlenszerű embervérivásnál.

Fáztam és közben melegem is lett a pillantásától. Megijesztett, ugyanakkor felnőttnek és szexinek éreztem magam mellette.

Nem szóltam semmit, csak tovább ittam a vérrel ízesített bort. (Tudom, hogy undorítóan hangzik, de nagyon finom volt.)

– Tessék, ezt edd meg! – Egy tányért tett elém azzal a sonkás-sajtós szendviccsel, amit addig készített. – Várj, adok még valamit. – Addig kotorászott a konyhaszekrényben, míg egy hangos „megvagy!” kíséretében előhúzott egy csomag

Doritos chipset, és a zacskó egy részét a tányéromra öntötte.

Elmosolyodtam. Összefutott a nyál a számban.

– Doritos! Imádom. – Bekaptam egyet, és csak akkor jöttem rá, mennyire éhes vagyok. – Tudod, itt nem szeretik, ha a vámpírjelöltek efféléket esznek.

– Mint említettem... – Loren ismét elővette lassú, szexi mosolyát – ... te nem olyan vagy, mint a többi vámpírjelölt. Ráadásul vannak szabályok, amelyeket kizárólag azért hoztak, hogy megszegjük őket. – Tekintete hirtelen a fülemben csillogó gyémánt fülbevalókra siklott.

Éreztem, hogy elvörösödök, ezért igyekeztem az evésre koncentrálni, és csak néha néztem fel. Loren magának nem csinált szendvicset, de a borból öntött még egy pohárral, és azt iszogatta, miközben figyelte, ahogy eszem. Már éppen azon voltam, hogy közlöm vele, mennyire feszélyez, ha evés közben néznek, amikor végre megszólalt.

– Mióta vagytok ilyen jóban Aphroditével?

– Nem vagyunk jóban – feleltem tele szájjal. (Isteni volt a szendvics. Hihetetlen, hogy létezik olyan pasi, aki egyszerre jóképű, szexi, okos és még a konyhában is feltalálja magát!) – Jöttem vissza a suliba, amikor megláttam, hogy ott gyalogol az út mellett. – Megrántottam a vállam, jelezve, hogy baromira nem érdekel, mi történik Aphroditével. – Úgy gondoltam, hogy a Sötétség Lányainak vezetőjeként az a feladatom, hogy mindenkire kedves legyek, még hozzá is. Ezért felajánlottam neki, hogy elhozom.

– Meg vagyok lepve, hogy elfogadta tőled. Azt hittem, esküdt ellenségek vagytok.

– Esküdt ellenségek? Ugyan már! Szinte nem is ismerem. – Annyira szerettem volna elmondani az igazságot Lorennek. Utáltam hazudni (és soha nem is voltam túl jó benne, bár az utóbbi időben annyit gyakoroltam, hogy kezdtem belejönni).

De amint megfordult a fejemben, hogy milyen jó lenne kiönteni a szívemet Lorennek, azonnal éreztem a figyelmeztetést a zsigereimben: *eszedbe ne jusson!* Így hát mosolyogva ettem tovább a szendvicsemet, és próbáltam arra koncentrálni, hogy ne érezzem úgy magam, mintha *Az élőhalottak éjszakájában* szerepelnék.

Erről persze azonnal eszembe jutott Nolan professzor. Leraktam a félig megevett szendvicset, és kortyoltam egy nagyot a borból.

– Loren, ki tehetette ezt Nolan professzossal?

Elsötétült az arca.

– Azt hiszem, az idézet elég egyértelművé tette.

– Az idézet?

– Nem láttad, mit írtak arra a cetlire, amit a karóval tűztek rá?

Megráztam a fejem, és éreztem, hogy megint émelyegni kezdek.

– Tudom, hogy volt valami írás azon a papíron, de képtelen voltam elolvasni.

– Ez állt rajta: „Varázsló asszonyt ne hagyj életben. Exodus 22:18” Alatta pedig az, hogy **BÁND MEG BÚNEID!** és ez többször aláhúzva.

Hirtelen égető fájdalmat éreztem a testemben, aminek semmi köze nem volt a vérrel kevert borhoz.

– A Hit Egyháza.

– Nagyon úgy tűnik. – Loren megrázta a fejét. – Nem tudom, mit gondoltak a főpapnók, amikor úgy döntöttek, hogy megveszik ezt a helyet, és létrehoznak itt egy Éjszaka Házát. Mintha maguknak keresték volna a bajt. Nem sok olyan szervezet van ebben az országban, amely annyira szűklátókörű és fanatikus volna, mint a Hit Egyháza. – Látszott rajta, hogy tényleg dühös. – Sosem értettem, hogyan lehet imádni egy

olyan istent, aki alacsonyabb rendűnek tartja a nőket, és akinek „igaz hívei” mindenkit lenéznek, aki nem ugyanúgy gondolkodik, mint ők.

– Oklahomában azért nem mindenki gondolkodik így – mondtam határozottan. – Itt nagyon erősek az őslakos indián hagyományok, és sokan vannak, akik nem osztják a Hit Egyházának előítéleteit.

– Ettől függetlenül a Hit Egyháza a lehangosabb.

– Az, hogy nekik a legnagyobb a pofájuk, még nem jelenti azt, hogy igazuk is van!

Loren felnevetett, és kissé megenyhült az arckifejezése.

– Úgy látom, jobban vagy.

– Igen, azt hiszem. – Ásítottam egyet.

– Jobban, de fogadni mernék, hogy hullafáradtan – mondta.

– Ideje lefeküdnöd. Pihened kell, hogy visszanyerd az erődöt. Szükséged lesz rá.

Mintha egy jeges kést döftek volna a gyomromba, úgy hasított belém a félelem.

– Mi fog történni?

– Évtizedek óta nem volt példa rá, hogy az emberek nyílt támadást intéztek volna a vámpírok ellen. Ez most sok mindent megváltoztat.

A félelem felkúszott a torkomba.

– Mit változtat meg? Hogyan?

Loren a szemembe nézett.

– Ezt nem fogjuk megtorlatlanul hagyni. – Megkeményedett az arca, és hirtelen inkább tűnt harcosnak, mint költőnek, inkább látszott vámpírnak, mint embernek. Hatalom és fenyegetés sugárzott belőle. Egzotikus volt és félelmetes. A legszexibb jelenség, akit valaha láttam.

Aztán, mintha rájött volna, hogy túl sokat mondott, elmosolyodott, megkerülte a konyhapultot, és odalépett

mellém.

– De neked nem kell aggódnod emiatt. Huszonnégy órán belül az iskola tele lesz legkiválóbb vámpír harcosainkkal, Erebosz Fiaival. Nincs az a fanatikus, aki képes lenne bejutni ide.

Elkomorodtam. Nem örültem annak, hogy szigorodni fognak a biztonsági előírások. Hogy a pokolba fogok vért csempészni Stevie Rae-nek, hogyha tesztoszterontól duzzadó vámpír harcosok vigyázzák majd minden lépésemet?

– Itt biztonságban leszel. Ígérem. – Loren megfogta az államot, és felemelte a fejem.

Idegességemben szaporábban vettem a levegőt, és a gyomrom hirtelen remegni kezdett. Próbáltam kiverni a fejből, próbáltam nem gondolni a csókjaira és arra, hogyan lüktetett a vérem, amikor rám nézett, de az igazság az, hogy hiába tudtam, Eriknek mennyire fájna, ha látná, hogy Lorennel vagyok, és hiába voltam teljesen kikészülve Stevie Rae-től, Aphroditétől és a Nolan professzorral történt szörnyűségtől, az ajkam még mindig emlékezett rá. Azt akartam, hogy csókoljon meg újra, újra meg újra.

– Hiszek neked – suttogtam. Abban a pillanatban bármit elhittem volna, amit mond.

– Örülök, hogy viseled a fülbevalót.

Mielőtt válaszolhattam volna, lehajolt és hosszan, keményen megcsókolt. Összetalálkozott a nyelvünk, és éreztem a bor meg a vér csábító ízét a szájában. Egy végtelen hosszú pillanattal később elvonta az ajkát az enyémtől. A szeme sötéten csillogott, és zihálva lélegzett.

– Visszakísérlek a kollégiumba – mondta.

Összeszedtem minden szellemességemet, és frappánsan azt válaszoltam:

– Oké.

Megfogta a karomat, mint amikor befelé jövet támogatott. Ezúttal azonban forró és intim volt az érintése. Egymáshoz simult a testünk, ahogy a komor reggeli fényben átsétáltunk a lánykollégiumhoz. Felkísért a lépcsőig, és kinyitotta az ajtót. A nagy társalgó teljesen kihalt volt. Az órára pillantottam, és alig akartam elhinni, hogy már elmúlt kilenc.

Loren gyorsan a szájához emelte a kezemet, és puhán megcsókolta.

– És most ezerszer is jó éjszakát. Rossz éjszakát, mert fényt csak arcod ád. Futunk a kedveshez, mint kisdíák, ki könyveit vidáman sutba vágja, s úgy válunk tőle, mint a kisdíák, ki szontyolodva ballag iskolába.²

Halványan rémlett, hogy ez a *Rómeó és Júliából* van. Akkor most szerelmet vallott nekem? Elvörösödtem az izgalomtól.

– Minden jót – mondtam halkán. – Köszönöm, hogy gondomat viseltesd.

– Részemről a megtiszteltetés, hölgyem – felelte. – Adieu!

Meghajolt, öklét a szíve fölé helyezve, ahogy egy vámpír harcos fejezi ki tiszteletét Főpapnőjének, majd sarkon fordult és elment.

Még mindig a sokk és Loren csókjának hatása alatt feltámolyogtam a lépcsőn, be a szobámba. Megfordult a fejemben, hogy átmegegyek Aphroditéhez, de annyira kimerült voltam, hogy tudtam, már csak egyetlen dologra lesz energiám, mielőtt beajukok az ágyba. Először is belenyúltam a papírkosaramba, és kivettem belőle anyám és a mostohabaronom félbetépett szülcsonyi üdvözlőlapját.

Görcsbe rándult a gyomrom, ahogy összeillesztettem a két darabot, és láttam, hogy jól emlékeztem. Egy kereszt volt rajta, amelynek a közepére tűzték az üzenetet. Igen. Kísértetiesen emlékeztetett arra, amit Nolan professzorral tettek.

---

² Kosztolányi Dezső fordítása

Mielőtt meggondolhattam volna magam, előkaptam a mobilomat, vettem egy nagy levegőt, majd felhívtam a számot. Anya a harmadik csörgésre felvette.

– Halló! Áldott jó reggelt kívánok! – szólt bele vidáman. Nyilvánvalóan nem nézte meg a hívószámjelzőt, hogy ki lehet az.

– Szia, anya, én vagyok az.

Ahogy számítani lehetett rá, azonnal megváltozott a hangja.

– Zoey? Mi történt már megint?

Túl fáradt voltam ahhoz, hogy belemenjek a szokásos vitába, ezért rögtön a lényegre tértem.

– Hol volt John tegnap éjjel?

– Mit akarsz ezzel, Zoey?

– Anya, most nincs időm erre. Csak válaszolj a kérdésre! Azok után, hogy elváltunk tegnap este, hová mentetek?

– Nem tetszik a stílusod.

Minden önuralmamra szükségem volt, hogy ne kapjak sikitógörcsöt.

– Anya, ez most fontos. Nagyon fontos. Élet-halál kérdése.

– Mindig túldramatizálsz a dolgokat – mondta. Aztán eleresztett egy erőltetett nevetést. – Apád és én természetesen hazajöttünk. Megnéztünk egy focimeccset a tévében, aztán lefeküdtünk.

– Reggel mikor ment el dolgozni?

– Micsoda buta kérdés? Nagyjából másfél órával ezelőtt, mint mindig. Zoey, mi ez az egész?

Haboztam. Elmondhatom neki? Mit is mondott Neferet a rendőrségről? Délután valószínűleg tele lesznek a hírműsorok azzal, ami Nolan professzorral történt. De egyelőre még nem. Azt pedig nagyon jól tudtam, hogy az anyámra nem bízhatok rá egy ilyen titkot.

– Zoey? Kérdeztem valamit!

– Csak figyeld a híreket, és látni fogod te is – mondtam.

– Mit követtél el? – A hangja nem volt nyugtalan. Nem aggódott értem.

– Semmit. Nem rólam van szó. Inkább otthon kellene körülnézned, ha arra vagy kíváncsi, ki mit követett el. Én már nem ott lakom.

A hangja hirtelen rideggé vált.

– Jól mondd. Te már nem itt laksz. Nem is értem, hogy miért hívogatsz. Nem azt mondtad te meg az undok nagyanyád, hogy soha többé nem akartok beszélni velem?

– A te anyád nem undok – feleltem automatikusan.

– Nekem az! – kiabálta anyám.

– Nem számít. Igazad van. Hiba volt telefonálnom. Légy boldog, szia – mondtam, és leraktam.

Anyának egy dologban igaza volt. Tényleg nem kellett volna felhívnom. Az a kereszt az üdvözlőlapon valószínűleg csak véletlen egybeesés volt. Tulsa tele van vallásos bigyókat árusító ajándékboltokkal. Mindenhol ezeket a szörnyűséges lapokat árulják. És mindegyik ugyanúgy néz ki: vagy galambok vannak rajta, vagy lábnyomok a homokos tengerparton, vagy kereszték, szögek és vér. Ez nem feltétlenül jelenti azt, hogy közülük van a gyilkossághoz. Vagy mégis?

Zúgott a fejem, és émelyegtem. Gondolkodnom kellett volna, de annyira fáradt voltam, hogy teljesen leblokkolt az agyam. Előbb alszom, és majd utána kitalálom, hogy mitévő legyek, döntöttem el. Az üdvözlőlapot nem dobtam vissza a szemetesbe, hanem beraktam az íróasztalom fiókjába. Aztán kibújtam a ruháimból, és felvettem a legkényelmesebb melegítőmet. Nala már ott horkolt a párnámon. Odabújtam mellé, behunytam a szemem, és próbáltam megfeledezni a szörnyű képekről meg a kimondhatatlan kérdésekről. A macskám dorombolására koncentrálni végül sikerült mély

álomba zuhannom.

TIZENHATODIK FEJEZET

Azonnal tudtam, hogy Heath hazaérkezett, mert felébresztett álmomból. Napoztam (mármint álmomban), és egy nagy, szív alakú gumimatracon ringatóztam egy Sprite-tal teli tapon, amikor hirtelen minden eltűnt, és Heath ismerős hangját hallottam a fejemben.

– Zo!

Kipattant a szemem. Nala mogorván nézett rám zöld macskaszemével.

– Nala? Te is hallottad?

Nyávogott egyet, tüsszentett, felállt, tett egy kört a párnámon, majd visszafeküdt és elaludt.

– Te aztán nagy segítség vagy – mondtam.

Rám se bagózott.

Az órára pillantottam, és felszisszentem. Este 7 volt. Jesszusom, majdnem nyolc órát aludtam, mégis úgy éreztem magam, mint akin átment egy úthenger. Mit is kell ma csinálnom?

Aztán hirtelen eszembe jutott Nolan professzor meg a beszélgetés anyámmal, és azonnal görcsbe rándult a gyomrom.

Elmondjam valakinek, hogy mire gyanakszom? Ahogy Loren mondta, a Hit Egyháza már így is magára terelte a gyanút azzal a szörnyű üzenettel, amit hátrahagytak. Egyáltalán nem lettem volna meglepve, ha kiderül, hogy a mostohabaromnak is köze van a gyilkossághoz. Bár anyám szerint egész éjjel otthon volt. Vagy legalábbis nekem azt mondta.

Lehetséges, hogy hazudott?

Megborzongtam. Hát persze, hogy lehetséges. Bármit megtenne azért a gusztustalan tetűért. Ezt már bebizonyította, amikor nekem hátat fordított. De ha hazudott, én pedig feljelentem, akkor én leszek a felelős azért, ami vele történik. Gyűlöltem John Heffert, de azt nem akartam, hogy az anyámat is magával rántsa, ha lebukik.

Émelyegni kezdtem.

– Ha a mostohabaromnak köze van a gyilkossághoz, a rendőrség ki fogja deríteni. Ha ez megtörténik, az nem az én hibám lesz – mondtam hangosan, így próbálva megnyugtatni magamat. – Várom, és majd meglátjuk, mi történik.

Képtelen voltam megtenni. Egyszerűen nem ment. Szörnyen bánt velem, de akkor is az anyám volt, és emlékeztem még arra, amikor szeretett.

Semmi mást nem fogok tenni, csak kiverem a fejből anyámat és a mostohabarmot, döntöttem. Nem gondolok rájuk. Ennyi.

Miközben igyekeztem meggyőzni magam arról, hogy jó döntést hoztam, eszembe jutott, hogy ma este lesz a Sötétség Lányainak Telihold Szertartása. Elkomorodtam. Normál körülmények között egészséges lámpalázzal vártam volna az estét, de most csak szimplán ideges voltam. Ráadásul tudtam, hogy Aphrodité csatlakozása nem lesz túl népszerű lépés. Nem számít. A barátaimnak ezt a békát le kell nyelniük. Felsőhajtottam. Az életem csupa stressz. És valószínűleg depressziós is vagyok. Akik depressziósok, azok állandóan alszanak, nem? Becsuktam a szemem, és megadtam magam a diagnózisnak. Már majdnem elaludtam, amikor egy kiáltást hallottam („Zoey!”), és megszólalt az ébresztőóráam. Ébresztőóra? Hétvége volt. Nem állítottam be az ébresztőórát.

A mobilom ciripelt. Akkor adott ki ilyen hangot, amikor SMS-em érkezett. Álmosan kinyitottam a telefonomat, és négy

üzenetet is találtam benne.

Zo! Megjöttem!

Zoey látni akarlak

Még mindig_

Zo? Hívj fel

– Heath. – Felsóhajtottam, és visszaültem az ágyra. – A francba! Ez egyre rosszabb lesz.

Mi a fenét kezdjek vele?

Heath-szel több mint egy hónapja bélyegeztük meg egymást. Azután elrabolta Stevie Rae gusztustalan élőhalott bandája, és majdnem megölte. Én voltam a hős lovag (vagy legalábbis Vihar az *X-Men*ből), aki megmentette, de mielőtt teljesen megszökhettünk volna, megjelent Neferet, és blokkolta az emlékeinket. Nekem, Nüxtől kapott képességeim segítségével, sikerült visszanyernem az emlékezetemet, de hogy Heath mire emlékezett, arról fogalmam sem volt.

Arra valószínűleg igen, hogy megbélyegeztem. Vagy hogy még mindig járunk. Pedig igazából nem is. Ismét felsóhajtottam. Hogy mit éreztem Heath iránt? Azóta tartott a se veled, se nélküled kapcsolatunk, hogy megismerkedtünk, amikor én harmadikos voltam, ő pedig negyedikes. Az elmúlt egy évben többnyire együtt voltunk, de aztán úgy döntött, hogy ő inkább a Budweiserrel köt közelebbi ismeretséget. Mivel nem akartam egy alkoholistával együtt járni, dobtam, bár ő erről kitartóan nem vett tudomást. Még azok után sem, hogy megjelöltek, és beköltöztem az Éjszaka Házába.

Valami azt súgta, hogy az sem segített neki a felismerésben, hogy amikor felkeresett, újra csokolóztam vele, és még a véré

is megkóstoltam.

Jesszusom, micsoda egy ribanc vagyok!

Ezredszer is azt kívántam, bárcsak lenne valaki, akivel megbeszélhetném a pasiügyeimet. Megdörgöltem a homlokomat, és tettem egy sikertelen kísérletet arra, hogy megigazítsam a hajamat.

Oké, most már tényleg nincs tovább, valahogyan döntenem kell.

1. Kedvelem Heath-t. Azt hiszem, szerelmes is vagyok belé. És ez a vérszívás dolog csak még izgatóbbá teszi az egésztestet, noha tudom, hogy nem lenne szabad innom a véreből. Akarok vele szakítani? Nem. Szakítanom kellene vele? Egyértelműen.

2. Kedvelem Eriket. Nagyon kedvelem. Okos, szellemes és kedves srác. Az sem elhanyagolható szempont, hogy ő a legcukibb, legnépszerűbb vámpírjelölt az egész iskolában. És, ahogy arra már többször is felhívta a figyelmemet, nagyon sok a közös bennünk. Akarok vele szakítani? Nem. Szakítanom kellene vele? Hát, csak akkor, ha továbbra is rendszeresen megcsalom az egyes és a hármas számú pasimmal.

3. Kedvelem Lorent. Egészen más klasszist képvisel, mint Erik és Heath. Ő egy FÉRFI, csupa nagybetűvel. Egy felnőtt vámpír, ennek a pozíciónak minden hatalmával és előnyével. Olyan dolgokat tud, amiket én még csak most kezdek megsejteni. Mellette olyannak érzem magam, mint még senki más mellett: igazi nőnek. Akarok vele szakítani? Nem. Szakítanom kellene vele? Nem egyszerűen igen, hanem IGEN.

Szóval egyértelmű volt, hogy mit kellene tennem. Szakítanom kellene Heath-szel (most már tényleg), tovább járnom Erikkel és (ha lenne egy kis eszem) úgy intézni, hogy soha többé ne maradjak kettesben Loren Blake-kel.

Annyi más probléma volt az életemben – az élőhalott

barátnőm; Aphrodité, akit a barátaim ki nem állhattak; a Nolan professzorral történt horror –, hogy zúrós magánéletre már végképp nem maradt energiám.

Arról nem is beszélve, hogy nem voltam hozzászokva, hogy ribancnak érezzem magam. Nem volt valami kellemes érzés. (Bár úgy tűnt, hogy ékszerek szempontjából megéri annak lenni.)

Így hát döntöttem, és ez azt jelentette, hogy cselekednem kell. Méghozzá azonnal. Kinyitottam a telefonomat, és írtam egy üzenetet Heath-nek.

Beszélnünk kell

Egyből jött a válasz. Szinte láttam magam előtt kisfiús vigyorát.

Igen! Ma?

Az ajkamat rágva gondolkodtam. Mielőtt válaszoltam volna, elhúztam a vastag függönyt, és kinéztem az ablakon. Továbbra is felhős, hideg idő volt. Jól van. Ez azt jelentette, hogy kevesebb ember lófrál az utcákon, különösen ilyenkor, sötétedés után. Éppen azon gondolkodtam, hogy hol találkozunk, amikor újra ciripelni kezdett a telefon.

Elmegyek hozzád

NE!

Gyorsan visszaírtam neki. Még csak az hiányzott volna, hogy a kedves, gyanútlan, megbélyegzett Heath felbukkanjon az Éjszaka Házában. De akkor hol találkozzak vele? Azok után, hogy megölték az egyik tanárunkat, valószínűleg nem lesz

egyszerű kijutni a suliból. Miközben gondolkodtam, újabb üzenet érkezett. Felsőhajtottam.

Hol?

A fenébe! Hol? Aztán hirtelen eszembe jutott a tökéletes találkahely. Elmosolyodtam, és visszaírtam Heath-nek.

Starbucks 1 óra múlva

OK!

Most már csak azt kellett kitalálnom, hogyan fogok *tényleg* szakítani Heath-szel. Vagy legalább azt elérni, hogy addig távol tartsam magamtól, míg a megbélyegzés hatása elmúlik. Már ha egyáltalán elmúlik. De biztosan elmúlik.

Kibotorkáltam a fürdőszobába, és hideg vizet locsoltam az arcomra, hátha attól felébredek. Semmi kedvem nem volt egy rakás kérdésre válaszolni arról, hogy hová megyek, ezért a táskámba raktam a különleges alapozót, amellyel a vámpírjelölteknek el kellett rejteniük a tetoválásaikat, ha elhagyták az iskola területét és vegyülni akartak a helyi lakossággal (amitől néha az volt érzésem, mintha tudósok lennénk, akik egy idegen bolygó élővilágát tanulmányozzák). Igazából ki sem kellett volna néznom az ablakon ahhoz, hogy tudjam, milyen idő van odakint. Hosszú, sötét hajam a szokásosnál is nagyobb összevisszaságban állt a fejemen, ami azt jelentette, hogy nyirkos, esős az idő. Szándékosan olyan ruhadarabokat választottam, amikben nem vagyok vonzó: egy fekete trikót, az idétlen kapucnis pólómat és a legkényelmesebb farmeromat. Kezdték vészes barnaüdítő- elvonási tüneteim lenni, ezért elhatároztam, hogy teszek egy kis kitérőt a konyha felé – szükségem volt a napi cukor- és

koffeinadagomra. Kinyitottam az ajtót, és majdnem nekimentem Aphroditének, aki kopogtatásra emelt kézzel állt a küszöbömön.

– Szia – köszöntem neki.

– Hello! – Idegesen tekingetett jobbra-balra az üres folyosón.

– Gyere be! – Oldalra léptem, és becsuktam utána az ajtót. – Sietnem kell. Találkozóm van valakivel odakint.

– Részben ezért vagyok itt. Senkit nem engednek ki a suliból.

– Kik?

– A vámpírok és a harcosok.

– A harcosok már itt vannak?

Aphrodité bólintott.

– Erebosz Fiai. Nagyon dögösek, életemben nem láttam még ilyen jó pasikat, de egyértelműen keresztülhúzzák a számításainkat.

Akkor esett csak le, hogy miről beszél.

– A fenébe! Stevie Rae.

– Legkésőbb holnapra elfogy a vér, amit otthagytál neki. De lehet, hogy már most sincs belőle. Láttam, milyen tempóban védte – mondta Aphrodité enyhén felfelé görbülő szájjal.

– Felhívom, és megmondom neki, hogy spóroljon vele, de hamarosan viszünk neki még. A fenébe! – ismételtem. – Nagyon nem szeretném lemondani ezt a találkozót.

– Mi az, Heath hazajött?

Elkomorodtam.

– Talán.

– Jaj, ne csináld már! Minden az arcodra van írva. – Felvonta egyik tökéletesen szedett szőke szemöldökét. – Lefogadom, hogy Erik nem tud erről a kis *találkáról*.

Nem felejtettem el, hogy Aphrodité Erik exbarátnője, és

akármilyen kedvesnek is mutatja magát, tudtam, hogy alig várja az alkalmat, hogy ismét lecsapjon rá, ezért egykedvűen vállalt vontam.

– Amint visszajövök, elmondom neki. Azért megyek, hogy szakítsak Heath-szel. Bár ez nem tartozik rád.

– Úgy hallottam, hogy a megbélyegzést szinte lehetetlen feloldani – mondta.

– Ha egy felnőtt vámpír bélyegez meg egy embert. De a vámpírjelölteknél ez máshogy van. – Legalábbis azt reméltem.

– De ez még mindig nem tartozik rád.

– Oké. Te tudod. Ha nem rám tartozik, hogy ki akarsz jutni a suliból, akkor annak sincs semmi értelme, hogy elmondjam, hol tudsz kisurranni.

– Aphrodité, ne szórakozz velem!

– Minden jól! – mondta, azzal sarkon fordult, hogy menjen, de eléálltam.

– Ne légy ilyen genyó! Már megint – mondtam.

– Majdnem káromkodtál. Már megint – felelte.

Karba tettem a kezem, és topogni kezdtem a lábammal.

Aphrodité a szemét forgatta.

– Jól van, egye fene, elmondom. Úgy tudsz észrevétlenül kijutni, ha az istállók felé mész, ahol az a kis legelő van. A fal közelében van egy liget, az egyik fába néhány évvel ezelőtt belecsapott a villám, és nekidőlt a falnak. Annak a törzsén könnyedén fel lehet mászni a fal tetejére, onnan pedig gyerekjáték leugrani.

– És hogy jutok vissza? Kívül is van egy fa?

Gonoszul elmosolyodott.

– Nincs, de *valaki* történetesen egy kötelet erősített a fa egyik ágára. Abba kapaszkodva nem nehéz visszamászni, bár a körmöd nem fog örülni neki.

– Oké. Értem. Most már csak azt kell kitalálnom, hogyan

szereztek vért a konyhából. – Ezt inkább magamnak mondtam, mint Aphroditének. – Alig lesz időm arra, hogy mindent elintézzek. Találkozom Heath-szel, beugrok Stevie Rae-hez, és már kezdődik is a szertartás.

– Még ennél is kevesebb időm van, Neferet ugyanis szintén tart egy Telihold Szertartást, és azt akarja, hogy mindenki ott legyen – jegyezte meg Aphrodité.

– A francba! Azt hittem, Neferet ebben a hónapban nem tart szertartást a téli szünet miatt.

– A téli szünetnek vége. Minden vámpírt és vámpírjelöltet azonnali hatállyal visszarendeltek az iskolába. Egyébként meg igazán mondhatnál valami erőteljesebbet is annál, hogy a francba.

Nem foglalkoztam a káromkodási szokásaimra tett megjegyzésével.

– Amiatt vetettek véget a szünetnek, ami Nolan professzorral történt?

Aphrodité bólintott.

– Rettenetes volt, ugye?

– Az.

– Te miért nem hánytál?

Idegesen megvontam a vállam.

– Azt hiszem, túlságosan meg voltam hozzá rémülve.

– Bárcsak én is annyira meg lettem volna – mondta.

Az órákra pillantottam. Majdnem nyolc óra volt. Igyekeznem kellett, ha időben vissza akartam érni.

– Mennem kell.

Előre féltem attól, hogyan fogok tudni vért lopni a feltehetően zsúfolt konyhából.

– Nesze – mondta Aphrodité, és a kezembe nyomta a vászontáskát, ami addig a vállára volt vetve. – Vidd el Stevie Rae-nek!

A táska tele volt vértasakkal. Meglepetten pislogtam.

– Hogy szerezted őket?

– Nem tudtam aludni, és eszembe jutott, hogy a vámpírok valószínűleg betáraznak kajából a Nolan professzorral törtétek után, ami azt jelenti, hogy a konyhában nagy lesz a forgalom. Ezért úgy gondoltam, jobb, ha kihozok néhány adag vért. A szobámban van egy kis hűtő, abban tartottam őket.

– Van egy kis hűtőd? – A mindenit! Én is szeretnék magamnak egy saját hűtőt.

Aphrodité elővette leggúnyszerűbb mosolyát.

– Ez is azok közé a kiváltságok közé tartozik, amelyek a felső tízezer tagjainak járnak.

– Hát, köszi. Kedves tőled, hogy gondoltál Stevie Rae-re.

Még gúnyszerűbb lett a mosolya.

– Jobb, ha tudod, hogy ezt nem kedvességből csináltam. Csak nem akartam, hogy a habzó szájú Stevie Rae felfalja a szüleim kiségitőit. Ahogy anyám mondaná, nem könnyű megbízható illegális munkaerőt találni.

– Csupa szív vagy, Aphrodité.

– Szóra sem érdemes. – Azzal megkerült, résnyire nyitotta az ajtót, és kikukucskált a folyosóra, hogy nem jön-e valaki. Amikor megbizonyosodott róla, hogy tiszta a levegő, visszafordult felém. – És ezt komolyan mondtam: soha többé ne hozd szóba!

– Találkozunk a Sötétség Lányainak szertartásán. Ne feledkezz meg róla!

– Sajnos nem felejtettem el. És ami még szomorúbb: ott leszek.

A következő pillanatban kisietett a szobámból, és eltűnt a folyosó végén.

– Gondok – motyogtam magamban, miközben becsuktam a szobám ajtaját, és elindultam az ellenkező irányba. – Ennek a

csajnak súlyos gondjai vannak.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Erik biztosan nagyon dühös már rám, gondoltam. Az Ikrék éppen a kedvenc foteljünkben ültek, és a *Pókember 3*-at nézték DVD-n, amikor kimentem a konyhából, kezemben egy doboz barna üccsivel, vállamon pedig a véres tasakokkal teli vászontáskával.

– Szent Isten, Z, jól vagy? – kérdezte Shaunee elkerekedett szemmel.

– Hallottuk, hogy te meg a rib... – Erin elhallgatott, majd kellenetlenül kijavította magát. – Úgy értem, te meg Aphrodité találtatok meg Nolan professzort. Nagyon szörnyű volt?

– Igen, eléggé. – Megnyugtató mosolyt erőltettem az arcomra, nehogy feltűnjön nekik, mennyire szeretnék már odakint lenni.

– Képtelen vagyok elhinni, ami történt – mondta Erin.

– Én is, olyan valószínűtlen az egész – helyeselt Shaunee.

– Pedig megtörtént. Nolan professzor halott – feleltem.

– És te jól vagy? – kérdezte Shaunee.

– Nagyon aggódtunk érted mindannyian – tette hozzá Erin.

– Jól vagyok. Minden oké. – Émelyegni kezdtem. Shaunee, Erin, Damien és Erik a legjobb barátaim. Utáltam hazudni nekik, még ha konkrétan nem is sokszor fordult elő, hogy a szemükbe hazudtam volna, inkább csak elhallgattam előlük az igazságot. Az elmúlt két hónap során, mióta az Éjszaka Házában laktam, olyanok lettünk egymás számára, mint egy igazi család. Tudtam, hogy nemcsak úgy mondják, és tényleg aggódtak értem. Ahogy ott álltam, és próbáltam eldönteni, mit mondhatok el nekik és mit nem, egyszerre szörnyű

balsejtelmem támadt. Mi lesz, ha egyszer rájönnek mindarra, amit eltitkoltam előlük, és emiatt hátat fordítanak nekem? Mi lesz, ha hirtelen már nem leszünk egy család? Ennek a szörnyű eshetőségnek már a gondolatától is kirázott a hideg. Mielőtt teljesen pánikba estem volna, és könnyek között a lábaik elé vetem magam, hogy mindent bevallják, kiböktem: – Mennem kell, Heath már vár.

– Heath? – nézett rám Shaunee értetlenül.

– Az ember-expasija, húgocskám. Nem emlékszel? – világosította fel Erin.

– Ja, az a cuki szőke fiú, akit majdnem megettek a vámpírszellemek két hónappal ezelőtt, aztán meg majdnem megölte az a hajléktalanból lett sorozatgyilkos a múlt hónapban – mondta Shaunee.

– Tudod, Z, nem lehet könnyű az exednek lenni – jegyezte meg Erin.

– Ja, én sem irigylem – mondtam, és tettem egy lépést az ajtó felé. – Mennem kell, csajok.

– Senki nem engednek ki a suliból – figyelmeztetett Erin.

– Tudom, de... ööö... izé... – haboztam, aztán rájöttem, milyen nevetségesen viselkedek. Stevie Rae-ről és Lorenről természetesen nem beszélhettem az Ikreknek, de egy olyan csínytevést, mint azt, hogy kiszökök a suliból, azért elmondhattam nekik. – Tudok egy titkos kijáratot.

– Király vagy, Z! – kiáltott fel Shaunee vidáman. – Nagy hasznát fogjuk még venni a különleges iskolaelhagyó képességednek tavasszal, amikor elvileg az év végi vizsgákra kell majd tanulnunk.

– Még hogy tanulni. Ugyan már! – forgatta a szemét Erin. – Nincs az a vizsga, amelyik felérne egy év végi cipőleárazással. – Azután felvonta a szemöldökét, és rám nézett. – Z, mit mondjuk a pasinak?

– Milyen pasinak?

– *A te pasidnak, Erik Übercukiii Nightnak.* – Erin úgy nézett rám, mintha elment volna az eszem.

– Hahó! Föld hívja Zoeyt. Biztos, hogy minden oké? – kérdezte Shaunee.

– Igen, persze. Jól vagyok. Bocsi. Miért kéne Eriknek bármit is mondanotok?

– Mert megkért, hogy szóljunk, azonnal hívd fel, amint felébredsz. Rettenetesen aggódik érted – felelte Shaunee.

– És biztos vagyok benne, hogyha hamarosan nem jelentkezel, akkor ide fog jönni – mondta Erin, majd hirtelen Shaunee-hoz fordult. – Óh, húgocskám! – Elkerekedett a szeme, ajka pedig szexi mosolyra húzódott. – Szerinted a két cukorfalatot is magával hozza?

Shaunee megigazította sűrű, sötét haját.

– Jó esély van rá, húgocskám. T. J. és Cole a barátai, és most nagyon nehéz idők járnak.

– Igazad van, húgocskám. Márpedig nehéz időkben a barátoknak össze kell tartaniuk.

Az Ikrek tökéletes egyetértésben fordultak felém.

– Menj, ne várasd tovább az expasidat – mondta Erin.

– Mi majd falazunk neked. Megvárjuk, míg Erik felbukkan, és megmondjuk neki, hogy félünk így egyedül – vette át a szót Shaunee.

– Védelemre van szükségünk – folytatta Erin. – Ami azt jelenti, hogy ide kell hívnia a barátait, és együtt kell kivárnunk, amíg te visszatérsz a *megbeszélésedről*.

– Jó terv. De azt ne áruljátok el neki, hogy kimentem a suliból! Nem akarom, hogy idegeskedjen. Csak annyit mondjatok, hogy megbeszélésem van, mintha Neferettel találkoznék.

– Oké. El van intézve. De ha már itt tartunk, szerinted

biztonságos kimenni a suliból? – kérdezte Shaunee. – Részben komolyan gondoljuk, hogy védelemre van szükségünk.

– Igen, én sem értem, miért nem érsz rá akkor szakítani az emberpasiddal, miután elkapták azt a pszichopatát, aki lefejezte és keresztre feszítette Nolan professzort – mondta Erin.

– Ezzel nem várhatok tovább. Tudjátok, a megbélyegzés miatt ez nem olyan lesz, mint egy normális szakítás.

– Dráma.

– Igazi tragédia – bólogatott Shaunee egyetértően.

– Igen, és minél tovább húzom, annál rosszabb lesz. Heath alig néhány órája jött vissza a városba, és máris küldött vagy húsz SMS-t. – Az Ikrek együttérző pillantást vetettek rám. – Szóval később találkozunk. Mire Neferet szertartása elkezdődik, itt leszek.

Kifelé menet még hallottam, ahogy utánam kiáltanak:

– Szia!

Kiléptem az ajtón, és nekiütköztem egy hatalmas emberhegynek. Hihetetlenül erős kezek ragadtak meg, mielőtt leeshettem volna a lépcsőről. Felnéztem (jó magasra), és egy jóképű férfit pillantottam meg. Az arcát mintha sziklából faragták volna ki. Meglepetten pislogtam. Egy felnőtt vámpírférfi állt velem szemben (tele volt nagyon menő tetoválásokkal), bár alig látszott idősebbnek nálam. De hatalmas termetű volt!

– Óvatosan, vámpírjelölt – mondta a feketébe öltözött hegy. Ahogy rám nézett, hirtelen megváltozott az arckifejezése. – Te Zoey Redbird vagy.

– Igen, Zoeynek hívnak.

Elengedett, tett egy lépést hátrafelé, majd öklét a szíve elé tette, és gyorsan meghajolt.

– Üdvözlégly! Megtiszteltetés találkozni azzal a vámpírjelölttel, akit Nüx ilyen bőkezűen megajándékozott.

Kicsit kínosan éreztem magam, de viszonoztam a vámpírköszöntést.

– Én is örülök, hogy találkoztunk. Téged hogy hívnak?

– Dáriusz, Erebosz Fia – mondta, és ismét meghajolt.

– Titeket hívtak ide amiatt, ami Nolan professzorral történt?

– A hangom egy kicsit megremegett, ami nem kerülte el a figyelmét.

– Nem kell félned, Zoey – mondta. Egyszerre látszott fiatalnak és hihetetlen erő birtokosának. – Erebosz Fiai az utolsó lehetőségük védelmezni fogják Nüx iskoláját.

Beleborzongtam abba, ahogy ezt mondta. Hatalmas volt, izmos és halálosan komolyan beszélt. Elképzelhetetlennek tűnt, hogy bárki is legyőzze, akárcsak az, hogy egyszer kilehelje a lelkét.

– Kö-köszönöm – hebegtem.

– Fivéreim az egész iskolát megfigyelés alatt tartják. Nyugodtan pihenhetsz, kis papnő – mosolygott rám.

Kis papnő? Ez a srác nemrég változhatott csak át.

– Óh, jól van. Úgy lesz. – Elindultam lefelé a lépcsőn. – Csak az istállóhoz megyek, megnézni a lovamat, Perszephonét. Örülök, hogy találkoztunk. Jó, hogy itt vagytok – tettem hozzá, majd idétlenül intettem neki, és elsiettem a lovarda felé. A hátamban éreztem a tekintetét.

A francba! Ez nem volt valami jó hír. Hogy a pokolba szökjek így ki? Ha ezek a (fiatal és cuki) harcosok az egész helyet az ellenőrzésük alatt tartják? Nem mintha számított volna, hogy fiatalok és cukik. Így is volt épp elég pasi az életemben. Arról nem is beszélve, hogy akármilyen cuki, mégiscsak akkora volt, mint egy hegy. Uramisten, csak ne fájna ennyire a fejem!

Hirtelen egy halk hang szólalt meg a fejemben, és azt mondta: *gondolkozz... higgadj le...*

A szavak lecsillapították háborgó gondolataimat. Önkéntelenül is lelassítottam. Mélyeket lélegeztem, ellazultam és gondolkodtam. Le kellett higgadnom... nyugodtan... gondolkodni...

És egyszerre rájöttem. Tudtam, mit kell tennem. Csendben leléptem a járdáról, mintha csak úgy döntöttem volna, hogy inkább a tölgyfák árnyékában sétálok tovább. Amikor odaértem az első fához, megálltam a sötétben, behunytam a szemem, és összpontosítani kezdtem. Ahogy korábban, most is csendet és láthatatlanságot idéztem magamra. Éreztem, hogy halotti lepelként borul rám a némaság (reménykedtem, hogy ez csak egy metafora és nem valami baljós ómen).

Magam vagyok a csend... senki sem láthat... senki sem hallhat... néma vagyok, mint a köd... az álmok... a szellemek...

Éreztem Erebosz Fiainak jelenlétét, de nem néztem körül. Nem akartam, hogy csökkenjen a koncentrációm. Inkább kántáltam tovább ezt az imává vált varázsigét. Úgy suhantam, mint egy titkos gondolat, láthatatlanul, csendbe és ködbe burkolózva. Egész testemben remegtem. Olyan érzésem volt, mintha lebegnék, és amikor lenéztem, csak egy ködbe rejtett árnyat láttam. *Erről írt Bram Stoker a Drakulában.* De ahelyett, hogy ez megrémített volna, inkább még jobban összpontosítottam, és éreztem, hogy szinte áttetszővé válok. Úgy mozogtam, mint egy álom. Megtaláltam a villámsújtotta fát, felmásztam a törzsére, onnan pedig át a vastag ágra, amely a fálnak dőlt. Súlytalannak éreztem magam.

A kötél ott volt, pontosan úgy, ahogy Aphrodité mondta. Összetekerve pihent, mint egy kígyó, az egyik végét pedig egy ághoz erősítették. Néma, álomszerű mozdulattal vetettem át a falon. Azután, egy váratlan megérezésre hallgatva, felemeltem a

kezem, és azt suttoztam:

– Jöjj hozzám, levegő, jöjj hozzám, szellem! Szálljatok le velem a földre, mint az éjféli köd!

Nem kellett leugranom a falról. A szél gyengéden körülölelt, majd felemelte anyagtalan szellemmé változott testemet, és letett a hat méter magas fal túloldalán lévő füves területre. A csoda hatására egy pillanatra megfeledkeztem a pasigondjaimról, a meggyilkolt tanáromról és a többi feszültségről az életemben. Felemelt kézzel megpördültem, annyira élveztem a szél erejét harmatos, átlátszó bőrömön. Mintha magam is az éjszaka részévé váltam volna. Alig érintettem a talajt, úgy jutottam el a Utica Streetre, amely a Utica Square-hez, a térrel azonos nevű bevásárlóközpontozhoz vezet. Olyan könnyűnek éreztem magam, hogy majdnem megfeledkeztem a tetoválásaimról. Megálltam, kelletlenül kihalásztam a vászontáskából az alapozót és tükröt. Amikor megláttam a tükörképemet, elakadt a lélegzetem. Úgy néztem ki, mint egy délibáb. A bőröm szivárványszínben pompázott, sötét hajam pedig puhán lengedezett körülöttem a szélben. Nem voltam sem ember, sem vámpír. Az éjszaka szülöttje voltam, akit megáldottak az elemek, egy új, eddig ismeretlen lény.

Mit is mondott Loren a könyvtárban? Valami olyasmit, hogy istennő vagyok a félistenek között. Az alapján, ahogy most kinéztem, lehet, hogy ráérezett valamire. Megrázkódtam a bennem rejlő energiáktól, és a hajam felemelkedett a vállamról. Esküszöm, hogy éreztem, amint a hátamat és a nyakamat díszítő tetoválások felizzanak. Talán Lorennek másban is igaza volt, talán minket tényleg egymásnak teremtettek, és semmi nem állhat az utunkba. Talán azok után, hogy Heath-szel szakítottam, Eriktől is külön kellene válnom. A gondolatra, hogy elveszíthetem Eriket, elakadt a lélegzetem, de nem volt ebben semmi meglepő. Tényleg nagyon kedveltem. De Nolan

professzor halála nem éppen azt bizonyítja, hogy sosem tudhatjuk, mi fog történni? Hogy az élet, még a vámpírok számára is bármikor véget érhet? Talán az lenne a helyes, ha Lorennel lennék, az lenne a legésszerűbb. Képtelen voltam levenni a tekintetem saját varázslatos tükörképemről.

Végtére is én másmilyen vagyok, mint a többi vámpírjelölt, gondoltam.

Ezt el kellene fogadnom, és nem harcolni tovább ellene vagy szörnyszülöttnek érezni magam miatta.

És ha én nem olyan vagyok, mint mások, akkor nem az a logikus, hogy különleges párt válasszak magamnak, valaki olyat, akivel más vámpírjelöltek nem lehetnének együtt?

De Erik számára fontos vagyok, és ő is fontos nekem. Nem lenne fair vele... vagy Heath-szel szemben... Loren felnőtt férfi... az iskola egyik tanára... nem lenne helyes, ha vele kavarnék titokban...

Próbáltam figyelmen kívül hagyni a büntudatot, melyet a lelkiismeretem igyekezett kelteni bennem. Némán utasítottam a szelet, a ködöt és az engem beborító sötétséget, hogy távozzanak. Amikor újra szilárdnak éreztem a testem, elrejtettem a tetoválásaimat. Utána felemeltem a fejem, kihúztam magam, és elindultam az Utica Square-i Starbucks, illetve Heath felé. Még mindig nem voltam benne teljesen biztos, hogy mit fogok csinálni.

Az utca sötétebb oldalán maradtam, ahol alig néhány lámpa világított. Lassan mentem, és közben azon törtem a fejem, hogyan értessem meg Heath-szel, hogy többé nem találkozhatunk egymással. Körülbelül félúton járhattam, amikor megláttam, hogy jön szembe a járdán. Az igazat megvallva, előbb éreztem, mint láttam. Mintha viszkedett volna valami a bőröm alatt, amit nem tudtam megvakarni. Mint egy fura, megfoghatatlan készletés, hogy haladjak tovább,

keressem azt, amit akarok, csak nem tudom, hogyan szerezhethném meg. Aztán a megfoghatatlan készletés egyre konkrétabbá vált, tudatalattiból valóságossá. *Akkor* láttam meg Heath-t. Elém jött. Egyszerre pillantottuk meg egymást. Az utca másik oldalán közeledett, és pont egy lámpa alá ért. Amikor meglátott, felcsillant a szeme és elmosolyodott. Futva vágott át az úttesten. (Nem kerülte el a figyelmemet, hogy egyáltalán nem nézett körül, de szerencsére a rossz idő miatt alig volt forgalom, különben simán elcsaphatta volna egy autó.)

Átölelt, és éreztem a leheletét az arcomon.

– Zoey! Óh, kicsim, annyira hiányoztál!

Utáltam magamat, amiért a testem azonnal reagált az érintésére. Otthonillata volt, szexi és fincsi, úgy éreztem, végre hazaértem. De mielőtt végleg felolvadtam volna a karjaiban, kibontakoztam az öleléséből. Hirtelen feltűnt, milyen sötét, félreeső, már-már meghitt az utcának ez az árnyékos része.

– Heath, úgy volt, hogy a Starbucksban találkozunk. – Azon a kivilágított, koffeinfüggőkkel teli, egyáltalán nem meghitt helyen.

Vállat vont, és elvigyorodott.

– Úgy volt, de aztán megéreztem, hogy jössz, és képtelen voltam egy helyben maradni. – Barna szeme elbűvölően csillogott, kezével pedig az arcomat cirógatta közben. – Megbélyegeztük egymást, emlékszel? Te meg én, bébi.

Tettem egy lépést hátrafelé, hogy ne legyünk egymás intim zónájában.

– Pont erről akarok beszélni veled. Menjünk vissza a Starbucksba, igyunk egy kávé, és beszélgessünk! – Nyilvános helyen. Ahol nem lesz ilyen nagy a kísértés, hogy berántsam egy sikátorba, és a nyakába mélyesszem a fogam...

– Nem lehet – felelte még mindig vigyorogva.

– Nem lehet? – kérdeztem a fejemet rázva. Próbáltam

megszabadulni a gondolataimban felbukkanó jelenettől, amely igencsak beindította a fantáziámat.

– Nem lehet, mert Kayla és a szajhakommandó is ott van ma este.

– Szajhakommandó?

– Igen, Joshsal és Travisszel így hívjuk Kaylát, Whitneyt, Lindseyt, Chelsea-t és Paige-et.

– Uramatyám! Kayla mióta lóg azokkal a ribancokkal?

– Mióta téged megjelöltek.

Hirtelen gyanút fogtam.

– És Kayla meg az új barátnői miért pont ma este mennek a Starbucksba? És miért pont *ebbe* a Starbucksba, és nem abba, ami Broken Arrow-ban van, sokkal közelebb hozzájuk?

Heath megadóan felemelte a kezét.

– Nem direkt csináltam!

– *Mit* nem direkt csináltál, Heath? – Hogy ez a srác néha milyen hülye tud lenni!

– Nem tudhattam előre, hogy pont akkor fognak kijönni a Gap boltból, amikor én megállok a Starbucks előtt. Ők láttak meg előbb, és akkor már túl késő volt.

– Így már érthető, miért szomjaztak meg azonnal egy kávéra. Csodálom, hogy ide nem követtek. – Igen, tudom, hogy eredetileg azért jöttem, hogy szakítsak vele, de még mindig iszonyúan felidegesített az, hogy Kayla körülötte ólálkodik.

– Szóval nem akarsz velük találkozni?

– Szerinted? – kérdeztem vissza fenyegetően.

– Oké. Mi lenne akkor, ha visszakísérnélek a suliba? – Közelebb lépett hozzám. – Emlékszem, milyen jót dumáltunk ott a fal tetején két hónappal ezelőtt. Az nagyon jó volt.

Persze, hogy emlékeztem rá. Főleg azért, mert akkor izleltem meg először a vérét. Megborzongtam az emléktől, de gyorsan összeszedtem magam. Valahogy uralkodnom kellett

volna már ezen a vérszomj dolgon.

– Heath – mondtam határozottan. – Nem jöhetsz vissza velem a sulihoz. Nem néztél híreket? Néhány elmebeteg ember meggyilkolt egy vámpírt. Az iskola most úgy néz ki, mint egy katonai támaszpont. Én is alig tudtam kiszökni, és nem maradhatok sokáig.

– Ja, igen, hallottam róla. – Megfogta a kezem. – Minden rendben? Ismerted a vámpírt, akit megöltek?

– Igen, ismertem. Ő volt a drámatanárom. És nem, nincs minden rendben. Ezért is akartam beszélni veled. – Hirtelen eszembe jutott valami. – Gyere, vágjunk át itt, és menjünk el a Woodward Parkba! Ott nyugodtan beszélgethetünk. – Ráadásul az egy nyilvános hely Tulsa kellős közepén, ahol nem leszünk kettesben. Legalábbis azt reméltem.

– Felőlem indulhatunk – válaszolta Heath vidáman.

Nem engedte el a kezemet, ezért kéz a kézben indultunk el, mint annak idején, még áltsulis korunkban. A csuklónk összeért, és éreztem, ahogy egy ritmusra ver a pulzusunk. Néhány lépés után azonban szerencsére megszólalt, és elterelte a gondolataimat a vérről.

– Zo, mi történt abban az alagútban?

Fürkésző pillantást vettem rá.

– Mire emlékszel?

– Csak a sötétségre meg rád.

– Ezt meg hogy élted?

– Nem emlékszem, hogy kerültem oda, de arra igen, hogy fogak és vörösen izzó szemek vesznek körül. – Megszorította a kezemet. – De nem a te fogaid, Zo. És nem is a te szemed, mert az nem izzik, hanem ragyog.

– Valóban?

– Igen. Különösen akkor, ha a véremből iszol. – Lelassította a lépteit, és szinte már álltunk, amikor az ajkához emelte a

kezemet, és megcsókolta. – Ugye tudod, milyen fantasztikusan jó érzés, amikor a véremből iszol?

Heath hangja mély és rekedtes lett, az ajka szinte égette a bőrömet. Oda akartam hajolni hozzá, elmerülni az illatában és belemélyeszteni a fogamat...

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

– Heath, figyelj rám! – mondtam ingerülten, hátha ezzel sikerül lehűtenem a testemet előntő forróságot. – Ott tartottunk, hogy elmondod, mire emlékszel az alagútban történekből.

– Ja, tényleg. – Elővette kedves, rosszfiús mosolyát. – Igazából nem sokra emlékszem, ezért kérdeztelek téged. Csak fogakra, karmokra, szemekre meg rád. Olyan, mint valami rossz álom. Kivéve persze azt a részt, amiben te is szerepelsz. Az a rész nagyon király! Figyi, Z, akkor végül te mentettél meg?

A szememet forgatva elindultam, és magam után húztam őt is.

– Ki más, te bumburnyák?

– És mitől?

– Mi az, te nem olvasol újságot? A második oldalon hozták a sztorit. – Izgalmas cikk volt, amelyben idézték Marx nyomozó rövid, ám teljesen téves megállapításait is.

– Olvastam én is, de abból nem sok minden derült ki. Szóval mi történt igazából?

Az ajkamba haraptam, és lázasan gondolkodtam. Úgy tűnt, semmire sem emlékszik Stevie Rae-ből és az élőhalott haverjaiból. Neferet emlékezetblokkoló varázslata tökéletesen működött nála. És hirtelen rájöttem, hogy az a legjobb, ha ez így is marad. Minél kevesebbet tud Heath a történekről, annál kisebb az esélye annak, hogy Neferet megpróbálja elhallgattatni vagy harmadszor is belepiszkálni az agyába, ami nyilván nem tenne jót neki. Egyébként is, neki a saját életét kellett élnie. A saját *emberi életét*. Semmi szüksége nem volt

rá, hogy vámpírokról vagy vámpírjelöltekről fantáziáljon.

– Nem sok minden történt azonkívül, amit az újságok megírtak. Nem tudom, ki volt a fickó, valami bekattant hajléktalan. Ugyanaz, aki Christ és Bradet megölte. Megtaláltalak, és az Istennőtől kapott hatalmam segítségével ki tudtalak menteni, de szörnyű állapotban voltál. Összevissza vagdalt az az elmebeteg. Valószínűleg ezért vannak ilyen zavaros emlékeid róla. A helyedben nem sokat rágódnék rajta. Az a lényeg, hogy vége. – Heath mondani akart valamit, de megérkeztünk a park hátsó bejáratához, én pedig rámutattam az első utunkba kerülő padra, ami egy nagy fa alatt állt. – Mi lenne, ha leülnénk ide?

– Ahogy akarod, Zo. – Átölelte a vállamat, és odasétáltunk a padhoz.

Amikor leültünk, kibújtam az öleléséből, és úgy fordultam, hogy a térdem egyfajta barikádöt képezzen kettőnk között, nehogy túl közel tudjon kerülni hozzám. Vettem egy nagy levegőt, és kényszerítettem magam, hogy Heath szemébe nézzek. *Képes vagyok rá. Képes vagyok rá.*

– Heath, soha többé nem találkozhatunk egymással.

Összeráncolta a homlokát. Úgy festett, mint aki egy nagyon nehéz matek példát akar megoldani.

– Miért mondasz ilyet, Zo? Már hogyan találkozhatnánk.

– Nem. A te érdekedben. Véget kell vetnünk ennek, ami kettőnk között van. – Gyorsan folytattam, mielőtt közbeszólhatott volna. – Tudom, hogy hiányzom, ha nem vagyok veled, de ez csak a megbélyegzés miatt van. Komolyan. Utánanézttem. Ha nem találkozunk, a megbélyegzés elhalványul. – Ez így ebben a formában nem volt igaz. A szakirodalom azt mondta, hogy a megbélyegzés *néha* elhalványul, ha a két fél nem találkozik. Bíztam benne, hogy most is néha van. – Minden rendben lesz. Elfelejtessz, és

visszaáll az életed a normális kerékvágásba.

Miközben beszéltem, Heath arckifejezése egyre komorabb, teste pedig egyre merevebb lett. Éreztem, hogy még a pulzusa is lelassul. Amikor megszólalt, sokkal idősebbnek tűnt a koránál. Mintha évezredek lennének a háta mögött, és olyan dolgokat tudna, amikről nekem sejtelmem sincs.

– Soha nem foglak elfelejteni. Még ha meghalok, akkor sem. És nekem ez a normális. Az a normális, hogy szeretlek.

– Ez nem szerelem. Csak a megbélyezés miatt érzed így – mondtam.

– Baromság! – kiáltotta. – Ne mondd nekem azt, hogy nem szeretlek! Kilencéves korom óta szerelmes vagyok beléd. Ez a megbélyezés dolog csak a folytatása annak, amit kissrác korom óta érzek irántad.

– Ennek a megbélyezés dolognak véget kell vetnünk – mondtam higgadtan, és a szemébe néztem.

– De miért? Már mondtam, hogy nekem ez jó. És te is tudod, hogy mi egymáshoz tartozunk, Zo. Hinned kell bennünk!

Esdeklő tekintettel nézett rám, és éreztem, hogy oda az eltökéltségem. Annyi mindenben igaza volt. Nagyon régóta együtt voltunk, és ha engem nem jelöltek volna meg, akkor valószínűleg egyetemre is együtt megyünk, aztán pedig összeházasodunk. Gyerekeink születnek, veszünk egy házat a kertvárosban, választunk egy kutyát. Néha veszekszünk, leginkább amiatt, hogy olyan megszállottan sportol, aztán kibékülünk, mikor hoz nekem egy csokor virágot meg egy plüssmacit. Pont úgy, mint kamaszkorunk óta mindig.

De nem így történt, mert engem megjelöltek, és a régi életem meghalt, amikor az új Zoey megszületett. Minél többet agyaltam rajta, annál biztosabban tudtam, hogy az a helyes, ha szakítok Heath-szel. Ha velem marad, örökké az én Renfieldem

lesz, de a drága Heath, gyermekkorom szerelme ennél többet érdemelt. Tudtam, mit kell tennem, és azt is, hogyan tegyem meg.

– Heath, az a helyzet, hogy nekem viszont egyáltalán nem olyan jó, mint neked. – A hangom rideg volt és érzelemmentes. – Most már nem csak rólad meg rólam van szó. Van egy barátom. Együtt járunk. Olyan, mint én. Nem ember. És én őt választottam. – Nem tudtam biztosan, hogy Lorenről beszélek-e vagy Erikről, de abban biztos voltam, hogy Heath szeme elfelhősödött a fájdalomtól.

– Ha osztoznom kell rajtad, én arra is hajlandó vagyok. – Alig hallható suttogássá halkult a hangja, és elfordította a tekintetét. – Bármit megteszek, de nem akarlak elveszíteni.

Éreztem, hogy valami eltörik bennem odabent, de kifelé nem mutattam.

– Miről beszélsz, Heath? Szánalmas vagy. Tudod, milyenek a vámpír férfiak?

– Nem. – A hangja hirtelen megerősödött, és újra a szemembe nézett. – Nem, nem tudom, milyenek. Biztos tudnak egy csomó nagyon menő dolgot. Valószínűleg nagyok és gonoszak. De van valami, amit én tudok, ők pedig nem. *Ezt!*

Villámgyorsan a zsebébe nyúlt, és mire felfogtam, mit csinál, addigra már késő volt. Borotvapengét kapott elő a farmerja zsebéből, és hosszú, mély sebet ejtett vele a saját nyakán. Azonnal tudtam, hogy nem ért ütőeret a vágás, nem volt halálos seb, de ömlött belőle a vér. Forró, édes, friss patakokban folyt le a nyakán és a vállán. És ez Heath vére volt! Az az illatos nedű, amelynek a megbélyegzés óta képtelen voltam ellenállni. Beborított az édes vérparfüm, forrón ingerelte a bőrömet.

Képtelen voltam uralkodni magamon. Előrehajoltam. Heath oldalra billentette a fejét, és a gyönyörű, csillogó seb

meztelenül tátongott előttem.

– Űzd el a fájdalmat, Zoey, mindkettőnkét! Igyál belőlem, és szüntesd meg a fájdalmat, mert már nem sokáig bírom.

Fájdalom. Fájdalmat okoztam neki. Olvastam erről a vámpírszociológia tankönyvben. Figyelmeztetett rá, hogy megbélyegzésnél fennáll a veszélye egy annyira szoros kötelék kialakulásának, amely az embernek fizikai fájdalmat okozhat, ha vámpír partnere nem iszik a véreből.

Innom kell belőle... még egyszer utoljára... csak, hogy csillapítsam a fájdalmát...

Még közelebb hajoltam hozzá, kezemet a vállára tettem. Mire kinyújtottam a nyelvemet, és lenyaltam a csillogó, vörös csíkot a nyakáról, már az egész testem remegett.

– Óh, Zoey, ez az! – nyögött fel Heath. – Igen, így már jobb. Még! Gyere közelebb! Igyál még!

Belemarkolt a hajamba, és a nyakához szorította a számát, én pedig szívni kezdtem a vérét. Mintha folyékony robbanószert ittam volna. Nem csak a számban, az egész testemben éreztem a hatását. Elolvastam az összes miérett és hogyant a fiziológiai reakciókkal kapcsolatban, amiket a vérszomj váltott ki az emberekből és a vámpírokból. Világos volt és érthető. Nüx azért ajándékozott meg vele minket, hogy mindkét fél élvezni tudja ezt az egyébként brutális és halálos aktust. Egy tankönyv érzelemmentes szavai azonban nem tudják visszaadni azt, hogy bennünk mi játszódott le, miközben Heath vérző nyakából ittam. Átvetettem a lábam a combján, mintha meg akarnám lovagolni, és testem legintimebb részét meredező keménységéhez szorítottam. Keze lejjebb csúszott a hajamról, megfogta a csípőmet, és testünk egy ritmusra kezdett mozogni, miközben folyamatosan azt suttogetta, nyögte, hogy ne hagyjam abba. Eszem ágában sem volt abbahagyni. Soha többé nem akartam abbahagyni. Az egész testem lángolt, akárcsak az

öv. Az én fájdalмам azonban édes volt, forró és ízletes. Tudtam, hogy Heath-nek igaza van. Erik olyan, mint én, és fontos nekem. Loren igazi férfi, erős és titokzatos. De ezt egyiküktől sem kaphatom meg. Egyikük sem tud eljuttatni oda, ahová Heath, egyiküket sem kívánom ennyire...

– Ez az, ringyó! Lovagolj csak! Gyorsabban, ribanc!

– Mit akarsz attól a fehér fiúkától? Nincs annak semmije.

Majd én megmutatom neked, milyen az igazi!

Heath szorítása a csípőmön azonnal megváltozott, le akart tenni a padra, hogy elém ugorhasson, de a düh szinte teljesen elvakított. Képtelen voltam uralkodni magamon, és azonnal reagáltam a gúnyolódó megjegyzésekre. Felemeltem a fejem, és rájuk néztem. Két fekete fickó közeledett felénk, alig néhány méterre voltak tőlünk. Pont úgy néztek ki, mintha valami rapper videoklipjéből léptek volna ki: lelógó, bő gatyá és idéetlen, több számmal nagyobb dzseki. Kivicsorítottam a fogamat, és rájuk morogtam, mire hitetlenkedve hátrahőköltek.

– Takarodjatok innét, különben meghaltok! – vicsorogtam rájuk, és alig ismertem rá a saját hangomra.

– Ez egy kibaszott vérszopó! – kiáltotta az alacsonyabbik.

A másik gúnyosan felhorkant.

– Dehogy, nincs tetkó a kis kurván. De ha szopni akar, nálam van valami.

– Ja, előbb tiédet, aztán az enyémet. A kis köcsög barátja meg majd végignézi. – Gonoszul felnevettek, és újra elindultak felénk.

Még mindig Heath ölében ülve a fejem fölé emeltem az egyik karomat. A másik kezemet végighúztam a homlokomon, és letöröltem vele a tetoválásomat elrejtő alapozót. Ettől mindketten megtorpantak. A másik karomat is a levegőbe emeltem. Most már könnyű volt összpontosítani. Heath friss vérével a torkomban hatalmasnak, erősnek és nagyon dühösnek

éreztem magam.

– Szél, jöjj hozzám – parancsoltam. A hajam lebegni kezdett a körülöttem kavargó levegőben. – Fújd el őket a pokolba! – Azzal feléjük lendítettem mindkét kezemet. Minden dühömet beleadtam a mozdulatba. A szél azonnal engedelmeskedett, és olyan erővel csapott le rájuk, hogy azonnal ledöntötte őket a lábukról. Érdeklődve figyeltem, ahogy a két férfi a Huszonegyedik utca kellős közepén ér földet.

A szemem sem rebbent, amikor a következő pillanatban elgázolta őket egy kamion.

– Zoey, mit tettél?!

Heath-re pillantottam. A nyakából még mindig szivárgott a vér, az arca halottsápadt volt, a szeme pedig elkerekedett a rémülettől.

– Bántani akartak minket. – Most, hogy kiadtam magamból a mérget, furcsán zsibbadtnak és zavartnak éreztem magam.

– Megölted őket? – Hangja egyszerre volt rémült és vádló.

Elkomorodtam.

– Nem. Csak elzavartam őket. A többit elintézte a kamion. Egyébként nem is biztos, hogy meghaltak.

Az úttest felé fordultam. A kamion nagy fékcsikorgás közepette megállt. Más autók is lefékeztek, és hallottam, amint valaki azt kiabálja:

– A kórház itt van nem messze, alig egy kilométerrel!

Sziránavijjogás hasított bele az éjszakába.

– Látod? – kérdeztem Heath-től. – Már jön is a mentő. Valószínűleg túlélnek.

Heath lerakott az öléből, és elhúzódott tőlem. Pulóvere ujját a nyakán éktelenkedő vágásra szorította.

– El kell tűnnöd innét. Mindjárt itt lesznek a zsaruk. Nem lenne jó, ha itt találnának.

– Heath? – Kinyújtottam felé a kezemet, de azonnal

visszahúztam, amikor láttam, hogy összerezzen. Kezdt szünni a zsibbadás az agyamban, és éreztem, hogy remeg a lábam. Uramisten, mit tettem? – Heath, félsz tőlem?

Lassan megfogta a kezemet, és magához húzott, hogy át tudjon ölelni.

– Nem tőled félek, hanem téged féltelek. Ha kiderül, hogy mi mindenre vagy képes, az emberek... nem is tudom, mit fognak csinálni. – Kissé hátrahajolt, nem engedett el, csak annyira, hogy a szemembe tudjon nézni. – Változol, Zoey. És nem tudom, hogy mi lesz belőled.

A szemem megtelt könnyekkel.

– Vámpír leszek, Heath. Erről szól az Átváltozás.

Megérintette az arcomat, és hüvelykujjával letörölte az alapozó maradékát, így teljes egészében láthatóvá vált a Jelem. Heath odahajolt, és megcsókolta a homlokom közepére rajzolt félholdat.

– Nincs azzal semmi bajom, hogy vámpír lesz belőled, Zo. De nem szeretném, ha elfelejtenéd, hogy elsősorban Zoey vagy. Az én Zoeyem. És az én Zoeyem nem gonosz.

– Nem lett volna szabad hagynom, hogy bajuk essen – suttoztam, és végre felfogtam, milyen szörnyű dolgot követtem el. *Lehet, hogy két ember halálát okoztam.*

– Hé, Zo, figyelj rám! – Heath megfogta az állam, és maga felé fordította az arcomat. – Majdnem százkilencven centi magas vagyok. Kissrác korom óta focizom. Az Oklahomai Egyetem felajánlott egy sportösztöndíjat. Tudok vigyázni magamra. – Elengedte az államot, és ismét megérintette az arcom. A hangja olyan komoly és felnőtt volt, hogy hirtelen az apjára emlékeztetett. – Amíg odavoltam a szüleimmel, kicsit utánaolvastam a te vámpíristennődnek, Nüxnek. Sok mindent írnak a vámpírokról, de azt nem, hogy ez az istennő gonosz lenne. Szeretném, ha ezt megjegyzed. Nüx óriási hatalommal

ruházott fel, és nem hiszem, hogy örülne, ha azt látná, hogy rossz dolgokra használod. – Elnézett a vállam felett, ki az útra, ahol az a szörnyű jelenet lejátszódott. – Nem szabad gonosznak lenned, Zo. Soha, semmilyen körülmények között.

– Mikor lettél ilyen bölcs?

Elmosolyodott.

– Két hónappal ezelőtt. – Lágyan megcsókolt, majd felállt, és talpra segített engem is. – El kell tűnnöd innét. Én visszamegyek arra, amerről jöttünk. Te szerintem jobban jársz, ha átvágsz a rózsakerten a sulid felé. Ha azok a fickók nem haltak meg, akkor beszélni fognak, és semmi jót nem mondanak majd az Éjszaka Házáról.

Bólintottam.

– Igen, igazad van. Visszamegyek a suliba. – Aztán felsóhajtottam. – Eredetileg szakítani akartam veled.

Mosolya széles vigyorra húzódott.

– Esélytelen, Zo. Tudod: te meg én! – Azzal keményen megcsókolt, majd gyengéden a Tulsai Rózsakert felé taszított, ami közvetlenül a Woodward Park mellett van. – Majd hívj fel, és jövő héten talizunk. Oké?

– Oké – motyogtam.

Hátrálni kezdett, hogy lássa, amint én is elindulok. Megfordultam, és célba vettem a rózsakertet. Mintha világéletemben azt csináltam volna, automatikusan megidéztem a ködöt és a sötétséget, hogy láthatatlanná tegyenek.

– Hú, Zo! Ez király! – kiáltotta utánam. – Szeretlek, bébi!

– Én is szeretlek, Heath... – suttoztam, de nem fordultam meg. Azt reméltem, hogy a szél elviszi hozzá a hangomat.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Teljesen kész voltam. Nem elég, hogy nem szakítottam Heath-szel, de feltehetően még erősebbé tettem a megbélyegzést. Arról nem is beszélve, hogy valószínűleg megöltem két embert. Megborzongtam. Szörnyű émelygés tört rám. Mi a fene történt velem? Heath vérét ittam, és kezdtem nagyon jól érezni magam (jesszusom, tényleg olyan vagyok már, mint egy hivatásos kurva), erre az a két fickó elkezdett szemétkedni velünk, nálam pedig bekattant valami, és Normális Zoey hirtelen átváltozott Pszichopata Gyilkos Vámpír Zoeyvá. Tényleg ez történt? Vajon a vámpírok mindig így reagálnak, ha valaki megfenyegeti az embert, akit megbélyegeztek?

Eszembe jutott, hogy az alagútrendszerben is mennyire bedühödtem, amikor Stevie Rae „barátai” (nem mintha tényleg olyan nagy cimboraságban lett volna azokkal a gusztustalan élőhalottakkal) rátámadtak Heath-re. De az is igaz, hogy bár szembeszálltam velük, akkor nem éreztem ezt a leküzdhetetlen késztetést, hogy eltöröljem őket a föld színéről. Most azonban olyan düh kerített hatalmába, amikor az a két fickó fenyegetően elindult felénk (Heath felé), hogy már az emlékétől is remegni kezdett a kezem.

Túl sok olyan vámpírdolog volt, amiről nem tudtam. Hiába készítettem jegyzeteket és tanultam meg a tankönyv megbélyegzéséről és vérszomjéről szóló fejezeteit, kezdtem rájönni, hogy van egy csomó dolog, ami nem szerepel a tankönyvekben. Egy felnőtt vámpírra volt szükségem. Szerencsére ismertem egyet, akiről biztosan tudtam, hogy örömmel vállalkozik majd arra, hogy felvilágosítson.

Biztos voltam benne, hogy sok más dolgról is szívesen felvilágosítana.

Eszembe jutottak *azok* a dolgok, amiket olyan könnyű volt megtenni, mikor Heath finom, szexi vérét éreztem a számban. A testem még mindig bizsergett szenvedélyünk emlékétől. Nem értettem, de még többre vágytam belőle. Sokkal többre.

Nem lett volna értelme tagadni, hogy Loren és köztem van valami. Különbözött attól, amit Heath-szel, és attól is, amit Erikkel éltem át. A francba! Képtelen voltam ennyi problémával egyszerűen megbirkózni.

Eközben megérkeztem Aphrodité szüleinek melléképületéhez, de annyira lekötöttek a saját gondolataim, hogy megfeledkeztem a láthatatlanná tévő varázslat feloldásáról, és amikor beléptem a nappaliba, csak egy sötét ködfolt látszott belőlem. Stevie Rae a tévé előtt ült, vörös szeme könnyben úszott, és szipogott. A képernyőre pillantottam, és azonnal rájöttem, hogy a hétvégi Igaz Történet Mozit nézi. Ha jól láttam, ebben az anyuka, aki tudja, hogy haldoklik, versenyt fut az idővel (és a reklámszűnetekkel), hogy új családot találjon tucatnyi idegesítő gyerekének.

– Ez aztán a vidám sztori – szólaltam meg.

Stevie Rae megpördült, majd beugrott a kanapé mögé, és onnan morgott, vicsorgott rám, mint valami sarokba szorított vadállat.

– A fenébe! – Azonnal elküldtem a sötétséget és a ködöt, hogy újra szilárd és látható legyek. – Ne haragudj, Stevie Rae. Elfelejtettem, hogy átmentem Drakulába.

Vörös szemekkel és kivicsorított fogakkal lesett ki a kanapé mögül, de a morgást abbahagyta.

– Nyugi. Én vagyok az. – Felemeltem a vászontáskát, és meglengettem, mire lötyögni kezdett benne a vér. – Meghoztam az ebédet.

Felállt, és összeszűkül szemmel nézett rám.

– Ezt nem kellett volna.

Felvontam a szemöldököm.

– Mit nem kellett volna? Vért hozni neked vagy köddé változni?

Stevie Rae elmarta a vászonzsákot, amit az orra előtt lengettem, és magához szorította.

– Rám ijeszteni. Legközelebb ne csináld, mert veszélyes lehet!

Felsóhajtottam, és leültem a kanapéra. Igyekeztem nem venni tudomást arról, hogy máris nekiesett az első tasaknak, és nagy kortyokban nyelte a vért.

– Ahogy most állnak a dolgom, szívességet tennél velem, ha felfalnál.

– Ja, képelem. Emlékszem, milyen macerás volt élni. Másból sem állt a napom, mint hogy kivel randizzak, mit vegyek fel a suliba, mi a legújabb pletyka... Szörnyű. Ezzel szemben élőhalottnak lenni csupa móka és kacagás. – Stevie Rae rideg, gunyoros hangon beszélt, ami régen egyáltalán nem volt rá jellemző, és hirtelen borzasztó idegesítőnek találtam. Mintha csak annak lehetnének problémái, aki már meghalt! Vagyis élőhalott... vagy tudom is én.

– Nolan professzort meggyilkolták múlt éjjel. Valószínűleg a Hit Egyházának tagjai voltak. Keresztre feszítették, levágták a fejét, és otthagyták a keleti falon lévő rejtékajtó mellett, a mellkasára pedig egy kedves kis üzenetet tűztek, hogy a boszorkányokat meg kell ölni, vagy valami ilyesmit. Szerintem anyám mostohabárom férje is benne van a dologban, de nem mondhatom el senkinek, mert anyám fedezi, és ha beköpöm őket, valószínűleg anyám is börtönbe kerül. Az előbb pedig éppen Heathvérét szívtam, amikor belénk kötött két helyi menő csávó, én pedig félig akaratlanul valószínűleg megöltem

őket. Ja, és közben titokban Loren Blake-vel kavark. És neked hogy telt a napod?

Egy pillanatra mintha a régi Stevie Rae hitetlenkedése csillant volna meg a szemében.

– Uramatyám – mondta.

– A számból vetted ki a szót.

– Loren Blake-vel kavarsz? – Stevie Rae szokás szerint a legszaftosabb pletykára csapott le elsőként. – És milyen volt csokolózni vele?

Felsőhajtottam, és közben figyeltem, ahogy a második tasak vérnek is nekiesik.

– Fantasztikus. Tudom, hogy röhejesen hangzik, de azt hiszem, tényleg van köztünk valami különleges vonzalom.

– Mint Rómeó és Júlia? – kérdezte két korty között.

– Nem használhatnánk inkább egy másik analógiát? Az a sztori nem végződött valami jól.

– Lefogadom, hogy jó íze van – mondta.

– Tessék?

– Mármint a vérének.

– Nem tudom.

– Egyelőre – mondta, és már nyúlt az újabb tasakéit.

– Ha már a vérenél tartunk, szerintem jobban tennéd, ha spórolnál vele. Neferet idehívta Erebosz Fiait, a vámpír harcosokat, és jelen pillanatban elég nehéz kiszökni a suliból. Fogalmam sincs, mikor tudok legközelebb vért hozni neked.

Stevie Rae egész testében megrázkódott. Az előbb már majdnem teljesen normálisnak tűnt, de szavaim hatására újra állatias kifejezés ült ki az arcára, és vörösen felizzott a szeme.

– Már nem sokáig bírom.

Halk, feszült hangon beszélt, alig hallottam, amit mond.

– Olyan nagy kérdés ez, Stevie Rae? Nem tudnád egy kicsit beosztani?

– Nem arról beszélek! Érzem, hogy napról napra... óráról órára... egyre kevesebb marad belőle.

– Miből marad egyre kevesebb?

– Az emberi mivoltomból! – kiáltotta zokogva.

– Ugyan már – vigasztaltam, és odaültem mellé, hogy át tudjam ölelni. Nem foglalkoztam a belőle áradó fertelmes szaggal és merev testtartásával. – Hiszen egyre emberibb vagy. És most már én is itt vagyok. Majd együtt megoldjuk.

Stevie Rae a szemembe nézett.

– Most, ebben a pillanatban is érzem a pulzusodat. Érzem minden egyes szívverésedet. Valami odabent azért üvölt, hogy harapjak bele a nyakadba, és szívjam ki a véred. És ez a valami egyre erősebb lesz bennem. – Elhúzódott tőlem, és a kanapé másik sarkába kucorodott. – Fel tudom venni a régi Stevie Rae arcát, de ez is a szörnyeteg műve. Csak azért csinálom, hogy könnyebben be tudjalak cserkészni.

Vettem egy mély lélegzetet, és azért sem fordítottam el a fejem.

– Oké, tudom, hogy részben igaz, amit mondasz. De mindent nem hiszek el, és szeretném, ha te sem hinnéd el. Az emberi mivoltod még mindig ott van benned. Lehet, hogy mélyen eltemetve, de akkor is ott van. És ez azt jelenti, hogy még mindig te vagy a legjobb barátnőm. Ami pedig a másik dolgot illeti: nem kell becserkészned, mert itt vagyok. Nem bujkálok előled.

– Azt hiszem, veszélyt jelentek rád – suttogta.

Elmosolyodtam.

– Keményebb dió lennék, mint azt gondolod, Stevie Rae. – Lassan kinyújtottam felé a karom, hogy ne ijesszem meg vele, és megfogtam a kezét. – Idézd meg a földet! Hiszek benne, hogy te másfolyen vagy, mint azok a... – Elhallgattam, mert nem tudtam, milyen szót használnak.

– Azok az undorító élőhalottak? – segített ki Stevie Rae.

– Igen. Te másmilyen vagy, mint azok az undorító élőhalottak, mert te képes vagy kapcsolatot teremteni a földdel. Idézd meg, és segíteni fog, bármi játszódjék is le benned.

– Sötétség... nincs bennem semmi más, csak sötétség – mondta.

– Az nem lehet, hogy *csak* sötétség van benned. A földnek is ott kell lennie.

– Oké... oké... – lihegte. – A föld. Már emlékszem. Meg fogom próbálni.

– Képes vagy rá, Stevie Rae, le tudod győzni. Együtt le tudjuk győzni.

– Segíts – mondta, és hirtelen olyan erővel szorította meg a kezemet, hogy majdnem felkiáltottam. – Zoey, segíts, kérlek!

– Segíték. Megígérem.

– Gyorsan! Nincs sok időnk.

– Segíteni fogok. Megígérem – ismételtem, de fogalmam sem volt, hogyan fogom betartani ezt az ígéretet.

– Mit fogsz tenni? – kérdezte Stevie Rae, és kétségbeesett tekintettel nézett rám.

Kimondtam az egyetlen dolgot, ami eszembe jutott.

– Megidézem az elemeket, és Nüx segítségét kérem.

Stevie Rae pislogott egyet.

– Ennyi?

– A körnek nagy hatalma van, Nüx pedig az istennőnk. Mi más kellene még tennünk? – feleltem jóval magabiztosabban, mint amilyennek éreztem magam.

– Akarod, hogy én képviseljem a földet? – kérdezte remegő hangon.

– Nem. De. – Büntudatosan elhallgattam, mert nem tudtam, mitévő legyek Aphroditével. Az istennő üzenete egyértelmű volt: Aphroditének csatlakoznia kell a körhöz. De vajon Stevie

Rae mit szól majd hozzá, ha meglátja, hogy olyasvalaki tölti be a helyét, akit ő egyértelműen ellenségnek tart? Ráadásul Aphroditén kívül senki nem tudott Stevie Rae-ről, és ennek így is kellett maradnia addig, míg nem állok készen arra, hogy Neferet tudomására hozzam a dolgot. Problémák. Nekem is voltak problémáim. – Nem tudom. Hadd gondolkodjak még ezen, oké?

Stevie Rae arckifejezése ismét megváltozott. Látszott rajta, hogy ez rosszlesett neki.

– Nem akarod már, hogy a kör tagja legyek.

– Nem erről van szó! De te vagy az, akit meg kell gyógyítanunk, ezért inkább a kör közepén kellene állnod mellettem, és nem a szokott helyeden. – Felsőhajtottam, és megráztam a fejem. – Utána kell még néznom néhány dolognak.

– Csináld gyorsan, oké?

– Igyekszem. Te pedig ígérd meg, hogy beosztod a vért, és megpróbálsz kapcsolatban maradni a földdel – feleltem.

– Oké, megpróbálok.

Megszorítottam a kezét, majd elhúztam a sajátomat.

– Ne haragudj, de mennem kell. Neferet különleges szertartást akar tartani Nolan professzor emlékére, aztán pedig nekem kell csinálni a Telihold Szertartásomat. – És még a könyvtárba is be akartam menni, hogy keressek valami olyan rítust, ami talán segíthet Stevie Rae-nek. Hogy Lorennel mit kezdek, arról egyelőre fogalmam sem volt. Erik nyilván dühös lesz, amiért leléptem. Heath-szel pedig nem szakítottam. A fejem is megfájdult. Már megint.

– Pont egy hónapja.

– Tessék? – Már álltam, és teljesen el voltam foglalva a megoldatlan problémáimmal.

– A legutóbbi teliholdkor haltam meg, és az pont egy

hónapja volt.

Erről hirtelen beugrott valami.

– Igen, pont egy hónapja. Az jutott eszembe, vajon...

– Vajon nem pont ma éjjel van-e itt az ideje, hogy visszacsináljuk azt, ami velem történt? – Összeszorult a szívem, ahogy meghallottam a reménykedést a hangjában.

– Nem tudom. Talán.

– Megpróbáljak bejutni a suliba?

– Ne! Tele van az egész harcosokkal. Biztosan elkapnának.

– Talán az lenne a legjobb – mondta lassan. – Talán mindenkinek meg kellene tudnia, mi történt velem.

Megvakartam a fejem, és próbáltam megfejteni, mit súgnak a megérzéseim. Korábban egyértelműen azt mondták, hogy tartsam titokban, ameddig csak lehet, de most már nem voltam biztos benne, hogy még mindig ezt súgják-e, vagy csak a visszhangját hallom a korábbi tanácsoknak. Zavart voltam és kétségbeesett, nem akartam meggondolatlanul dönteni.

– Nem tudom. Adj még egy kis időt, jó?

Stevie Rae válla megereszkedett.

– Jó. De nem hiszem, hogy még egy hónapig kibírom.

– Tudom. Igyekszem – mondtam nem túl meggyőzően. Lehajoltam, és gyorsan megöleltem. – Szia! Ne aggódj, hamarosan visszajövök. Megígérem.

– Ha kitaláltad, mi legyen, csak küldj egy üzit vagy valamit, és megyek. Oké?

– Oké. – Az ajtóhoz mentem. – Szeretlek, Stevie Rae. Ezt ne felejtse el! Még mindig te vagy a legjobb barátnőm.

Nem felelt semmit, csak komoran bólintott. Hátat fordítottam neki, megidéztem az éjszakát és a ködöt, aztán kiléptem a sötétbe.

HUSZADIK FEJEZET

Visszafelé természetesen elkaptak. A falon már átjutottam. (Egészen pontosan átlebegtem, ami fantasztikus volt.) Már a kollégium közelében jártam, amikor gyakorlatilag beléjük rohantam – egy csapat vámpírba és felsőbb évesbe, akiket vagy egy tucat vámpírharcos vett körül (Damien és az Ikek is ott voltak, ami azt jelentette, hogy Aphroditének igaza volt: Neferet rajta tartja a szemét a Prefektusok Tanácsán). Mozdulatlanná dermedtem, és behúzódtam egy nagy tölgyfa árnyékába. Visszatartottam a lélegzetemet, és reménykedtem, hogy újonnan szerzett láthatatlanságom (vagy inkább köddé válásom) kitart még néhány percig. Neferet azonban egyszer csak megtorpant, mire az egész csoport megállt. Oldalra billentette a fejét, és beleszagolt a levegőbe, mint egy véreb. Szeme hirtelen a fa felé villant, amely alatt rejtőztem, és úgy éreztem, mintha lyukat égetne a bőrömbe a pillantása. Képtelen voltam tovább összpontosítani. Megborzongtam, és tudtam, hogy láthatóvá váltam.

– Óh, Zoey! Hát itt vagy! Épp most kérdeztem a barátaitól... – Elhallgatott, és egyenként rámosolygott az Ikrekre, Damienre meg Erikre. – ... hogy hová tűnhettél. – A mosolyt az őszinte szülői aggodalom kifejezése váltotta fel az arcán. – Nem ez a legjobb időpont arra, hogy egyedül mászkálj.

– Elnézést. Én csak... ööö... el kellett... – Mindenki engem nézett, és képtelen voltam befejezni mondatot.

– Szüksége volt egy kis egyedüllétre a szertartás előtt – szólalt meg Shaunee, azzal odalépett hozzám, és belém karolt.

– Igen, mindig ezt csinálja. Zoey már csak ilyen – mondta Erin, és ő a másik oldalról karolt belém.

– Úgy is hívjuk, hogy ZMÓ: Zoey Magányos Órája – csatlakozott hozzánk Damien.

– Elég bosszantó szokás, de mit csináljunk? – mondta Erik, azzal mögém lépett, és a vállamra tette nagy, meleg kezét. – Így szeretjük.

Majdnem elsírtam magam a meghiúsulástól. Ők voltak a legjobb barátok a világon. Neferet valószínűleg tudta, hogy hazudnak, mégis sikerült úgy csinálniuk, mintha csak egy apró kamaszos csínytevést takargatnának (kiszöktem az iskolából szakítani a pasimmal), és nem egy félelmetes titkot (az élőhalott legjobb barátnőmet rejtegettem).

– Remélem, a közeljövőben kevesebb ilyen magányos órát veszel ki – mondta Neferet enyhén dorgáló hangnemben.

– Úgy lesz. Elnézést – motyogtam.

– Most pedig menjünk, mindjárt kezdődik a szertartás.

Neferet királynőhöz méltó eleganciával indult el, a harcosok pedig egymás lábára taposva próbáltak lépést tartani vele, hátrahagyva engem és a barátaimat.

Természetesen követtük őket. Mi mást tehattünk volna?

– Na, sikerült lezavarni? – kérdezte Shaunee suttogva.

– Tessék? – néztem rá döbbenet. Honnan tudja, hogy mit csináltunk Heath-szel? Ennyire látszik rajtam? Uramisten, meghalok a szégyentől, ha más is észrevette!

Erin a szemét forgatta.

– Rossz az, aki rosszra gondol... Lezavartad a szakítást? Heath-szel – suttogta a másik fülemben.

– Ja, azt? Hát, az a helyzet...

– Aggódtam érted – lépett közelebb Erik, és finoman kitúrta mellőlem Shaunee-t. Arra számítottam, hogy az Ikek majd dühösen fújnak rá, de ehelyett szó nélkül lemaradtak tőlünk, és

bevárták Damient. Hallottam, ahogy Shaunee azt mormogja: „Annyira *cukiii*”. Hihetetlen volt, hogy Neferetnek képes gondolkodás nélkül a szemébe hazudni, Erik csáberejével szemben azonban tehetetlen.

– Ne haragudj – feleltem gyorsan, és azonnal előtött a bűntudat, annyira jólesett, amikor megfogta a kezemet. – Nem akartam, hogy aggódj miattam. Csak volt egy kis, hmm, izé.

Erik elvgyorodott, és ujjjaival átkulcsolta az enyémekeket.

– Remélem, sikerült megszabadulnod attól az *izétől*.

Gyilkos pillantást vettem hátra az Ikrek felé, akik ártatlanul pislogtak vissza rám.

– Árulók! – mondtam félhangosan.

– Ne légy dühös rájuk! Kihasználta a helyzeti előnyömet, és lefizetem őket.

– Mivel, cipőkkel?

– Valamivel, amit még annál is jobban szeretnek, legalábbis pillanatnyilag: T. J.-vel és Cole-lal.

– Ez nagyon dörzsölt húzás volt tőled – mondtam.

– És könnyen kivitelezhető, T. J. és Cole ugyanis *örjítően szexinek* tartják az Ikreket – idézett Erik az Austin Powersből.

– T. J. és Cole is ilyen idétlenül ejtették ki azt, hogy „örjítőén szexi”?

Játékosan megszorította a kezem.

– Az én kiejtésem nem idétlen.

– Igazad van. Tényleg nem az. – Elmosolyodtam, belenéztem gyönyörű, kék szemébe, és magam sem értettem, hogyan csalhattam meg két másik pasival is.

– Hogy vagy, Zoey?

Mivel fogtuk egymás kezét, Eriknek is éreznie kellett, ahogy megrándultam Loren hangjára.

– Jól vagyok. Köszönöm – feleltem.

– Jól aludtál tegnap éjjel? Gondoltam rád, hogy sikerült-e

vajon elaludnod, miután otthagytalak a kollégiumnál. – Loren atyáskodó, tudod-hogy-én-vagyok-az-idősebb mosollyal fordult Erik felé. – Zoey tegnap sokkos állapotba került.

– Igen, tudok róla – válaszolt Erik kurtán. Éreztem a feszültséget kettejük között, és kíváncsi voltam, vajon másnak is feltűnt-e. Amikor meghallottam Shaunee és Erin sutyorgását a hátam mögül, már tudtam, hogy az ő figyelmüket biztosan nem kerülte el.

Csak amikor utolértük Neferetet és a többi vámpírt, akkor döböntem rá, hogy a keleti falba rejtett titkos ajtónál állunk. Megfeledkezve a robbanással fenyegető helyzetről, hirtelen felkiáltottam:

– Hé! Mit keresünk itt?

– Neferet imát mond Nolan professzor szelleméért, és megidéző egy oltalmazó varázslatot az iskolára – felelte Loren. A hangja túl barátságos, a tekintete pedig túl kedves volt, ahogy összenéztünk. Istenem, annyira jóképű! Eszembe jutott, milyen érzés volt érezni az ajkát a...

Csak akkor fogtam fel, mit mondott.

– De hiszen minden csupa vér meg... – Elcsuklott a hangom, és tehetetlenül a fal felé intettem, amelynek a túloldalán ott volt a Nolan professzor vérével telefröcskölt fűves terület.

– Ne aggódj, Neferet feltakarította – mondta Loren gyengéden.

Egy pillanatig azt hittem, megölel mindenki szeme láttára. Éreztem, hogy Erik is feszültebbé válik, mintha ő is arra számított volna, de hirtelen megszólalt Neferet erős, ünnepélyes hangja, és véget vetett a mi kis drámánknak.

– Átmegyünk a rejtékajtón a gyilkosság helyszínére. Álljunk félhold alakban szeretett Istennőnk szobra köré, melyet azon a helyen állíttattam, ahol Nolan professzor meggyalázott

holttestét megtaláltuk! Arra kérek mindenkit, hogy teljes szívével és lelkével összpontosítson, és küldjön pozitív energiát eltávozott nővérünknek, szelleme hadd nyerjen bebocsátást Nüsz csodálatos birodalmába. Vámpírjelöltek – nézett ránk –, töletek azt kérem, hogy foglaljátok el a helyeteket annál a gyertyánál, amely a saját elemeteket képviseli. – Neferet tekintete kedves volt, a hangja pedig gyengéd. – Tudom, hogy szokatlan dolog vámpírjelölteket használni egy felnőtt szertartáson, de az Éjszaka Házának soha nem volt még ennyi kivételesen tehetséges növendéke egyszerre, és úgy érzem, ma jött el az ideje annak, hogy Nüxtől kapott képességetek nagyobb nyomatékot adjon kérésünknek. – Éreztem, hogy Damien és az Ikrek szó szerint vibrálnak az izgatottságtól. – Megteszitek ezt nekem, nekünk?

Damien és az Ikrek vad bólogatásba kezdtek. Neferet zöld szeme felém villant. Lassan bólintottam egyet. A Főpapnő elmosolyodott, én pedig elmerengtem, vajon van-e még valaki rajtam kívül, aki látja hideg, számító személyiségét a gyönyörű külső mögött.

Szemmel láthatóan elégedetten önmagával Neferet megfordult, és eltűnt a rejtekajtó mögött. A többi jelenlévő engedelmesen elindult utána. Felkészítettem magam a szörnyű látványra, vagy legalábbis a vérre, de Lorennek igaza volt. A tegnapi még oly borzalmas területet teljesen megtisztították, nekem pedig átvillant az agyamon, vajon a tulsai zsaruk hogy tudták így megvizsgálni a tetthelyet. Persze Neferet nyilván megvárta, míg végeznek, és csak utána küldte ki a takarítóbrigádot. Vagy nem?

Azon a helyen, ahol tegnapi még Nolan professzor megcsonkított holtteste volt, most egy gyönyörű Nüx szobor állt, melyet mintha egyetlen nagy óniksz tömbből faragtak volna ki. A szobor egy földet jelképező, vastag, zöld gyertyát

tartott felemelt kezében. A vámpírok félkört alkotva megálltak a szobor körül. Senki nem beszélt. Damien és az Ikek az elemeket szimbolizáló, túlméretezett gyertyák mögé léptek. Nem sok kedvem volt hozzá, de én is elfoglaltam a helyemet a szellemet képviselő lila gyertyánál. Láttam, hogy a harcosok szétszóródnak, és biztosítják a terepet. Háttal álltak nekünk, éber tekintetükkel az éjszakát fürkészték.

A szokásos teátrális (és rendkívül hatásos) mozdulatokat nélkülözve Neferet a sárga gyertyát idegesen szorongató Damienhez lépett, és felemelte az ünnepi gyertyagyújtót.

– Körülölel és életet lehel belénk. Szél, megidézlek körünkbe! – Neferet hangja tiszta és erős volt, méltó egy nagyhatalmú Főpapnőhöz. Hozzáértette a gyújtót a gyertya kanócahoz, és azonnal feltámadt a szél Damien és körülötte. Neferet háttal állt nekem, így az arcát nem láttam, de Damien széles mosolya csak úgy ragyogott az örömtől. Uralkodnom kellett magamon, hogy ne ráncoljam össze a homlokomat. A szent kör nem a legalkalmasabb hely arra, hogy behergeljem magam, de akkor is dühített az, amit látok. Tényleg én voltam az egyetlen, akinek feltűnt Neferet álnoksága?

Shaunee-hoz lépett.

– Felmelegít és megsegít minket. Tűz, megidézlek körünkbe! – Akárcsak korábban jó néhányszor, Shaunee gyertyája most fellángolt már az előtt, hogy a gyújtó hozzáért volna. Shaunee mosolya majdnem olyan fényes volt, mint az elem, amelyet megidézett.

Neferet haladt tovább, és Erinhez lépett.

– Megnyugtat és tisztára mos minket. Víz, megidézlek körünkbe! – Ahogy meggyulladt a gyertya, távoli hullámverés hangját hallottam, és a levegő megtelt a tenger sós illatával.

Neferet ezután Nüx szobra és a zöld gyertya elé lépett. A Főpapnő fejet hajtott.

– A vámpírjelölt, aki megtestesítette ezt az elemet, elhunyt, így a föld pozíciója üres marad ma este. Gyertyája azon a helyen áll, ahol szeretett nővérünk, Patricia Nolan jobblétre szenderült. – Neferet felemelte a gyújtót. – Neki köszönhetjük az életet, ő szült minket és hozzá térünk meg. Föld, megidézlek körünkbe! – Azzal meggyújtotta a zöld gyertyát. Egyből lángra lobbant, de ezúttal nem éreztem zöld mezők és vadvirágok illatát.

A következő pillanatban Neferet már előttem állt. Nem tudom, Damienre és az Ikrekre milyen arccal nézett, de én erősnek, magabiztosnak és gyönyörűnek láttam. Az ókori amazon harcosokra emlékeztetett, és egy pillanatra még arról is megfeledkeztem, mennyire veszélyes.

– Lényünk lényege. Szellem, megidézlek körünkbe! – Neferet meggyújtotta lila gyertyámat, és éreztem, ahogy lelkem szinte ugrik egyet a testemben. A Főpapnő nem vesztegette az időt arra, hogy valamilyen különleges pillantást váltson velem, hanem azonnal elkezdett a többiekkel foglalkozni. Elindult, és a körülöttünk álló vámpírok szemébe nézett, majd azonnal a lényegre tért.

– Több mint száz éve nem történt ilyen nyílt és brutális atrocitás ellenünk. Emberek gyilkolták meg egyikünket. Ezzel azonban nem egy oroszánt ébresztettek fel, hanem egy leopárdot dühítettek fel, akiről azt hitték, már sikerült megszelídíteni. – Neferet hangja csak úgy remegett a dühtől. – De mi nem vagyunk szelídek! – Felállt a szőr a karomon. Neferet fantasztikus szónok volt. Hogy lehet valaki, akit Nüx ilyen bőkezűen megajándékozott, ennyire gonosz?

– Azt hiszik, lereszelték a fogainkat és kitépték a karmainkat, mint valami elhízott házi kedvencnek. De tévednek! – A levegőbe emelte két karját. – Ezen a szent helyen, a gyilkosság színhelyén kérjük Istennőnket, Nüxöt, az

Éjszaka úrnőjét, hogy fogadja keblére Patricia Nolant, aki évtizedekkel korábban távozott közülünk, mint annak itt lett volna az ideje. És egyben kérjük Nüxöt, hogy jogos dühében és isteni haragjában oltalmazzon meg minket, nehogy mi is az emberek „gyilkos hálójába” kerüljünk.

Beszéd közben Neferet visszasétált Nüx szobrához.

*Az éjszaka óvjon minden árnyat;
a sötétség borítson ránk fátylat!*

Amikor újra a tömeg felé fordult, kezében egy kisméretű, elefántcsontnyelű kést tartott, amelynek éles, hajlított pengéje volt.

*Nüx segítse utunkat,
oltalmazza lakunkat!*

Egyik kezével felemelte a kést. A másikkal bonyolult jeleket rajzolt a levegőbe, ami csillogóvá és szinte már tapinthatóvá vált körülötte, miközben folytatta a varázsigét.

*Ki belép vagy távozik,
legyen vámpír, növendék vagy ember,
válasszal tartozik.
Ha fenyegetést jelent,
színem előtt feleljen!*

A következő pillanatban Neferet egy gyors és könnyörtelen mozdulattal belevágott a saját csuklójába, mire vastag, vörös sugárban spriccelni kezdett a sebből a vér. Ínycsiklandó illata átítatta a levegőt, és önkéntelenül is összefutott a nyál a számban. A Főpápnó komor eltökéltséggel körbejárt, vére pedig skarlátszínűre festette a fűvet, melyen nem is olyan rég

még Nolan professzor vére csillogott. Neferet végül visszatért Nüx szobrához. Az éjszakai égboltra emelte az arcát, és befejezte a varázsigét.

*Véremmel szentesítem,
úgy legyen!*

Esküszöm, úgy tűnt, mintha fodrozódni kezdene körülöttünk az éji levegő, és egy pillanatra mintha láttam volna, ahogy fekete, fátyolszerű függöny hullik az iskolát körülvevő falra. *Ez a varázslat nem csak arra fogja figyelmeztetni, ha veszély közeleg, hanem arra is, ha valaki bejön vagy kimegy innét.* Az ajkamba kellett harapnom, nehogy felnyögjek kínomban. Ezt a bűbájt aligha tudom majd átverni a drakulás trükkömmel. Hogy a pokolba fogok így kiszökni Stevie Rae-hez a vérrel?

Annyira lefoglaltak a saját gondolataim, hogy szinte észre sem vettem, amikor Neferet bezárta a kört. Szó nélkül hagytam, hogy a többiek visszasodorjanak a rejtékajtón keresztül az iskola területére. Csak arra eszméltem fel, amikor meglepően közletről megszólalt mellettem Loren mély hangja.

– Nemsokára találkozunk a szabadidőcsarnokban. – Felnéztem rá. Valószínűleg kiülhetett az arcomra az értetlenség, mert hozzátette: – Mindjárt kezdődik a Telihold Szerződés. Ma este én leszek a bárdod, emlékszel?

Mielőtt válaszolhattam volna, Shaunee közbedorombolt:

– Alig várjuk már, hogy hallhassuk szavalni, Blake professzor.

– A világ minden kincséért sem szalasztanám el. Még egy cipőleárazásért sem a Saksban – csatlakozott Erin csillogó szemekkel.

– Akkor ott találkozunk – mondta Loren, de közben egy pillanatra sem vette le rólam a tekintetét. Elmosolyodott, enyhén meghajolt, majd elsietett.

- Imádni való – mondta Erin.
- Ahogy mondd, húgocskám – helyeselt Shaunee.
- Szerintem alamuszi.

Mindannyian Erikre néztünk, aki a távolodó Loren hátát bámulta.

- Ugyan már! – ellenkezett Shaunee.
- Az imádni való Loren Blake csak barátkozni akar velünk – mondta Erin, és úgy forgatta a szemét, mintha azt akarná mondani, hogy Eriknek elment az esze.
- Hé, ne menj át féltékeny pszichopatába – figyelmeztette Shaunee.

– Át kell öltöznöm – szóltam közbe gyorsan. Nem akartam kommentálni Erik nyilvánvaló féltékenységét. – Előre tudátok menni a szabadidőcsarnokba, és előkészíteni a dolgokat? Csak beszaladok a koleszba, és megyek én is rögtön.

- Oké – felelték az Ikek egyszerre.
- Elintézzük – nyugtatott meg Damien is.

Erik nem szólt semmit. Küldtem felé egy gyors és remélhetőleg nem büntudatos mosolyt, majd elindultam a kollégium felé. Éreztem a hátamban a tekintetét, és közben szörnyű bizonyosság szállt meg: valamit tennem kell Erikkel és Lorennel (és Heath-szel). De mi a fenét tegyek?

Heath teljesen meg tudott bolondítani. Ő és a vére.

Erik fantasztikus srác volt, akit nagyon, nagyon kedveltem. Loren pedig a legjobb pasi, akivel valaha találkoztam. Segítség!

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Igyekeztem meggyőzni magamat, hogy a szertartást gyorsan le tudom majd zavarni. Megidézem az elemeket, elmondok egy imát Nolan professzorért, bejelentem, hogy Aphrodité ismét csatlakozik a Sötétség Lányaihoz (persze csak azok után, hogy megmutatta, képes kapcsolatot teremteni a földdel), azután közlöm, hogy a jelenleg kialakult feszült helyzet miatt úgy döntöttem, a Prefektusok Tanácsának új tagjait csak jövőre nevezem meg. *Minden simán fog menni*, ismételgettem görcsbe rándult gyomromnak. *Semmi olyasmi nem fog történni, mint egy hónappal ezelőtt, amikor Stevie Rae meghalt. Ma este nem történhet semmi rossz.* Átöltöztem, kinyitottam az ajtót, és a küszöbömön ismét Aphroditébe ütköztem.

– Hé, ne olyan gyorsan – mondta, és félreállt az utániból. – Majd várnak egy kicsit.

– Aphrodité, neked soha senki nem mondta még, hogy udvariatlanság megvártni másokat? – vettem oda neki, miközben leszáguldottam a lépcsőn kettesével szedve a fokokat. Kiviharzottam a kollégiumból, Aphrodité alig tudott lépést tartani velem. Dáriusz most is a szokásos helyén állt. Biccentettem neki, mire tiszteletteljesen meghajolt felém.

– Hallod, ezek a harcosok tényleg elképesztően dögös vámpírok – mondta Aphrodité a nyakát nyújtogatva, hogy még egy utolsó pillantást tudjon vetni Dáriuszra. Azután gunyoros mosolyra húzta a száját, és régi önmagát idézve így szólt: – És ha tudni akarod, nem, soha senki nem mondta nekem, hogy udvariatlanság megvártni másokat. Úgy neveltek, hogy mások várjanak rám. Anyám szerint még a nap is vár rá, mielőtt

felkelne és lenyugodna.

Erre tényleg csak a szememet tudtam forgatni.

– Na, és milyen volt Neferet szertartása?

– Mesés. Védőhálót vont a suliköré. Senki nem mehet se ki, se be a tudta nélkül. Jobb nem is lehetne.

Noha senki nem volt a közelünkben, Aphrodité mégis lehalkította a hangját, mielőtt megszólalt volna.

– Még mindig villámtempóban nyeli a vért?

– Egyiket a másik után. Gyorsan ki kell találnunk valamit.

– Nem tudom, miért használasz többes számot – mondta Aphrodité. – *Neked* van szuperhatalmad, én csak egy csónakban utazom veled. – Elhallgatott, majd még halkabban folytatta. – Ráadásul nem tudom, mit vársz tőlem. Szörnyen undorító, és nem kicsit félelmetes.

– Ő a legjobb barátnőm – suttogtam harciasan.

– Nem. Ő csak *volt* a legjobb barátnőd. Most egy ijesztő élőhalott csaj, aki úgy vedeli a vért, mint más a kólát.

– Akkor is a legjobb barátnőm – ismétellem makacsul.

– Oké. Ahogy akarod. Akkor gyógyítsd meg!

– Az nem olyan egyszerű.

– Honnan tudod? Próbáltad már?

Megtorpantam.

– Mit mondtál?

Aphrodité felvonta az egyik szemöldökét, és unottan rám nézett.

– Azt kérdeztem, hogy próbáltad-e már.

– Szent isten! Lehetséges, hogy tényleg ennyire egyszerű a megoldás? Itt kutatok mindenféle varázslatok meg rítusok után, hátha ráakadok a megfelelőre, és közben lehet, hogy csak annyit kellene tennem, hogy megkérem Nüxöt. – És ahogy ott álltam döbbsen, egyszerre Nüx hangját hallottam visszhangozni a fejemben. Az istennő egy hónappal ezelőtt,

közvetlenül Neferet emlékezetblokkoló varázslata előtt mondta azt, hogy *az elemek nem csak pusztítani tudnak, hanem helyreállítani is.*

– Szent isten? Azt mondtad, hogy szent isten? Tudod, hogy ez már majdnem olyan, mint egy káromkodás? Kezdek aggódni érted.

Hirtelen olyan vidámnak és optimistának éreztem magam, hogy még Aphrodité sem tudott felbosszantani.

– Miattam ráérsz még aggódni később is. Igyekezzünk! – Azzal újra kocogni kezdtem a szabadidőcsarnok irányába.

Az épület előtt is állt egy feketébe öltözött vámpír. Testalkatából ítélve akár profi pankrátor is lehetett volna. Aphrodité doromboló hangot hallgatott, mire a fickó szexi, mégis félelmetes mosolyt villantott rá. Aphrodité megállt flörtölni.

– El ne késs! – mordultam rá.

– Csigavér. Egy perc és ott vagyok – intett a kezével, és közben rájöttem, hogy igaza van. Jobb, ha nem látnak minket együtt. Bólintottam, és beléptem a szabadidőcsarnokba.

– Z! Végre itt vagy! – Jack szaladt oda hozzám Damiennel a nyomában.

– Bocsi. Siettem, ahogy csak tudtam – mentegézőztem.

Damien elmosolyodott.

– Nem probléma. Mindent előkészítettünk. – Kissé elhalványult a mosolya. – Kivéve Aphroditét. Ő nincs sehol.

– Én láttam. Már jön. Gyerünk, mindenki a helyére!

Damien bólintott. Visszament a körbe, Jack pedig a hangosító berendezések felé vette az irányt (elektronikai zseni a srác).

– Csak szólj, ha mehet, és indítom – mondta.

Rámosolyogtam, aztán visszafordultam a körhöz. Az Ikek már a helyükön álltak, a kör déli és nyugati oldalán. Erik a

földgyertya mögötti üres hely közelében álldogált. Elkapta a pillantásomat, és rám kacsintott. Visszamosolyogtam rá, de azért eltűnődtem, vajon miért áll olyan közel ahhoz a ponthoz, ahol Aphrodité helye lesz.

Jut eszembe... Dühösen, amiért csak sikerült elérnie, hogy várjak rá, az ajtó felé pillantottam, és Aphrodité éppen abban a pillanatban lépett be a terembe. Láttam, ahogy megtorpan, majd elsápad, ahogy végignézett a Sötétség Lányain és Fiain. Azután összeszedte magát, felemelte a fejét, hátravetette szőke sörényét, és határozott léptekkel elindult a kör északi széle felé, hogy elfoglalja helyét a zöld gyertya mögött. Amikor a teremben lévő vámpírlélték meglátták, torkukra fagyott a szó. Néma csend lett a szabadidőcsarnokban, mintha csak valaki levette volna a hangot. Néhány másodpercig senki nem szólt egy szót sem, majd halk sugdolózás kezdődött. Aphrodité nyugodtan állt a gyertya mögött, gyönyörű arcán gögös kifejezés.

– Szerintem jobb lenne elkezdeni, mielőtt kitör a parasztlázadás.

Ezúttal nem ugrottam ijedtemben Loren mély, szexi hangjának hallatán. Inkább megfordultam, hogy mások (Erik) ne lássák az arcomra kiülő, szerintem nagyon is árulkodó mosolyt.

– Én készen állok – mondtam.

– És neki ott a helye? – kérdezte Loren állával Aphrodité felé bökve.

– Sajnos igen.

– Ez érdekes lesz.

– Az egész életem érdekes. Már amennyire egy autókarambol érdekes tud lenni.

Loren felnevetett.

– Kéz- és lábtörést!

– Ne is mondj ilyet, mert még valóra válik – sóhajtottam fel, majd összeszedtem magam, és visszafordultam a kör felé. – Kész vagyok.

– Majd én szólok, hogy indítsák a zenét. Te csak kezdj el táncolni, én pedig elszavalok egy verset – mondta Loren.

Bólintottam, és minden idegszállammal koncentrálni kezdtem. Amikor felcsendült a zene, a suttogás teljesen elhallgatott. Minden szempár rám szegeződött. Nem ismertem fel a dalt, de ritmikusan ismétlődő pulzálása a saját szívverésemet juttatta eszembe. A testem automatikusan felvette a zene ritmusát, és elkezdtem táncolni a kör külső szélén.

Loren hangja tökéletesen kiegészítette a zenét.

*Az éjnek ismerője voltam én,
ki záporban megy el s hazaoson,
ha kialudt a végső utcafény...*

A vers szavai tökéletesen illettek a hangulathoz, valahogy annak a másik világnak a képeit idézték meg, melyekkel magányos éjszakai útjaimon találkoztam.

*Bámultam szomorú sikátoron.
Éji bakter mellett mentem tovább
sunnyt szemmel: én nem magyarázkodom.*

Szinte éreztem a tegnapi éjszaka sötétjét, már-már beleivódott a bőrömbe. És ismét rájöttem, hogy sokkal inkább tartozom ehhez, mint a minket körülvevő emberi világhoz. Miközben haladtam körbe, megborzongtam, és hallottam, amint Damiennek elakad a lélegzete. Lepillantottam, és láttam, hogy a testem ismét ködbe burkolózott.

*Megálltam, némitva lépés zaját,
mikor kiáltás, hirtelen szűnő,
a háztetők felett fülembé szállt,
nem hívó, nem is búcsút üzenő;
s messzebb, nem-földi magasság terén
bolygó óra hirdette: az idő
se-téves, se-igaz, nem holt, s nem él.
Az éjnek ismerője voltam én.³*

Loren elhallgatott, én pedig pördültem még egy utolsót, hogy megszabaduljak a ködtől, és újra láthatóvá váljak. Az éjszaka még mindig telve volt varázslattal, amikor felemeltem a rituális gyújtót a gazdagon megterített asztalról, és közben rájöttem, hogy talán most először érzem magam Nüx igazi Főpapnőjének, aki teljes egészében ura az Istennőtől kapott hatalmának. Mintegy varázsütésre megfeledkeztem minden gondomról és feszültségemről. Boldogság töltötte el a lelkemet. Könnyed léptekkel Damienhez mentem, és megálltam előtte.

Elmosolyodott, és azt suttogetta:

– Ez nagyon király volt!

Visszamosolyogtam rá, és felemeltem a gyújtót. A gondolataimban megjelenő szavakat csakis Nüx sugallhatta. Magamtól nem vagyok ennyire költői.

– Halkan suttogó szél a távolban, üdvöz légy! Nüx nevében hívlak, hogy fűjj minket tisztává, frissé, szabaddá, és gyere el közénk! – Lángra lobbantottam Damien sárga gyertyáját, és azonnal gyengéd, becéző szellő kezdett cirógatni minket.

Shaunee-hoz léptem, aki a piros gyertyát tartotta. Hallgattam a megérzéseimre, és úgy döntöttem, ezúttal gyújtó nélkül idézem meg ezt az elemet.

---

³ Robert Frost *Az éjnek ismerője* című versét Weöres Sándor fordította

– Melegen lobogó tűz a távolban, üdvöz légy! Nüx nevében hívlak, hogy kelts életre minket, és gyere el közénk! – Az ujjammal megpöccintettem a gyertya kanócát, mire az gyönyörű lánggal égni kezdett. Shaunee-val egymásra vigyorogtunk, aztán folytattam utamat Erinhez.

– Tavak és patakok hús vize, csobogó, gyors tisztaság, üdvöz légy! Nüx nevében hívlak, hogy mutasd magad, és gyere el közénk! – A gyújtóval megérintettem Erin kék gyertyáját, és hallottam, ahogy a legközelebb álló vámpírjelölteknek elakadt a lélegzete, majd boldogan felkacagtak, amint meglátták az Erin lábát nyaldosó hullámokat.

– Mint a karikacsapás – súgta Erin.

Elvigyorodtam, és haladtam tovább az óramutató járásával megegyező irányba. Megálltam a zöld gyertyát tartó Aphrodité előtt. A halk nevetgélést és vidám sugdolózást, ami eddig kísért, hirtelen néma csend váltotta fel. Aphrodité arcáról semmit nem lehetett leolvasni. Csak a tekintetén láttam, hogy izgul, és egy pillanatra eltűnődtem, vajon mióta rejtegetheti az érzelmeit. Ismerve a szüleit, valószínűleg jó hosszú ideje, gondoltam.

– Minden rendben lesz – suttoztam alig hallhatóan.

– Mindjárt elhányom magam – súgta vissza.

– Ne! – feleltem vigyorogva. Azután felemeltem a hangomat, és kimondtam a fejemben keringő gyönyörű szavakat. – Távoli vidékek, vadregényes tájak földje, üdvöz légy! Ébredj mohos álmodból, hozz nekünk szépséget s biztonságot! Nüx nevében hívlak, hogy gyere el közénk!

Meggyújtottam Aphrodité gyertyáját, és a következő pillanatban frissen vágott fű zöld illata töltötte be a szabadidőcsarnokot. Madár-csiripelés hallatszott minden sarokból. A levegő megtelt orgonaillattal, úgy éreztük magunkat, mint akiket a legtökéletesebb parfümmel locsoltak

le. Aphrodité csillogó szemébe néztem, majd visszafordultam a kör többi tagja felé. Mindenki döbbenet meredt Aphroditére.

– Igen – válaszoltam meg egyetlen szóval a fejekben kavargó kérdéseket, és (remélhetőleg) ezzel a kételyeiket is eloszlattam. Lehet, hogy nem kedvelik, lehet, hogy nem bíznak benne, de azt nem vitathatják, hogy Nüx különleges képességekkel ruházta fel. – Aphrodité azt az ajándékot kapta az Istennőtől, hogy képes kapcsolatot teremteni a földdel – jelentettem be, majd a kör közepére álltam, és felemeltem a lila gyertyát. – Varázslatos szellem, Istennőnk suttagó lelke, barát és idegen, rejtély és tudás, Nüx nevében hívlak, hogy gyere el közénk! – A gyertyám meggyulladt, én pedig néma csendben álltam, miközben az öt elem ismerős kakofóniája birtokba vette a testem és a lelkem.

Fantasztikus érzés volt, szinte még levegőt venni is elfelejtettem.

Amikor összeszedtem magam, meggyújtottam a szárított eukaliptuszból és zsályából font füzért, majd elfújtam, és mélyen belélegeztem a gyógynövények illatát. Közben azokra a tulajdonságaikra gondoltam, melyek miatt a nagymamám oly nagyra értékelte őket – az eukaliptusz a gyógyítás, az oltalom és a megtisztulás növénye, a zsálya pedig képes elűzni a negatív energiákat, szellemeket és hatásokat. Kavargott körülöttem az illatos füst, ahogy szembefordultam a többiekkel. Tudtam, hogy minden tekintet rám szegeződik, és örömmel nyugtáztam, hogy ismét megjelent a csillogó ezüstfonál, amely összekötötte a kör tagjait.

– Üdvöz légy! – kiáltottam, mire azonnal válaszoltak a Sötétség Lányai és Fiai: – Üdvöz légy!

Beszélni kezdtem, és éreztem, ahogy oldódik bennem a feszültség.

– Mindannyian tudjátok, hogy Nolan professzort tegnap

meggyilkolták. Pontosan olyan szörnyű módon, ahogy azt beszélük. Most arra kérek benneteket, hogy csatlakozzatok hozzám, és kérjük közösen Nüxöt: vegye gondjaiba szellemét, és csillapítsa fájdalmunkat. – Elhallgattam, és Erikre néztem. – Nem vagyok itt olyan hosszú ideje, de azt tudom, hogy sokan közületek nagyon közel álltak hozzám. – Erik mosolyogni próbált, de az arcára kiülő szomorúság nem engedte. Nagyokat pislogott, nehogy a kék szemében csillogó könnyek kibuggyanjanak és végigfolyjanak az arcán. – Jó tanár volt és remek vámpír. Hiányozni fog. Búcsúzóul küldjük neki áldásunkat!

– Áldott légy! – kiáltotta mindenki tiszta szívből.

Megvártam, míg elcsendesednek, azután folytattam.

– Tudom, hogy úgy volt, ma jelentem be, kiket választottunk be új tagként a Prefektusok Tanácsába, de annyi minden történt az elmúlt hónapban, hogy úgy döntöttem, megvárom az idei év végét, és aztán a Tanáccsal közösen megnevezzük a jelölteket, ti pedig szavaztok róluk. Addig csak egy vámpírjelölt csatlakozik a Tanácshoz. – Igyekeztem minél tárgyilagosabban beszélni, mintha nem valami olyasmit jelentenék be, amit többségük teljes sületlenségnek tart. – Amint magatok is láttátok, Aphrodité megajándékozta az Istennő azzal, hogy képes kapcsolatot teremteni a földdel. Akárcsak Stevie Rae-nek, neki is ez a garانتálja a helyét a Tanácsban. És akárcsak Stevie Rae, ő is beleegyezett, hogy elfogadja a Sötétség Lányainak új szabályait. – Megfordultam, hogy Aphrodité szemébe tudjak nézni, és megkönnyebbültem, amikor idegesen elmosolyodott, és bólintott egyet. Nem akartam, hogy újra elinduljon a sugdolózás, ezért gyorsan felemeltem az édes vörösborral teli serleget Nüx asztaláról, és belefogtam a hivatalos Telihold Imádságba.

– Telihold idején ebben a hónapban is számos új dologgal

kell szembenéznünk. A múlt hónapban a Sötétség Lányainak és Fiainak újjászerveződése volt az újdonság. Most a Prefektusok Tanácsának új tagja és egy professzor szomorú halála állít új feladatokat elénk. Alig egy hónapja vagyok a vezetőök, de azt már tudom, hogy bízhatok... – Egy pillanatra elhallgattam, majd gyorsan kijavítottam magam. – ...illetve bízhatunk Nüx szeretetében és abban, hogy mindig velünk van, történjék bármilyen szörnyűség is.

Felemeltem a serleget, és elindultam körbe, közben pedig azt a gyönyörű régi költeményt szavaltam, amelyre egy hónappal korábban akadtam rá.

*Hold törékeny fénye
Föld rejtélyes éhe
Zúgó víz ereje
Lobogó tűz melege
Nüx nevében szólítunk titeket!*

Mindegyik vámpírjelöltet megkínáltam a borból. Bólintottam, ahogy rám mosolyogtak. Igyekeztem olyasvalakinek látszani, akire számíthatnak, akiben megbízhatnak.

*Gyógyítsd a beteget
Enyhítsd a sebeket
Űzd el a bánatot
Teljesítsd a vágyakat
Nüx nevében kérünk titeket!*

Örültem, hogy mindenki elmormogott egy „áldott légy”-et, miután ivott a serlegből, és hogy szemmel láthatóan nem akartak fellázadni ellenem.

Macska látása
Delfin hallása
Kígyó gyorsasága
Főnix feltámadása
Nüx nevében szólítunk titeket
és kéljük áldásokat mindnyájunkra!

Utolsóként Aphroditének nyújtottam oda a serleget, aki alig hallhatóan azt súgta, „Szép volt, Zoey”, majd kortyolt egyet a borból, és visszaadta.

– Áldott légy! – Ezt már normális hangerővel mondta, hogy mindenki hallja.

Megkönnyebbülve és nagyon büszkén önmagamra, kiittam az utolsó néhány cseppet a serlegből, és visszaraktam az asztalra. Fordított sorrendben haladva köszönetet mondtam az elemeknek, majd elbúcsúztam tőlük, Aphrodité, Erin, Shaunee és Damien pedig elfújták a gyertyájukat. A szertartást a következő szavakkal fejeztem be:

– A Telihold Szertartás véget ért. Üdvöz légy, boldog lét, üdvöz légy!

– Üdvöz légy, boldog lét, üdvöz légy! – visszhangozták a vámpírjelöltek.

Emlékszem, hogy éppen a terem közepén álltam idétlen vigyorral az arcomon, amikor Erik váratlanul felüvöltött a fájdalomtól és térdre rogyott.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Ezúttal nem éreztem azt a zsibbadt tehetetlenséget, mint egy hónappal korábban, Stevie Rae halálakor.

– Nem! – sikoltottam, és odarohantam Erikhez. Én is térdre rogytam mellé. Négykézláb szenvedett, látszott rajta, hogy borzasztó fájdalmai vannak, a homloka majdnem érintette a padlót. Az arcát nem láttam, csak azt, hogy a verejték – vagy a vér, bár az illatát nem éreztem – teljesen átnedvesítette a pólóját. Tudtam, hogy mi következik; vér fog folyni a szeméből, az orrából, a szájából, ő pedig szó szerint belefulladását saját testnedveibe. Igen, pontosan olyan szörnyű lesz, ahogy hangzik. Semmit nem lehet tenni ellene. Semmivel nem lehet megakadályozni. Csak annyit tehettem, hogy ott vagyok mellette és reménykedek, hátha valami módon ő is olyanná válik, mint Stevie Rae, és megőríz valamit az emberségéből.

Remegő vállára tettem a kezem. Tűzforró volt a teste, mintha égne valami a bőre alatt. Kétségbeesetten körülnéztem segítségért. Mint mindig, Damien most is ott volt, amikor szükségem volt rá.

– Szerezz törölközőket, és hívd Neferetet – mondtam. Damien elviharzott Jackkel a nyomában.

Visszafordultam Erik felé, de mielőtt átölelhettem volna, Aphrodité hangja csendült fel, elnyomva Erik nyöszörgését és a rémült vámpírelöltek riadt szavait.

– Zoey, nem haldoklik. – Ránéztem. Nem értettem, miről beszél. Megragadta a karomat, és elhúzott Eriktől. Ki akartam szabadítani magamat, hogy visszamenjek, de Aphrodité következő szavaitól földbe gyökerezett a lábam. – Figyelj rám!

Nem haldoklik. Átváltozik.

Erik hirtelen felüvöltött, és a teste ívben megfeszült, mintha valami megpróbált volna kitörni a mellkasából. Kezét az arcára szorította. Egész testében remegett. Rettenetes fájdalmak lehettek, látszott, hogy valami komoly dolog történik vele. Vért azonban nem láttam sehol sem.

Aphroditének igaza volt. Erik éppen átváltozott felnőtt vámpírrá.

Jack rohant oda hozzám, és a kezembe nyomott egy csomó törölközőt. Rápillantottam. Annyira sírt, hogy tiszta könny és takony volt az arca. Felálltam, és átöleltem.

– Nem haldoklik. Átváltozik. – A hangom furcsán távolinak tűnt, ahogy megismételtem Aphrodité szavait.

A következő pillanatban Neferet rontott be a terembe, nyomában Damiennel és több vámpír harcossal. A Főpapnő egyenesen Erikhez szaladt. Figyeltem az arcát, és nagy kő esett le a szívemről, amikor láttam, hogy arcán az aggodalmas kifejezést az öröm váltja fel. Neferet boldogan rogyott le mellé a padlóra. Halkan súgott valamit a fülébe, amit nem hallottam, majd gyengéden megérintette a vállát. Erik teste még egyszer megvonaglott, majd elcsendesedett. A szörnyű remegés abbamaradt, akárcsak az ijesztő nyöszörgés. Lassan összeszedte magát, és újra négykézlábra kecmegett. A fejét még mindig lehajtva tartotta, ezért az arcát nem láttam.

Neferet ismét súgott neki valamit, amire Erik válaszul bólintott. Azután Neferet felállt, és felénk fordult. Vakítóan gyönyörű volt a mosolya, tele örömmel és boldogsággal.

– Örvendeztetek, vámpírjelöltek! Erik Night keresztülment az Átváltozáson. Állj fel, Erik, gyere velem a megtisztulás szertartására, és kezd el új életed!

Erik felállt, kihúzta magát, és felemelte a fejét. Mindnyájunknak elakadt a lélegzete. Ragyogott az arca, mintha

valaki felkapcsolt volna benne egy lámpát. Korábban is jóképű volt, de most minden felerősödött, hangsúlyosabbá vált rajta. A szeme kékebb lett, a haja sűrűbb és feketébb, sőt mintha még nőtt volna is. A Jel a homlokán telítetté vált. Zafirkéken ragyogott a félholdja. Arcán pedig megjelent egy összekapcsolódó csomókból álló minta, mint egy maszk, amely leginkább Nolan professzor gyönyörű tetoválására emlékeztetett. Éreztem, hogy ez így helyes.

Erik tekintete egy pillanatra elidőzött rajtam. Ajka felfelé görbüli, és rám mosolygott. A szívem majdnem kiugrott a helyéről.

Azután a feje fölé emelte két karját, kieresztette a hangját, és boldogan felkiáltott:

– Átváltoztam!

Az összes vámpírjelölt ujjongani kezdett, de csak Neferet és a többi vámpír ment oda hozzá. Körülvették, és kivezették a szabadidőcsarnokból, amely csak úgy zengett az izgatott kiáltásoktól.

Mozdulatlanul álltam. Zsibbadtnak éreztem magam, mint aki sokkos állapotban van, és émelyegtem.

– Elviszik és felesketik az Istennő szolgálatára – mondta Aphrodité. Még mindig mellettem állt, és a hangja ugyanolyan üres volt, mint amilyenek éreztem magam. – A vámpírjelölteknek nem mondják meg, mi történik pontosan egy ilyen szertartáson. Ez is a nagy vámpírtitkok egyike, amit nem szabad elárulniuk. – Megvonta a vállát. – Annyi baj legyen, egy nap úgymint megtudjuk.

– Vagy meghalunk – feleltem halkán.

– Vagy meghalunk – helyeselt. Azután rám nézett. – Jól vagy?

– Igen, remekül – válaszoltam automatikusan.

– Z, ez király volt, mi? – kérdezte Jack.

– Hihetetlen! Még mindig remegek! – legyezgette magát Damien.

– Óh, Erik Night most csatlakozik a többi dögös vámpírhoz, ő is olyan lesz, mint Brandon Routh, Josh Hartnett és Jake Gyllenhaal.

– És Loren Blake, húgocskám. Őt ne hagyd ki a felsorolásból! – mondta Erin.

– Hová gondolsz, húgocskám?

– Nagyon király, hogy Z pasija egy igazi vámpír! – lelkendezett Jack.

Damien vett egy nagy levegőt, mint aki mondani akar valamit, aztán meggondolta magát, és mégsem szólalt meg, de látszott rajta, hogy valami kikívánkozik belőle.

– Mi az, Damien?

– Semmi, csak... ööö... izé... – nyökögött.

– Bökd már ki! Miről van szó? – rivalltam rá.

Összerándult a hangomtól, és azonnal el is szégyelltem magam, de azért válaszolt.

– Nem sokat tudok a dologról, de ha egy vámpírjelölt átváltozik, akkor általában elhagyja az Éjszaka Házát, és megkezdí az életét felnőtt vámpírként.

– Zoey barátja elmegy? – kérdezte Jack.

– Távkapcsolat, Z – vágta rá gyorsan Erin.

– Majd megoldjátok. Gyerekjáték – vigasztalt Shaunee is.

Az Ikrekre néztem, aztán Damienre és Jackre, végül pedig Aphroditére.

– Ez cumi – mondta Aphrodité. – Legalábbis neked. – Aztán felvonta a szemöldökét, és vállat vont. – Még jó, hogy engem dobott. – Azzal hátravetette a haját, megfordult, és elmasírozott a másik helyiségben kikészített kaja felé.

– Ha ribanc boszorkának nem hívhatjuk, azt azért mondhatjuk rá, hogy kurva? – kérdezte Shaunee.

– Én még hozzátenném azt, hogy *büdös kurva* – javasolta Erin.

– Egyébként sincs igaza – mondta Damien. – Erik még mindig a barátod, akkor is, ha közben vámpír lett belőle.

Mindannyian felém fordultak, ezért megpróbáltam rájuk mosolyogni.

– Igen, tudom. Semmi gond. Jól vagyok, csak... csak kicsit sok volt ez egyszerre. Menjünk, együnk valamit! – Mielőtt tovább vigasztalhattak volna, elindultam a kaja felé, ők pedig engedelmes kiskacsákként követtek.

Egy örökkévalóságnak tűnt, mire a Sötétség Lányai és Fiai befejezték az evést, és mindent elpakoltunk, de amikor végül ránéztem az órára, meg kellett állapítanom, hogy egészen gyorsan ettek. Mindenki Erikről beszélt izgatottan, én pedig csak bólogattam, és félig oda nem illő válaszokat motyogtam. Próbáltam titkolni, mennyire rossz kedvem van. Aztán rájöttem, hogy nyilván ezzel üttem el őket olyan hamar. Végül csak Jack, Damien és az Ikrek maradtak ott. Szótlanul ürítették ki a maradékokat a szemeteszsákokba.

– Hagyjátok, majd én megcsinálom – mondtam.

– Mindjárt végzünk, Z – felelte Damien. – Már csak az maradt, ami Nüx asztalán volt, a kör közepén.

– Majd én megcsinálom – ismételtem. Próbáltam nyugodtan beszélni, de láttam az arckifejezésükből, hogy nem sikerült.

– Z, biztos, hogy minden...

Felemeltem a kezem, és belefojtottam a szót Damienbe.

– Fáradt vagyok. Erik rám ijesztett. Szeretnék egy kicsit egyedül lenni.

Nem akartam így viselkedni, de egész egyszerűen képtelen voltam már tovább mosolyogni és úgy tenni, mintha minden oké lenne. És inkább gondolják azt, hogy itt a havi hisztim ideje, mint hogy megsejtsék, mennyire kevés választ el az

összeomlástól. A jövődöbeli Főpapnők nem szoktak összeomlani. Tudják kezelni a dolgokat. Nagyon, nagyon nem akartam, hogy megtudják, én mennyire nem tudom kezelni a dolgaimat.

– Csak egy kis szünetet kérek. Oké?

– Semmi gond – felelték az Ikrek egyszerre. – Akkor később találkozunk, Z.

– Rendben, már itt sem vagyok – mondta Damien.

– Szia, Z – köszönt el Jack is.

Megvártam, míg becsukódik mögöttük az ajtó, aztán lassan átmentem abba a helyiségbe, amely táncteremként és jógaszobaként szokott funkcionálni. Az egyik sarokban matracok álltak egymásra rakva, odamentem, és lerogytam rájuk. Remegő kézzel halásztam elő a mobilomat a ruhám zsebéből.

Jól vagy?

Gyorsan bepötyögtem az üzenetet, és elküldtem annak az eldobható telefonnak a számára, amit Stevie Rae-nek vettem. Rettenetesen hosszúnak tűnő idő telt el, mire válaszolt.

Megvagyok

Tarts ki

Siess – írta vissza.

Jó

Összecsuktam a telefonomat, és nekidőltem a falnak. Úgy éreztem, mintha az egész világ az én vállamra nehezedne, és sírva fakadtam.

Egész testemben remegve zokogtam. Átkulcsoltam a térdemet, a mellkasomhoz szorítottam, és előre-hátra billegtem. Tudtam, hogy mi a bajom. Csak az lepett meg, hogy senki, egyetlen barátom sem jött rá.

Azt hittem, Erik haldoklik, és erről eszembe jutott az éjszaka, amikor Stevie Rae a karomban halt meg. Mintha újra megisméltődött volna – a vér, a szomorúság, a rémület. Teljesen kicsúszott a talaj a lábam alól. Azt hittem, már sikerült túltennem magam Stevie Rae halálán (aki egyébként igazából nem is volt halott).

De átvertem magam.

Annyira el voltam foglalva a saját gondolataimmal, hogy észre sem vettem, hogy ott van, amíg meg nem érintette a vállam. Felnéztem, kitöröltem a könnyeket a szememből, és máris az járt a fejemben, mivel nyugtathatnám meg a barátaim közül azt, aki visszajött értem.

– Éreztem, hogy szükséged van rám – mondta Loren.

Zokogva vetettem magam a karjaiba. Leült mellém, és az ölébe húzott. Szorosán átölelt, és kedves dolgokat sugdosott a fülembe. Azt mondta, minden rendben lesz, és soha nem enged el. Amikor végre sikerült összeszednem magam, és már nem zokogtam, csak csuklottam, Loren egy régimódi vászonsebkendőt nyújtott felém.

– Köszönöm – motyogtam, miközben kifújtam az orrom, és megtöröltem az arcom. Próbáltam nem nézni a szemközti falon lévő tükörbe, de egy pillanatra így is megláttam feldagadt szememet és kivörösödött orromat. – Remek. Úgy nézek ki, mint a mosott szar.

Loren felnevetett, és maga felé fordította az arcomat. Gyengéden hátrasimította a hajam.

– Úgy nézel ki, mint egy istennő, akit elszomorítottak a nehézségek.

Éreztem, hogy apró hisztérikus nevetés tör elő a mellkasomból.

– Nem hinném, hogy az istennők össze szokták taknyozni magukat.

Elmosolyodott.

– Óh, én nem lennék ebben olyan biztos. – Azután elkomorodott. – Amikor Erik átváltozott, azt hitted, haldoklik, ugye?

Csak bólintottam. Nem mertem megszólalni, nehogy megint elkezdjek halandzsászni.

Loren állkapcsa megkeményedett.

– Pedig hányszor elmondtam már Aphroditének, hogy az összes vámpírjelöltnek – nem csak az ötöd- és hatodéveseknek – tudnia kellene, hogyan történik az Átváltozás, nehogy megrémüljenek, amikor tanúi lesznek.

– Tényleg annyira fájdalmas, mint amilyennek látszik?

– Fájdalmas, de ez jó fájdalom, már ha lehet ilyet mondani. Mint amikor sajognak az izmaid egy kiadós edzés után. Fáj, de nem kellemetlen.

– Ennél ez sokkal komolyabbnak látszott – mondtam.

– Nem olyan rossz, inkább csak sokkoló. Hirtelen az egész tested hiperérzékennyé válik. – Kezével gyengéden megsimogatta az arcomat, ujjai követték a Jelem vonalait. – Egy nap majd te is megtapasztalod.

– Remélem.

Egy pillanatig egyikünk sem szólalt meg, de Loren tovább cirógatta az arcomat és a nyakamat. Az érintésétől egyszerre ernyed el és rándult össze a testem.

– De van még valami, ami nyugtalanít, igaz? – Loren hangja mély volt, és gyönyörű, szinte hipnotikus hatású. – Nem csak arról van szó, hogy Erik Átváltozása eszedbe juttatta a barátnőd halálát.

Amikor nem feleltem semmit, előrehajolt, és megcsókolta a homlokomat, megérintve ajkával az odatetovált félholdat. Megborzongtam.

– Nekem elmondhatod, Zoey. Tudod, hogy bennem megbízhatsz.

Ajka megérintette az enyémet. Jó lett volna beszélni Lorennek Stevie Rae-ről. Ő talán tudna segíteni, és szükségem is volt a segítségére. Főleg most, amikor eldöntöttem, hogy Stevie Rae-t Nüx segítségével akarom meggyógyítani, ami természetesen azt jelentette, hogy meg kell idéznem az elemeket, vagyis Damient, az Ikreket és Aphroditét el kell vinnem Stevie Rae-hez, vagy Stevie Rae-t kell elhoznom hozzájuk. Neferet védővarázslata nem könnyítette meg a dolgomat, de hátha Loren tud valami vámpírtitkot, amelynek segítségével kijátszhatjuk. Próbáltam a megérzéseimre hallgatni, vajon még mindig azt súgják-e, hogy hallgassak, de Loren érintésén kívül semmi mást nem éreztem.

– Mondd el – suttogta, ajkával szinte érintve a számát.

– El... elmondanám... – suttogtam vissza alig hallható hangon.

– De olyan nehéz.

– Hadd segítsék, szerelmem! Együtt bármit meg tudunk oldani. – Egyre hosszabban és szenvedélyesebben csókolt.

Tényleg el akartam mondani neki, de összevissza kavarogtak a gondolatok a fejemben, és nemhogy beszélni, de gondolkodni sem tudtam tisztán.

– Megmutatom, mi mindent tudunk még megosztani egymással... milyen tökéletes párost alkotunk együtt – mondta.

Loren elvette a kezét a hajamról, és lehúzta a magáról a pólóját. Nem viselt alatta semmit. Hüvelykujja körmét lassan végighúzta a bal mellbimbója felett, és a bőrén megjelent egy vérvörös csík. Vérének illata körülölelt, mint az éjszaka.

– Igyál – mondta.

Képtelen voltam uralkodni magamon. A mellkasára borultam, és megkóstoltam. A vére szinte felrobbant a számban. Másmilyen volt, mint Heath-é. Nem olyan forró és sűrű, de sokkal erőteljesebb. Éreztem, ahogy elborít a vágy. Még többet akartam belőle. Közelebb húzódtam hozzá.

– Most én jövök. Meg kell, hogy kóstoljalak! – mondta Loren.

Mielőtt felfoghattam volna, mit csinál, lehúzta rólam a ruhámat. De nem maradt időm azon rémüldözni, hogy egy szál bugyiban és melltartóban vagyok, mert a következő pillanatban az én mellembe vágott bele a hüvelykujjával. Elakadt a lélegzetem a fájdalomtól, de aztán ráborult a mellemre, és szívni kezdte a véretem, a fájdalmat pedig olyan heves örömrészt váltotta fel, hogy hallottam a saját nyögdecselésemet. Loren letépte magáról a ruhát, de a száját nem vette el a mellemről. Borzasztóan kívántam. Mindent elborított a vágy és a forróság. Mohó kortyokban itta a véretem, miközben a keze felfedezőútra indult a testemen, de úgy éreztem, ennyi nem elég, még többet akarok.

És akkor megtörtént. A szívverésem hirtelen átvette az övének a ritmusát. A szenvedélye ott lüktetett bennem, hallottam a vágya dübörgését a fejemben.

Valahol, elborult agyam mélyéről Heath sikolyát hallottam: „Zoey! Ne!”

Megrándult a testem.

– Ssss – csitított Loren. – Semmi baj. Jobb lesz így, szerelmem, sokkal jobb. Egy embert megbélyegezni túl sok bonyodalommal jár, túl sok váratlan következménnyel.

Hirtelen gyorsabban kezdtem venni a levegőt.

– És ezzel vége? Megszűnt a megbélyegzés Heath és köztem?

– Igen. Most én bélyegezlek meg téged, ez megszünteti az előzőt. – Rám gördült. – Most pedig engedd, hogy befejezzem és szeretkezzek veled.

– Igen – suttogtam. A szám ismét megtalálta Loren mellkasát, és újra ittam belőle, aztán addig szerelmeskedtünk, míg a világ egyetlen nagy, véres, szenvedélyes robbanássá nem vált.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Bódultan feküdtem Lorenen, miközben kezével a hátamat cirógatta, újra és újra végighúzva ujjait a tetoválásaimon.

– A tetoválásaid igazi remekművek. Akárcsak te – mondta Loren.

Boldogan felsóhajtottam, és még szorosabban hozzábújtam. Ahogy oldalra fordítottam a fejem, és megláttam a tükörképünket a terem egész falat betöltő tükrében, egy pillanatra megdermedtem. Meztelenek voltunk, összefonódó testünkön vércseppek csillogtak, hosszú hajam függönyként borult ránk. Az arcomat, nyakamat és hátamat beborító tetoválások egzotikus mintázata zafirként csillogott izzadt bőrömön.

Lorennek igaza volt. Tényleg igazi remekmű vagyok. És velünk kapcsolatban is igaza volt. Nem számít, hogy idősebb nálam, hogy egy felnőtt vámpír, és hogy tanár az iskolámban. A mi kapcsolatunk erősebb ennél. Ami köztünk van, az tényleg különleges. Sokkal különlegesebb, mint az, amit Erik iránt éreztem. Különlegesebb, mint Heath.

Heath...

Hirtelen úgy éreztem, mintha valaki hideg vizet locsolt volna az arcomra. Egy csapásra elmúlt álmos elégedettségem. Tükörképünkről Loren arcára vándorolt a tekintetem. Engem figyelt ajkán halvány mosollyal. Istenem, annyira eszméletlenül jó pasi volt, hogy képtelen voltam elhinni, hogy az enyém. Gondolatban megráztam magam, és feltettem azt a kérdést, amelyre muszáj volt választ kapnom.

– Loren, tényleg igaz, hogy ezzel megszűnt a megbélyegzés

Heath és köztem?

– Igen, így van – felelte. – Mi most megbélyegeztük egymást, ami felülírta a te kötődésedet az embersráchoz.

– De a vámpírszoc könyvben azt olvastam, hogy egy megbélyegzést semmissé tenni rendkívül fájdalmas dolog. Nem értem, akkor hogy történhetett meg ilyen könnyen, ráadásul a könyv egy szóval sem említette, hogy egy megbélyegzés felülírhat egy másikat.

Szélesen elmosolyodott, majd puhán megcsókolta a számat.

– Nemsokára te is rájössz majd, hogy sok minden van, amit a tankönyvek nem árulnak el arról, milyen vámpírnak lenni.

Ettől hirtelen úgy éreztem magam, mint egy kis hülye, akit kioktattak, és szégyenemben elvörösödtem, Loren azonban rögtön észrevette.

– Ugyan már, nem akartalak megbántani. Emlékszem, milyen zavarba ejtő volt, hogy magam sem tudom, mivé fogok átváltozni. De túléltem. És te is túl fogod. Ezen mindnyájunknak át kell esni. Ráadásul most már itt vagyok neked, hogy segítsek.

– Egyszerűen csak nem szeretem, ha nem tudok valamit – feleltem, és ismét ellazultam a karjaiban.

– Tudom. A megbélyegzéssel pedig a következő a helyzet. Közted és az embersrác között valóban kialakult egyfajta kötődés, de te nem vagy vámpír. Nem mentél keresztül az Átváltozáson. – Pillanatnyi szünetet tartott, majd határozottan folytatta. – Egyelőre, így hát ez nem is volt valódi megbélyegzés. Azzal, hogy mi most megízleltük egymás vérét, a köztünk lévő kötődés felülírta a gyengébbet. – Rám villantotta szexi mosolyát. – Mert én vámpír vagyok.

– Heath-nek fáj?

Loren vállat vont.

– Valószínűleg, de a fájdalom hamar elmúlik. Hosszú távon

pedig így a jobb. Hamarosan az egész vámpírvilág a lábaid előtt fog heverni, Zoey. Kivételes Főpapnő lesz belőled. Az emberek világában már nincsen számodra hely.

– Tudom, hogy igazad van – mondtam, és közben arra próbáltam emlékeztetni magamat, hogy a mai estének úgy indultam neki: mindenképpen szakítok Heath-szel. Jó, hogy az együttlétem Lorennel megszüntette a megbélyegzést köztünk. Így volt a legkönnyebb, nekem is és Heath-nek is. Hirtelen eszembe jutott valami. – Még szerencse, hogy nem voltam egyszerre veled is és Heath-szel is megbélyegezve.

– Az nem fordulhat elő. Nüx úgy találta ki ezt a dolgot, hogy egyszerre csak egyvalakivel lehetséges. Gondolom, azért, nehogy százasával gyűjtsük magunk köré a minket istenítő emberkéket.

Gunyoros hangja legalább annyira megdöbbenett, mint az, amit mondott.

– Ez eddig meg sem fordult a fejemben – mondtam.

Loren halkán felnevetett.

– Sok vámpír van, akiknek viszont igen.

– Te is képes lennél rá?

– Dehogy. – Ismét megcsókolt, majd folytatta. – Ráadásul én teljesen elégedett vagyok ezzel az egy megbélyegzéssel. Nincs szükségem többre.

A szavai hallatán különös bizsergés járta át a testemet. Az enyém, én pedig az övé vagyok! Aztán Erik arca jelent meg a szemem előtt, és a bizsergés elmúlt.

– Mi az? – kérdezte.

– Erik – suttogtam.

– Most már hozzám tartozol! – Loren hangja durva volt, és olyan szenvedélyesen csókolt meg, hogy azonnal izgalomba jöttem.

– Igen – feleltem, amikor véget ért a csók. Loren olyan volt,

mint egy szökőár, esélyem sem volt ellene. Kimosta Eriket a gondolataimból. – Igen, hozzád tartozom.

Loren még szorosabban magához ölelt, majd gyengéden megemelt, és feljebb húzott, hogy a szemembe tudjon nézni.

– Most már elmondod?

– Mit mondjak el? – Annak ellenére feltettem a kérdést, hogy nagyon jól tudtam, mit akar hallani.

– Hogy mitől vagy olyan zaklatott.

Hirtelen görcsbe rándult a gyomrom, de nem törődtem vele. Döntöttem. Azok után, ami köztünk történt, meg kellett bíznom Lorenben.

– Stevie Rae nem halt meg. Vagy legalábbis nem úgy, ahogy mi képzeljük a halált. Él, bár másképp, mint mi. És nem ő az egyetlen vámpírjelölt, akiről úgy tudjuk, hogy meghalt, mégis túlélte. Sokan vannak, de egyvalamiben azért különböznek tőle. Stevie Rae-nek sikerült megőriznie valamennyit az emberségéből. A többieknek nem.

Éreztem, hogy Loren teste megfeszül alattam, és szinte vártam, hogy azt mondja, elment az eszem, de helyette így szólt:

– Ezt meg hogy érted? Mondj el mindent, Zoey!

Elmondtam. Elmondtam neki mindent. A „szellemektől” kezdve, akiket a keleti falnál pillantottam meg, a szörnyű élőhalottakon át, akik meggyilkolták a Union két futballistáját, egészen addig, hogy megmentettem Heath életét. Végül beszéltem neki Stevie Rae-ről is. Semmit nem hallgattam el.

– És ő most ott vár Aphrodité szüleinek melléképületében? – kérdezte.

Bólintottam.

– Igen, és vérre van szüksége. Mindennap. Az emberi mivolta kezd kicsúszni a kezéből. Ha nem kap vért, félek, hogy ő is olyan lesz, mint a többi. – Megborzongtam, mire Loren

magához ölelt.

– Ennyire szörnyűek? – kérdezte.

– Elmondhatatlanul. Nem emberek és nem is vámpírok. Mintha a vámpírokról és az emberekről keringő legborzalmasabb hiedelmekből gyúrták volna össze őket. Nincs lelkük, Loren. – A tekintetét kerestem. – Stevie Rae-nek is csak azért sikerült megőriznie belőle valamennyit, ha nem is az egészséget, mert Nüx megajándékozta a képességgel, hogy kapcsolatot tud teremteni a földdel. Hiszek benne, hogy rajta még tudok segíteni.

– Segíteni?

Kicsit furcsa volt, mennyire megdöbbsent azon, hogy meg akarom gyógyítani Stevie Rae-t, akkor viszont a szeme sem rebbent, amikor elmondtam neki, hogy élőhalott vámpírjelöltek kószálnak a városban.

– Igen. Lehet, hogy tévedek, de szerintem az elemek segítségével képes leszek rá. – Áthelyeztem a súlypontomat, féltem, hogy túl nehéz vagyok neki. – Az a helyzet, hogy mind az öt elemmel kapcsolatot tudok teremteni, és talán most jött el az idő, hogy használjam ezt a képességemet.

– Akár működhet is a dolog. De ne felejtse el, hogy ez már komoly varázslatnak számít, és annak mindig ára van. – Lassan beszélt, mintha gondosan megfontolna minden szót, mielőtt kimondja (ellentétben velem, aki általában előbb beszéltem, és csak utána gondolkodtam). – Zoey, hogy történt ez a szörnyűség Stevie Rae-vel és a többi vámpírjelölttel? Ki vagy mi a felelős ezért?

Már épp nyitottam a számat, hogy válaszoljak, de hirtelen egy hangot hallottam a fejemben: *Ki ne mondd a nevé!* Nem is maguk a szavak döbbsentettek meg annyira, mint inkább a felismerés, hogy valójában nem vallottam be *mindent* Lorennek. Meséltem neki arról az éjszakáról, amikor

kimentettem Heath-t az élőhalottak karmaiból és először találok Stevie Rae-vel a halála után, de Neferetet egy szóval sem említettem. Eszembe sem jutott. Nem szándékosan hallgattam el Loren elől, de a kirakós egy darabkáját nem mutattam meg neki.

Nüx. Ez csak az Istennő műve lehetett. Nem akarta, hogy Loren tudomást szerezzen Neferetről. Így akarta megvédeni? Valószínűleg...

– Zoey, mi a baj?

– Semmi. Csak gondolkodom. Nem... nem tudom, hogyan történt, de nagyon szeretném tudni. Bárcsak valahogy kideríthetném – tettem hozzá gyorsan.

– Stevie Rae tudja?

Ismét megszólalt a vézscsengő a gyomromban.

– Nem könnyű kommunikálni vele. De miért kérded? Hallottál már ilyenről korábban?

– Nem, soha. – Végigsimította a hátamat a kezével. – Csak arra gondoltam, hogyha tudnád, hogyan történt, akkor könnyebb lenne meggyógyítani.

A szemébe néztem, és azt váltam, mikor múlik már el a gyomromból a kellemetlen érzés.

– Erről senkinek nem beszélhetsz, Loren. *Senkinek*, még Neferetnek sem. – Próbáltam határozott és parancsoló lenni, mint egy Főpapnő, de közben remegett a hangom.

– Ne aggódj, szerelmem! Persze hogy nem mondom el senkinek. – Loren magához húzott, és újra megsimogatta a hátamat. – Tud még róla valaki rajtunk kívül?

– Senki. – Olyan automatikusan jött a számra a hazugság, hogy saját magamat is megdöbbsenttem vele.

– És Aphrodité? Azt mondtad, a szülei kis házában bújtatod Stevie Rae-t, nem?

– Aphrodité nem tud róla. Kihallgattam, amikor mondta

valakinek, hogy a szülei elutaztak a tél hátralévő részére. Felvetette, hogy a melléképületben lehetne rendezni egy bulit, de mivel Aphrodité mindenki utálja, így senki nem harapott rá az ötletre. Innét tudtam meg, hogy a lakás üres, ezért be tudtam csempészni Stevie Rae-t. – Tudatosan nem döntöttem el, hogy nem beszélek Lorennek Aphroditéről, de a szám meghozta a döntést helyettem. Gondolatban keresztbe raktam az ujjaimat, remélve, hogy nem veszi észre a hazugságot.

– Igen, valószínűleg ez volt a legjobb megoldás. Zoey, azt mondtad, Stevie Rae nem olyan, mint régen, és nem könnyű kommunikálni vele. Mégis hogyan beszélgetsz vele?

– Beszélni tud, de nagyon zavart, és... és... – Lázasan gondolkodtam, hogyan magyarázzam ezt el anélkül, hogy túl sok mindent elárulnék. – ... és néha inkább olyan, mint egy állat, és nem mint egy ember – nyögtem ki végül. – Ma este találkoztam vele Neferet szertartása előtt.

Éreztem, ahogy bólínt.

– Onnan jöttél vissza, amikor találkoztunk.

– Igen. – Úgy döntöttem, Heath-t nem említem meg. Elég volt rá gondolnom, és azonnal büntudatom támadt. A megbélyegzésünknek vége, de megkönnyebbülés helyett csak ürességet éreztem.

– De honnan tudod, hogy még mindig ott van Aphrodité házában?

– Tessék? – kérdeztem zavartan. – Ja. Adtam neki egy mobilt. Bármikor felhívhatom vagy üzenhetek neki. Nemrég váltottam vele néhány SMS-t. – A telefonom után nyúltam, ami kiesett a ruhám zsebéből, és most a földön hevert a matracunk mellett. Igyekeztem kivenni a fejemből Heath-t, és sürgetőbb problémákra koncentrálni. – A segítségedre van szükségem.

– Bármit kérhetsz tőlem – mondta, és gyengéden kifésült egy tincset az arcomból.

– Vagy Stevie Rae-t kell valahogy bejuttatnom a sulis területére, vagy a többieket kell kivinnem hozzá.

– A többieket?

– Tudod, Damient, az Ikreket meg Aphroditét, hogy meg tudjuk idézni az elemeket. Valami azt súgja, hogy az ő erejükre is szükségem lesz ahhoz, hogy segíteni tudjak Stevie Rae-n.

– De az előbb azt mondtad, hogy ők nem tudnak Stevie Rae-ről.

– Így is van. Csak közvetlenül az előtt akarom elmondani nekik, hogy megpróbálom meggyógyítani Stevie Rae-t. – Felsóhajtottam, és megráztam a fejem. – De nagyon félek, hogy mit fognak szólni hozzá – tettem hozzá. – Biztosan dühöseksz rám, ha megtudják, mi mindent hallgattam el előlük.

– Szóval te és Aphrodité akkor barátnők vagytok?

Loren úgy tette fel ezt a kérdést, mintha egyáltalán nem volna fontos számára, mosolyogva és a hajamat simogatva közben, de akárcsak Heath esetében, a megbélyegzés itt is különleges kapcsolatot teremtett közöttünk, és éreztem rajta a feszültséget. Sokkal jobban érdekelte a válaszom, mint azt mutatta. Ez komolyan elgondolkodtatott, és nemcsak azért, mert a gyomorom ismét görcsbe rándult, és figyelmeztetett, hogy fogjam be a számat.

Megpróbáltam én is úgy felelni, mintha ez valami mellékes kérdés volna.

– Nem, Aphrodité borzalmas egy csaj. De Nüx valami okból kifolyólag, egyikünk sem érti, hogy miért, felruházta azzal a képességgel, hogy kapcsolatot tud teremteni a földdel. Nélküle nem működik a kör, ezért szükségünk van rá. De ettől még nem lettünk puszpajtások.

– Helyes. Azok alapján, amiket hallottam, Aphroditének komoly problémái vannak. Ne bízz meg benne!

– Nem bízom. – De ahogy kimondtam, rájöttem, hogy nagyon is megbízom Aphroditében. Talán jobban, mint Lorenben, aki pedig most vette el a szüzességemet, és bélyegzett meg. Remek. Ilyen az én szerencsém.

– Nyugi. Látom, hogy felzaklat ez a téma. – Loren az arcomat cirógatta, én pedig önkéntelenül is ráhajoltam a kezére. Képtelen voltam ellenállni az érintésének. – Ne aggódj! Most már itt vagyok. Majd együtt megoldjuk. Haladjunk lépésről lépésre!

Emlékeztetni akartam, hogy Stevie Rae-nek nincs túl sok ideje, de az ajka ismét az enyémre tapadt, és hirtelen semmi másra nem tudtam gondolni, csak arra, hogy a pulzusunk, a szívünk egy ritmusra ver. Egyre szenvedélyesebben csókolóztunk, keze elindult lefelé a testemen. Hozzásimultam, örülten kívántam, újra meg akartam ízlelni a vérét... óh... Loren... Loren... Loren...

Furcsa, fojtott hang hatolt át a vágy ködén, amely beborította az agyamat. Bódultan abba az irányba fordítottam a fejem, miközben Loren a nyakamat csókolgatta, és hirtelen megdermedtem.

Erik állt az ajtóban, friss tetoválásokkal borított arcán döbrent hitetlenkedés.

– Erik, én... – talpra ugrottam, és a ruháim után nyúltam, hogy eltakarjam magamat. De kár volt attól félnem, hogy Erik meglát meztelenül, mert Loren egy gyors mozdulattal maga mögé rántott, mintegy pajzsként takarva el a testével.

– Zavarsz. – Loren gyönyörű hangja ezúttal sötéten és fenyegetően csengett. Olyan erő sugárzott belőle, hogy elakadt a lélegzetem a megdöbbenéstől.

– Igen, látom – mondta Erik. Aztán szó nélkül sarkon fordult, és elment.

– Uramisten! Uramisten! Nem hiszem el, hogy ez

meg történt velem! – A kezembe temettem égő arcomat.

Loren hátulról átkarolt, és a hangja ugyanolyan vigasztaló volt, mint az érintése.

– Semmi baj, kicsim. Előbb vagy utóbb úgyis meg kellett tudnia.

– De nem így! – kiáltottam. – El sem tudom mondani, mennyire szörnyű, hogy így jött rá. – Felemeltem a fejem, és Lorenre néztem. – És így most mindenki tudni fogja. Pedig ez tilos, Loren, te tanár vagy, én pedig vámpírjelölt! Ezt tiltják a szabályok, nem? A megbélyegzésről nem is beszélve. – Hirtelen egy másik szörnyű gondolat hasított belém: mi lesz, ha kirúgnak a Sötétség Lányainak éléről, amiért Lorennel vagyok?

– Zoey, szerelmem, figyelj rám! – Loren a vállamra tette a kezét, és finoman megrázott. – Erik senkinek sem fog beszélni róla.

– De igen, fog! Te is láttad az arcát. Biztos, hogy nem fogja titokban tartani. És biztos, hogy nem fog szóba állni velem. Soha többé.

– Tartani fogja a száját, mert én azt mondom majd neki, hogy tartsa a száját.

Loren arckifejezése megváltozott, és hirtelen ugyanolyan fenyegetővé vált, mint amikor azt mondta Eriknek, hogy zavar. Megrémültem, és egyszerre azon kezdtem tűnődni, vajon mi minden van még, amit nem tudok Lorenről.

– Ne bánts – suttogtam, nem törődve az arcomon csorgó könnyekkel.

– Ne aggódj, kicsim, nem fogom bántani. Csak egy kicsit elbeszélgetek veled.

Átölelt, mire én, annak ellenére, hogy a testem, a lelkem, mindenem együtt akart lenni vele, elhúzódtam tőle.

– Mennem kell – mondtam.

– Oké. Nekem is.

Ahogy odaadta a ruhámat, és öltözni kezdtünk, azzal nyugtattam magamat, hogy csak Erik után siet, de a gondolatra, hogy el kell válnom Lorentől, szabályos rosszullét fogott el, mintha a gyomromban valami gusztustalan, fekete folyadék kavarogna. Sajgott a vágás, amelyet a mellem fölött ejtett. És fájdalmat éreztem a testem azon részén is, ahol korábban soha. A falon lévő tükörbe néztem. A szemem duzzadt volt és vörös. Az arcom piros, az orrom rózsaszín. A hajam kócos. Rettenetesen néztem ki, de ebben nem volt semmi meglepő, mert pontosan úgy is éreztem magam.

Loren megfogta a kezemet, és kísértünk az üres szabadidőcsarnokba. Az ajtóban még egyszer megcsókolt, mielőtt kinyitotta volna.

– Fáradtnak tűnsz – mondta.

– Az vagyok. – A szabadidőcsarnok órájára pillantottam, és meglepetten láttam, hogy még csak fél három van. Mintha több éjszakányi idő telt volna el néhány óra alatt.

– Feküdj le, szerelmem – mondta. – Holnap találkozunk.

– Hogyan? Mikor?

Elmosolyodott, és megsimogatta az arcomat, egyik ujját gyengéden végighúzta a tetoválásomon.

– Ne aggódj! Hamarosan újra együtt leszünk. Ébredés után megkereslek. – Felmelegített az érintése. A testem önálló életre kelve közelebb húzódott hozzá, miközben Loren ujjai már a nyakamat simogatták. Hirtelen szavalni kezdett:

*Első álmom rólad volt,
Első álmom elröpült.
Még az esti szél nyögött,
Még az égen csillag ült.
Lábaimban lakik egy
Szellem: az rejtélyesen
Húzott, hozott, vezetett*

*Ablakodhoz, édesem!*⁴

Érintésétől megremegtem, szavaitól felgyorsult a szívverésem, és szédülni kezdtem.

– Ezt te írtad? – kérdeztem suttogva, miközben a nyakamat csókolgatta.

– Nem, Shelley. Nehéz elhinni, hogy nem volt vámpír, ugye?

– Aha – bólogattam kábultan.

Loren felnevetett, és megölelt.

– Holnap találkozunk. Ígérem.

Néhány lépést még együtt tettünk meg, aztán különváltunk, mert ő a fiúk kollégiuma felé indult, én pedig a saját szobám irányába. Senkit nem láttam útközben, és ennek most kimondottan örültem. Nem volt kedvem beszélgetni. Sötét, felhős éjszaka volt, és a régimódi gázlámpák sem tudták eloszlatni a sötétséget. De nem bántam. Legszívesebben teljesen elrejtőztem volna az éjszakában. Valahogy enyhítette zaklatottságomat, melyet a Lorentől való elszakadás okozott.

Elveszítettem a szüzességem.

Hirtelen szíven ütött ez a tény. Olyan gyorsan történtek a dolgok, hogy igazából időm sem volt rá, hogy végiggondoljam, de *megtettem*. Uramisten, ezt el kell mondanom Stevie Rae-nek, erre még élőhalott állapotban is kíváncsi lesz. Vajon látszik rajtam? Nem, ez ostobaság. Senkiről nem lehet ránézésre megállapítani, hogy szüz-e még vagy sem. Legalábbis általában. Az igaz, hogy én nem vagyok átlagos tinédzser (már ha létezik olyan). Ha visszaérek a szobámba, jobb lesz, ha alaposan megnézem magam a tükörben.

Ráfordultam a járdára, amely a kollégiumhoz vezetett, és igyekeztem kitalálni, mit fogok mondani a barátaimnak, akik

---

⁴ Percy Bysshe Shelley *Indián szerénád* című versét Babits Mihály fordította

valószínűleg a társalgóban mozognak vagy bandáznak. Lorenről természetesen nem beszélhettem nekik, de arról ki kellett találnom valamit, hogy Erikkel miért szakítottam. Vagy mégsem? Végül is Loren beszélni fog velem, és Erik valószínűleg nem árulja majd el senkinek. Majd azt mondom, hogy az Átváltozása miatt szakítottunk, és kész. Ezen senki nem fog meglepődni vagy kiakadni. Igen, ezt fogom tenni, döntöttem el.

Hirtelen megmozdult az egyik árny egy illatos cédrusfa alatt, és kilépett elém a járdára.

– Miért, Zoey? – kérdezte Erik.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

Földbe gyökerezett a lábam, ahogy megpillantottam Eriket. Gyönyörű volt a Jel a homlokán. Még jobban kiemelte, hogy mennyire jóképű.

– Miért, Zoey? – ismételte, amikor én csak álltam, és bámultam rá szótlánul, mint egy idióta.

– Annyira sajnálom, Erik! Nem akartam fájdalmat okozni neked. Nem akartam, hogy így kelljen megtudnod.

– Igen – mondta keserűen. – Megtudni azt, hogy a barátnőm, aki egyfolytában az ártatlan kislányt játssza, valójában egy bűdös kis kurva, aki bárkivel összefekszik a hátam mögött. Igen, ez valóban nem esett túl jól.

Összerándultam a szavai hallatán.

– Nem vagyok kurva.

– Pedig pont úgy viselkedsz. És én tudtam! – kiáltotta. – Tudtam, hogy van valami köztetek! De voltam olyan hülye, hogy higgyek neked, amikor azt mondtad, hogy nem igaz. – Keserűen felnevetett. – Istenem, mekkora barom vagyok!

– Erik, nem gondoltuk, hogy meg fog történni, de Loren és én szeretjük egymást. Megpróbáltuk távol tartani magunkat egymástól, de nem ment.

– Most viccelsz? Tényleg azt hiszed, hogy az a seggfej szerelmes beléd?

– Szeret engem.

Erik megrázta a fejét, és ismét felnevetett.

– Ha ezt tényleg elhiszed, akkor ostobább vagy, mint gondoltam. Kihaszna téged, Zoey. Egy ilyen pasas, mint ő, egyetlen dolgot akar egy lánytól, és azt most megkapta.

Amikor elege lesz belőled, szemrebbenés nélkül dobni fog.

– Ez nem igaz.

Erik tovább folytatta, mintha meg sem szólaltam volna.

– Még szerencse, hogy holnap elhúzóok innét, csak azt bánom, hogy nem leszek itt, és nem tudom a képedbe vágni, hogy „én megmondtam”, amikor Blake kiteszi a szűrőd.

– Fogalmad sincs, hogy miről beszélsz, Erik.

– Talán igazad van – mondta. A hangja olyan hideg és keserű volt, mint egy vadidegené. – Az biztos, hogy tényleg fogalmam sem volt, miről beszélek, amikor mindenkinek azt mondtam, hogy együtt járunk, és hogy mennyire fantasztikus lány vagy, mennyire szeretek együtt lenni veled, és mennyire beléd szerettem.

Összerándult a gyomrom. Szavai éles törként döftek a szívembe.

– Én is beléd szerettem – mondtam halkán, és éreztem, hogy mindjárt elsírom magam.

– Baromság! – kiáltotta gúnyosan, pedig láttam, hogy közben az ő szeme is megtelik könnyekkel. – Ne szórakozz velem! És még te mondd Aphroditére azt, hogy ribanc? Hozzad képest, baszd meg, egy igazi angyal!

Megfordult, és elindult vissza a sötétbe.

– Erik, várj! Nem akarom, hogy így érjen véget – mondtam, és csorogni kezdtek a könnyek az arcomon.

– Fejezd be a bógést! – fordult vissza. – Ezt akartad, nem? Így terveztétek Blake-vel, nem igaz?

– Nem! Nem terveztünk semmit!

Erik jobbra-balra rázta a fejét.

– Szállj le rólam! Ennek vége. Soha többé nem akarlak látni. – Azzal megfordult, és elrohant.

Szorítást éreztem a mellkasomban, és képtelen voltam abbahagyni a zokogást. A lábam magától indult el, és az

egyetlen hely felé vitt, ahová mehettem, az egyetlen emberhez (vámprhoz), akit látni akartam. A költőlakosztály felé menet valahogy sikerült összeszednem magam. Nem teljesen, de legalább annyira, hogy azok, akikkel útközben találkoztam (két vámpírharcos és néhány vámpírjelölt), nem álltak le megkérdezni, hogy mi bajom van. Nagy nehezen sikerült abbahagynom a sírást. Beletúrtam a hajamba, és előrehúztam néhány tincset, hogy legalább részben takarja kivörösödött szememet és arcomat.

Amikor odaértem a tanárok épületéhez, nem haboztam, csak vettem egy nagy lélegzetet, gyorsan elmormoltam egy imát, és benyitottam.

Ahogy beléptem, rájöttem, hogy felesleges volt amiatt aggódnom, hogy esetleg megláthatnak. Ez nem olyan volt, mint egy kollégium, itt nem volt társalgó, ahol a vámpírok összegyűlnek dumálni meg tévézni. Csak egy nagy, kőpadlós folyosó, amelyről jobbra-balra ajtók nyíltak. A lépcső közvetlenül a bejárat mellett volt. Gyorsan felszaladtam rajta. Tudtam, hogy Loren valószínűleg még nincs a szobájában. Feltehetően Eriket keresi. De nem baj. Befekszem az ágyába, és megvárom. Az majdnem olyan, mintha hozzábújnék. Felértem a legfelső emeletre, és elindultam a nagy faajtó felé, amely nem messze volt tőlem.

Már majdnem odaértem, amikor megláttam, hogy az ajtó résnyire nyitva van, és Loren hangja hallatszik odabentről. Nevetett, és nevetése azonnal elfeledtette velem a szomorúságot és a fájdalmat, amit Erik szavai okoztak. Jól tettem, hogy idejöttem. Szinte már éreztem, ahogy a karjába zár. Átölel, „szerelmemnek” szólít, és azt mondja majd, hogy minden rendben van. Érintése elfeledteti velem Erik fájdalmát meg azokat a szörnyű dolgokat, amiket a fejemhez vágott, és nem fogom ilyen elveszettnek érezni magamat. Az ajtóra

tettem a tenyeremet, hogy kitarjam, és a karjába vessem magam.

Akkor hallottam meg a másik nevetést, azt a dallamos, csábító hangot, és hirtelen úgy éreztem, hogy megnyílik alattam a föld.

Neferet volt az. Odabent volt Lorennel. Biztos, hogy nem tévedtem. Ezer közül is megismerném gyönyörű, mély hangját. Neferetnek legalább olyan szép orgánuma volt, mint Lorennek. Amikor abbahagyta a nevetést, megszólalt, és szavai mérgező füstként szűrődtek ki az ajtónyíláson.

– Szép munka volt, drágám. Most már tudom, mennyit tud, a többi pedig gyerekjáték. Nem lesz nehéz elszigetelnünk a kis barátaitól. Remélem, nem volt túl kellemetlen az a szerep, amit rád bízam. – Neferet hangja incselkedő volt, de éreztem benne valami szigorúságot is.

– Könnyű volt becserkészni. Egy csillogó ajándék itt, egy bók ott, aztán megadta magát a csábítás és a hormonok istenének. – Loren ismét felnevetett. – A fiatal lányok olyan neveltségűek, annyira könnyen ki lehet őket ismerni.

Mintha több ezer tűt szúrtak volna belém egyszerre, de uralkodtam magamon, és csendesén előrehajoltam, hogy be tudjak kukucskálni a szobába. A hatalmas szoba bőr ülőgarnitúráját a mennyezetről lógó csillár gyertyái világították meg. Tekintetemet azonnal a helyiség közepén elhelyezkedő kovácsoltvas ágy vonzotta magához. Loren a hátán feküdt egy rakás párna között. Teljesen meztelen volt.

Neferet hosszú, vörös ruhát viselt, amely tökéletesen simult hibátlan alakjára, és a kivágásából kivillant csábító dekoltázs. Beszéd közben fel-alá járkált a szobában, hosszú, manikűrözött ujjai Loren ágyának vaskorlátjával játszadoztak.

– Egyelőre még ne engedd el! Foglalkozz vele! Én meg majd teszek róla, hogy a kis barátai elforduljanak tőle. Van

hatalma, de egyedül képtelen lesz használni, főleg ha közben utánad kajtat. – Neferet megállt, és egyik ujjával megérintette az állát. – Azért ez a megbélyegzés meglepett. – Láttam, hogy Loren teste megfeszül. Neferet elmosolyodott. – Azt hitted, nem fogom észrevenni? Búzlesz a vérétől, és az ő vére is búzlik a tiédétől.

– Nem tudom, hogy történt – felelte Loren gyorsan. A hangjából kicsendülő bosszúság mázsás kalapácsként törte darabokra a szívemet. – Azt hiszem, alábecsültem a saját képességeimet. Még szerencse, hogy nem alakult ki semmilyen komolyabb kötődés köztünk, egy igazi megbélyegzés rengeteg kellemetlenséggel jár. – Felnevetett. – Mint annál az embergyereknél, akit megbélyegzett. Biztosan komoly fájdalmai voltak, amikor megszüntettük. Egyébként furcsa, hogy képes volt megbélyegezni, pedig még meg sem történt nála az Átváltozás.

– Ez is csak az erejét bizonyítja! – csattant fel Neferet. – Még akkor is, ha Kiválasztott létére nevetségesen könnyen befolyásolható. Előttem pedig nem kell megjátszanod magad a megbélyegzés miatt. Mindketten tudjuk, hogy neked így csak még élvezetesebb volt vele a szex.

– Eriket azért küldhetted volna egy kicsit később is, elég kellemetlen volt, ahogy ránk nyitott. Azért remélem, kapok még néhány alkalmat, mielőtt befejezzük.

– Annyi időt kapsz, amennyit csak akarsz. Ha akarod, én már itt sem vagyok, te meg mehetsz a kis ölebedhez, hogy folytassátok, amit elkezdtetek.

Loren felült az ágyon, és elkapta Neferet csuklóját.

– Ugyan már! Tudod, hogy nekem semmit sem jelent. Ne légy rám dühös, szerelmem!

Neferet könnyedén kiszabadította a karját, de a mozdulat inkább volt évődő, mint haragos.

– Nem vagyok dühös. Elégedett vagyok. A megbélyegzés megszüntette a kötődését az embergyerekkel, így Zoey még inkább egyedül fog maradni. A ti megbélyegzéseitek pedig nem lesz tartós. Megszűnik, ha Zoey átváltozik vagy meghal – fejezte be gonosz kis kacajjal. – Bár te jobban szeretnéd, ha nem szűnne meg, igaz? Szívesen lecserélnél erre a kis fiatal, naiv lánykára.

– Soha, szerelmem! Soha senkit nem fogok annyira kívánni, mint téged – mondta Loren. – Gyere, hadd bizonyítsam be! – Felpattant, és gyorsan átölelte Neferetet. Keze elindult lefelé a Főpapnő testén, ugyanúgy, ahogy nem sokkal korábban az enyémet simogatta.

Az öklömbe kellett harapnom, nehogy hangosan felzokogjak.

Neferet megfordult, és hagyta, hogy Loren hátulról átölelje. Neferet arccal az ajtó felé fordult, de a szeme csukva volt, ajka résnyre nyitva. Hangosan felnyögött, majd lassan kinyitotta a szemét. Egyenesen rám nézett.

Elkaptam a fejem, sarkon fordultam, lerohantam a lépcsőn, és kiviharzottam az épületből. Ki akartam szaladni a világból. Csak futni, rohanni, míg holtan össze nem rogyok valahol, de a testem nem engedelmeskedett. Alig tudtam megállni a lábamon. Épp hogy csak sikerült elvergődnöm a közeli sövény árnyékába, ott lehajoltam, és hányni kezdtem.

Amikor befejeztem az öklendezést, elindultam. Az agyam nem működött rendesen. A gondolataim összevissza kavarogtak. De ezek inkább érzések voltak, semmint gondolatok, és amit éreztem, az leginkább fájdalom volt.

A fájdalom azt mondta, hogy Eriknek igaza volt, bár alábecsülte Lorent. Azt gondolta, őt csak a szex érdekli. De Lorennek még csak nem is tetszettem. Mindössze azért csábított el, mert a nő, akibe szerelmes, ezt kérte tőle. Csak egy

feladat voltam számára, egy múló kellemetlenség. Ahogy megérintett, amiket mondott... mind csak azért, hogy a kedvére tegyen Neferetnek. A semminél is kevesebbet jelentettem számára.

Zokogva a fülemhez nyúltam, kikaptam belőlük a gyémánt fülbevalókat, és elhajítottam őket.

– A francba, Zoey! Igazán szólhattál volna, hogy meguntad azokat a gyémántokat. Van egy gyöngyfülbevalóm, ami remekül menne ahhoz az idétlen hóemberes nyaklánchoz, amit Eriktől kaptál a szülinapodra. Szívesen elcseréltem volna ezekre a kövekre.

Lassan megfordultam, mintha attól féltem volna, hogy a testem darabokra törhet egy gyors mozdulat hatására. Aphrodité az étkező felől jött kezében valami bizarr alakú gyümölcscsel meg egy üveg Coronával.

– Mi az? – követte a pillantásomat, majd felemelte a gyümölcset, amit a kezében tartott. – Imádom a mangót. A koleszban sosincs belőle, de a vámpírok gyümölcshűtőjében mindig találni. Mintha sajnálnák tőlünk. – Amikor nem feleltem semmit, folytatta. – Jól van, tudom, hogy a sör az közönséges, de akkor is szeretem. Ha kérhetem, anyámnak ne mondd el. Teljesen kiakadna tőle. – Ahogy közelebb lépett, és jobban szemügyre vett, elkerekedett a szeme. – Zoey! Rettenetesen nézel ki. Mi történt veled?

– Semmi. Hagyj békén – mondtam, és alig ismertem rá a saját hangomra.

– Oké, te tudod. Törődj a saját dolgoddal, és én is törődök a magaméval – felelte, azzal otthagytott.

Egyedül maradtam. Ahogy Neferet mondta, mindenki el fog hagyni. És meg is érdemeltem. Heath-nek szörnyű fájdalmat okoztam. Eriket örökre megbántottam. Egy hazugságért cserébe feláldoztam a szüzességemet. Hogy is mondta Loren?

Megadtam magam a csábítás és a hormonok istenének. Nem csoda, hogy koszorús költő lett belőle. Kétségkívül tudott bánni a szavakkal.

Hirtelen úgy éreztem, hogy el kell rohannom. Nem tudtam, hová megyek. Csak azt tudtam, hogy gyorsan, minél gyorsabban kell szaladnom, különben felrobbanok. Addig futottam, míg levegőt kaptam, aztán lihegve megálltam, és nekitámaszkodtam egy öreg tölgyfának.

– Zoey? Te vagy az?

Felnéztem, kipislogtam a szememből az önsajnálát ködét, és megláttam Dáriuszt, a fiatal, dögös vámpírharcost. Az iskolafal tetején állt, és engem nézett kíváncsi tekintettel.

– Minden rendben veled? – kérdezte azon a különös, kissé archaikus módon, ahogy a vámpírharcosok beszéltek.

– Igen – nyögtem ki nagy nehezen. – Csak szükségem volt egy kis sétára.

– Nem sétáltál – felelte logikusan.

– Ez csak egy szófordulat volt. – A szemébe néztem, és úgy döntöttem, nincs erőm neki is hazudni. – Úgy éreztem, felrobbanok, ha nem kezdek el tiszta erőmből rohanni. Itt kötöttem ki végül.

Dáriusz bólintott.

– Ez a hatalom helye. Nem csodálom, hogy erre vitt a lábad.

– Ez a hely? – pislogtam, és körülnéztem. Csak akkor döböntem rá, hogy hol vagyok. – Ez a keleti fal, itt a rejtekajtó.

– Igen, Papnő, pontosan. Még a barbár emberek is megéreztek a hely hatalmát, ezért hagyták itt Nolan professzor holttestét.

Vállával a fal túloldala felé intett, ahol Aphrodité és én felfedeztük a hullát. Itt találtam rá Nalára is (vagyis inkább ő rám). Itt idéztem meg először az elemeket, itt láttam meg

először a „szellemeket”, akikről később kiderült, hogy élőhalottak, és itt sikerült Nüx meg az elemek segítségével feloldanom Neferet emlékezetblokkoló varázslatát.

Ez valóban a hatalom helye volt. Hihetetlen, hogy eddig nem jöttem rá. Teljesen el voltam foglalva Heath-szel, Erikkel és főleg Lorennel. *Neferetnek igaza volt*, gondoltam undorodva. *Neveléségesen könnyű volt engem az orromnál fogva vezetni.*

– Dáriusz, megkérhetnélek arra, hogy hagyj magamra egy kicsit? Imádkozni szeretnék, hátha kapok egy kis segítséget Nüxtől.

– És egyedül jobban tudsz koncentrálni – mondta.

Bólintottam, reméltem, hogy ennyiből is megérti.

– Rendben, tiszteletben tartom a kérésedet, Papnő. De nem megyek messzire. Ne felejtsd el, hogy Neferet védővarázslatot vont az iskola köré. Ha kimész a rejtekajtón, azzal megtöröd a varázskört, és azonnal körbevesznek Erebosz Fiai. – A mosolya komor volt, de kedves. – Az pedig aligha segít majd a koncentrálásban, hölgyem.

– Nem felejttem el.

Nem tudom, miért szólított Papnőnek és hölgyemnek, egyiket sem érdemeltem meg.

A következő pillanatban egy könnyed mozdulattal leugrott a hatméteres fal tetejéről, és mellettem ért földet. Öklét a szívéhez emelve meghajtotta előttem a fejét, majd hangtalanul eltűnt az éjszakában.

A lábaim ekkor döntöttek úgy, hogy nem támogatnak tovább. Lehuppantam az ismerős tölgyfa tövébe a fűre, felhúztam a térdem a mellkasomhoz, átkaroltam a lábam, és csendesen sírni kezdtem.

Elmondhatatlanul sajnáltam, ami történt. Hogy lehettem ilyen ostoba? Hogy hihettem Loren hazugságainak? És nem

csak a szüzességemet adtam oda annak a szemétládának, hanem azt is hagytam, hogy megbélyegezzem, ami talán még nagyobb hiba volt.

A nagyit akartam. Még mindig zokogva a zsebembe nyúltam a mobilomért. Mindent elmondok a nagymamámnak, határozta el. Szörnyű lesz, és nagyon kínos, de tudtam, hogy ő nem fog elfordulni tőlem vagy ítélni fölöttem. Nagyi örökké szeretni fog.

A mobilom azonban nem volt a zsebemben. Akkor jutott eszembe, hogy kiesett a ruhámból, miközben Lorennel szeretkeztem. Biztos elfelejtettem visszarakni. Még ez is! Behunytam a szemem, és nekitámasztottam a fejem a tölgyfa érdes kérgének.

– Miáuuú!

Nala az arcomhoz dörgölte meleg, nedves orrát. Még mindig csukott szemmel kitártam a karomat, hogy az ölembe tudjon ugrani. Két kis mancsát a vállamra tette, pofáját pedig a nyakamba fúrta, és vadul dorombolt, mintha azzal jobb kedvre tudna deríteni.

– Óh, Nala, elcsesztem, rettenetesen elcsesztem. – Magamhoz szorítottam a macskát, és hagytam, hogy a zokogás rázza a testemet.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

Amikor meghallottam a közeledő lépések zaját, azt hittem, Dáriusz jött vissza ellenőrizni, hogy minden rendben van-e. Megpróbáltam összeszedni magam, megtöröltem az arcom a pólóm ujjával, és igyekeztem abbahagyni a sírást.

– A fenébe, Aphrodité, igazad volt. Tényleg nagyon szarul néz ki – szólalt meg Shaunee.

Felnéztem, és az Ikreket pillantottam meg, akik Aphrodité és Damien társaságában közeledtek felém.

– Z, tiszta takony az arcod – mondta Erin, majd megrázta a fejét, és Shaunee-hoz fordult. – Sajnos Aphroditének valóban igaza volt.

– Én megmondtam – vigyorgott önelégülten Aphrodité.

– Nem hinném, hogy indokolt ez a laudáció Aphroditének csak azért, mert észrevette, hogy Zoeynek valami komoly problémája van.

– Damien, megtennéd... – kezdte Erin.

– ...hogyan megkímélsz minket a választékos megjegyzéseidről? – fejezte be helyette Shaunee.

– Megtennétek, hogy csendben maradtok és inkább beszereztetek egy értelmező szótárt? – kérdezett vissza Damien kimerően.

Tudom, hogy furcsa, de úgy éreztem, csipkelődésük ezúttal zene füleimnek.

– Szánalmas egy mentőcsapat vagytok – mondta Aphrodité.

– Tessék – azzal felém nyújtott egy (szerencsére) tiszta papír zsebkendőt. – Szégyen, hogy én vagyok a leggondoskodóbb négyünk közül.

Damien sértődött arccal félretolta az Ikreket, és lekuporodott mellém. Kifújtam az orromat és megtöröltem a szemem, mielőtt ránéztem.

– Valami nagyon rossz történt, igaz? – kérdezte.

Bólintottam.

– A francba! Megint meghalt valaki? – kérdezte Erin.

– Nem. – Elcsuklott a hangom, de megköszörültem a torkomat, és folytattam. Még mindig rekedt voltam, de már kezdtem hasonlítani önmagamra. – Nem, nem halt meg senki.

– Akkor mi történt? – érintette meg a vállam Damien gyengéden.

– Tudod, hogy együtt bármit képesek vagyunk megoldani – mondta Shaunee.

– Ahogy mondod, húgocskám.

– Mindjárt elhányom magam – szólalt meg Aphrodité.

– Kuss legyen! – kiáltottak rá az Ikek.

A barátaimra néztem. Akármennyire is nem akartam, el kellett mondanom nekik Lorent. És Stevie Rae-t is. És minél előbb, mielőtt Neferet jóslata valóra válik, mielőtt annyira megharagszanak rám a hazugságaim miatt, hogy hátat fordítanak nekem.

– Ronda, bonyolult és fájdalmas – mondtam.

– Szóval Aphroditéről van szó – jegyezte meg Erin gonoszul.

– Semmi gond. Már megszoktuk – kontrázott Shaunee.

– Halál az ikerpárookra! – emelte az égre a tekintetét Aphrodité.

– Ha befognátok végre a szátokat, Zoey esetleg elmondhatná, hogy mi a baj – szólt közbe Damien végtelen türelemmel.

– Bocsi – motyogták az Ikek.

Aphrodité csak a szemét forgatta.

Vettem egy nagy levegőt, és már nyitottam a számat, hogy belefogjak az egész szörnyű történetbe, amikor egyszer csak meghallottuk Jack vidám kiáltását.

– Oké! Megvan!

Jack odaszaladt hozzánk. Vidám arcáról azonban rögtön lehervadt a mosoly, amikor meglátott engem. Tényleg rettenetesen nézhettem ki. Azután gyorsan leült Damien mellé. Erik állva maradt, és engem nézett meredten.

– Mondd el – érintette meg Damien újra a vállamat. – Most már mindannyian itt vagyunk. Mi a baj?

Képtelen voltam megszólalni. Csak bámultam Eriket. Az arca egy csinos, rezzenéstelen maszk volt. Semmit nem lehetett leolvasni róla, legalábbis addig, amíg meg nem szólalt. Akkor ugyanis undor ült ki az arcára, mély hangja pedig megtelt gúnyal.

– Mondd csak el nekik, vagy azt akarod, hogy én mondjam el?

Beszélni akartam. Rá akartam kiáltani, hogy hagyja abba, hogy bocsásson meg nekem, hogy mindenben igaza volt, és annyira elcsesztem, hogy legszívesebben meghalnék. De csak egy halk nemet tudtam kinyögni, amit Damien kívül senki nem hallott. A következő pillanatban azonban rájöttem, hogy az sem változtatott volna semmin, ha kiabálni kezdek. Erik ugyanis azért jött ide, hogy törlesszen nekem, és ebben semmi sem tudta volna már megakadályozni.

– Oké. Akkor majd én elmondom. – Erik egyenként a szemébe nézett a barátaimnak. – A mi kis Z-nk Loren Blake-
kel kúr.

– Micsoda? – kiáltottak fel az Ikek egyszerre.

– Az lehetetlen – mondta Damien.

– Hogy? Mi? – nyögte Jack.

Aphrodité nem szólt egy szót sem.

– Ez az igazság. Láttam őket. Ma. A szabadidőcsarnokban. Tudjátok, amikor mindannyian azt hittétek, hogy annyira felzaklatta szegényt az Átváltozásom. Igen, Zoey, én láttam, milyen *zaklatott* voltál. Zaklatottan szívtad Blake vérért, miközben lovagoltál rajta.

– Loren Blake? – suttogta Shaunee döbbenten.

– Mr. Szuperpasi? Akit csorgó nyállal bámultunk egész félévben? – Ikertestvérehez hasonlóan Erin is őszinte döbbenettel meredt rám. – Biztos szánalmasnak találtál minket.

– De hát miért nem mondtad el? – kérdezte Shaunee.

– Azért, mert ha Zoey elmondta volna nektek, mennyire szeretik egymást, talán nem vágtatok volna jó képet ahhoz, ahogy velem játszadozik, és nem asszisztáltok hozzá, hogy a hátam mögött Blake-vel csaljon. Egyébként nyilván jól szórakozott rajtatok – tette hozzá Erik kegyetlenül.

– Én nem játszadoztam veled – szólaltam meg, és magamat is megleptem azzal, milyen erős a hangom. – Titeket pedig soha nem nevettek ki – mondtam az Ikreknek.

– Teljesen mindegy, mit mondasz, úgysem hisz már neked senki – vetette oda Erik. – Egy hazudós kurva vagy. Őket ugyanúgy kihasználtad, mint engem.

– Oké, ebből elég, most már fogd be a szádát – szóló közbe Aphrodité.

Erik felnevetett.

– Szépen vagyunk! Az egyik kurva védelmébe veszi a másikat.

Aphrodité szeme összeszűkült, és felemelte a jobb kezét. A tölgyfa Erikhez legközelebb eső ága megmozdult, és figyelmeztető recsegés hallatszott.

– Ne dühíts fel – mondta Aphrodité fenyegetően. – Azt állítod, hogy annyira szereted Zoeyt, most mégis úgy viselkedsz vele, mint egy féreg, mert megsértette a kis egódat.

Márpedig azt én is tudom, hogy milyen *kicsi*. Amiért jöttél, azt megtetted, itt az ideje, hogy elhúzd innen a beled.

Erik gyönyörű kék szeme felém villant, és egy pillanatra mintha a régi Eriket pillantottam volna meg benne – azt a nagyszerű srácot, aki szerelmes lett belém –, de aztán a fájdalom minden finomságot kiölt a vonásaiból.

– Rendben. Már itt sem vagyok – azzal sarkon fordult, és elment.

Aphroditére néztem.

– Kösz.

– Nincs mit. Tudom, milyen az, amikor elkúrsz valamit, és hiába bánod meg, életed végéig azt hozzák fel ellened.

– Tényleg lefeküdtél Blake professzorral? – kérdezte Damien.

Bólintottam.

– Azt a... – kezdte Shaune.

– ... rohadt életbe! – fejezte be Erin.

– Nagyon jóképű férfi – mondta Jack.

Vettem egy nagy levegőt, aztán kimondtam:

– Loren Blake a leggecibb szemétláda, akivel valaha találkoztam!

– Tyű! Káromkodtál – mondta Aphrodité.

– Csak a szex miatt volt veled? – kérdezte Damien. Ismét a vállamat simogatta vigasztalóan.

– Nem egészen. – Elhallgattam, és megtöröltem az arcomat, hátha ezzel sikerül időt nyernem, és kitalálnom, mit is mondjak. Eljött az ideje, hogy beszéljek nekik Stevie Rae-ről. Bárcsak kitaláltam volna előre, hogyan is közöljem velük. Aphroditére pillantottam, és láttam, hogy engem néz. Nevetséges, de nagyon örültem neki, hogy ott van. Legalább segít majd megértetni a dolgot Damiennel és az Ikrekkel.

Hirtelen furcsa zaj ütötte meg a fületem. A fal irányából

hallatszott. Egy pillanatra elbizonytalanodtam, hogy tényleg hallottam-e, de Damien is odanézett, és megkérdezte:

– Ez meg mi volt?

– A rejtekajtó – mondta Aphrodité. – Kinyílt.

Szörnyű balsejtelmem támadt. Felálltam, mire Nala hangos panaszkodásba kezdett, az Ikrek pedig zavartan egymásra néztek, amikor Stevie Rae hangja szólalt meg az ajtó túloldaláról.

– Zoey? Én vagyok az.

A rejtekajtóhoz szaladtam, és közben azt kiabáltam.

– Ne, Stevie Rae! Maradj...

De elkéstem. Stevie belépett az iskola területére.

– Zoey? Én... – kezdte, de hirtelen meglátta, hogy mindenki ott áll a hátam mögött, és megdermedt.

Nala fújni kezdett, és lekuporodott, mint aki mindjárt Stevie Rae-re veti magát. Szerencsére a reflexeim még jól működtek, és el tudtam kapni a grabancát, mielőtt kieresztett karmokkal nekiugrott volna.

– Nala, ne! Ez csak Stevie Rae – mondtam a teljesen begőzölt macskával birkózva. Stevie Rae védekezően visszahúzódott a fal árnyékába. Semmi más nem látszott belőle, csak a vörösen izzó szeme.

– Stevie Rae? – kérdezte Damien fojtott hangon.

– Nala, viselkedj! – mondtam a macskának, majd elzavartam, hogy végre oda tudjak figyelni a barátaimra. De mielőtt bármit mondtam volna nekik, odamentem Stevie Rae-hez. Nem szaladt el, de úgy festett, mint aki bármelyik pillanatban menekülőre foghatja. Rettenetesen nézett ki. Az arca sápadt volt és beesett. Göndör, szőke haját nem fésülte meg, és az csapzottan tapadt a fejére. Az egyetlen csillogó dolog a szeme volt, és azt már megtanultam, hogy ez nem sok jót jelent.

– Hogy vagy? – kérdeztem halk, nyugodt hangon.

– Nem túl jól – felelte. A hátam mögé pillantott, és összerezett. – Furcsa újra látni őket, főleg így, hogy nemsokára elveszítem.

– Nem fogod elveszíteni – mondtam határozottan. – Szedd össze magad! Még nem tudnak rólad.

– Nem mondtad el nekik? – Stevie Rae úgy nézett rám, mintha felpofoztam volna.

– Hosszú történet – feleltem gyorsan. – De te mit keresel itt? Összeráncolta a homlokát.

– Küldtél egy SMS-t, amiben azt írtad, hogy jöjjek ide.

Behunytam a szemem, de így is összerándultam a fájdalomtól.

Loren. Elvette a telefonomat. Üzent Stevie Rae-nek. Pontosabban Neferet üzent Stevie Rae-nek. Azt nem sejtette, hogy én is itt leszek, de – hála Lorennek – azt tudta, hogy a barátaimnak nem beszéltem róla. Lorennek persze esze ágában sem volt elhallgattatni Eriket. Neferet nagyon jól tudta, hogy tele fogja kürtölni a hírrrel az egész iskolát (vagy legalábbis a barátaimnak elmondja), és mindenki tudomást szerez a titkos viszonyunkról. Ha Stevie Rae-t meglátják a suliban, azzal egy újabb titkomra derül fény. Szinte hallottam, mi jár a barátaim fejében: *Hogyan bízhatnánk meg Zoeyban ezek után?* Éreztem, hogy egyre távolabb kerülnek tőlem.

Neferet-Zoey 2-0.

Megragadtam Stevie Rae kezét, és minden tiltakozása ellenére elkezdtem húzni magam után. Damien, az Ikrek, Jack és Aphrodité szótlanul álltak – négyen közülük tátott szájjal bámulták Stevie Rae-t. Jó lett volna minél előbb túl lenni ezen az egészen, mielőtt lerohannak minket a vámpírharcosok, és az egész átkozott iskola megtud mindent, az én életem pedig darabokra hullik.

– Stevie Rae nem halt meg – mondtam.

– De igen – szólt közbe Stevie Rae.

Felsóhajtottam.

– Stevie Rae, ezen ne kezdjünk el megint vitatkozni! Mozogsz, beszélsz, hűsvér teremtmény vagy. – Szavaimat bizonyítandó felemeltem a kezünket. – Tehát nem vagy halott.

Miközben beszéltem, egyre erősödő zokogás hallatszott. Az Ikek sírtak. Még mindig Stevie Rae-t nézték, de közben úgy bömböltek, mint a csecsemők. Mondani akartam valamit, de Damien megelőzött.

– Hogyan? – Falféher volt az arca, az utolsó csepp vér is kifutott belőle. Tett egy bizonytalan lépést előre. – Hogyan lehetséges ez?

– Meghaltam – mondta Stevie Rae ugyanolyan élettelen hangon, mint amilyenek Damien arca látszott. – Aztán így ébredtem fel. Ti is láthatjátok, hogy nem vagyok olyan, mint voltam.

– Furcsa szagod van – szólalt meg Jack.

Stevie Rae villogó szemekkel fordult felé.

– Neked meg olyan szagod van, mint a vacsorámnak.

– Fejezd be! – szorítottam meg Stevie Rae kezét. – Ők a barátaid. Ne ijesztgesd őket!

Kirántotta a kezét az enyémből.

– Egész idő alatt ezt próbálom megértetni veled, Zoey. Ők nem a barátaim. És te sem vagy az. Már nem. Azok után, ami történt velem, nincsenek barátaim. Tudom, hogy azt hiszed, meg tudsz gyógyítani, de csak azért jöttem el ma este, hogy közöljem: vége, nincs tovább. Vagy gyógyíts meg, vagy szállj le rólam, és hagyd, hogy az legyek, ami vagyok, akármilyen szörnyeteg is lett belőlem!

– Erre most nincs időnk. Neferet védővarázslatot idézett az iskola köré, hogy azonnal értesüljön róla, ha valaki, akár

ember, akár vámpír vagy vámpírjelölt ki- vagy bemegy. Te átjöttél rajta, ezért Erebosz Fiai bármelyik pillanatban felbukkanhatnak. Azt hiszem, jobb, ha elmész. Amint lehet, kimegyek hozzád, és akkor majd megoldjuk.

– Zoey, nem szívesen mondok ellent neked, mivel elég szar napod volt ma, de szerintem nem kell a vámpírharcosoktól tartanunk, Neferet ugyanis nem tudja, hogy Stevie Rae itt van – mondta Aphrodité.

– Tessék?

– Aphroditének igaza van – szólalt meg lassan Damien, mint akinek kezd újra működésbe lépni az agya. – Neferet védővarázslatot vont az iskola köré, hogy ember, vámpírjelölt vagy vámpír ne járhatson ki vagy be a tudta nélkül. Stevie Rae azonban egyik sem ezek közül, ezért a varázslat nála nem működik.

– Ő meg mit keres itt? – kérdezte Stevie Rae vörösen izzó szeméit Aphroditére függesztve.

Aphrodité a szemét forgatta, de azért tett néhány lépést hátrafelé, hogy nagyobb távolság legyen kettőjük között.

Az Ikrek hirtelen odaléptek Stevie Rae-hez. Shaunee és Erin még mindig sírtak, de most már csak hangtalanul, mintha nem is tudnának róla.

– Életben vagy – mondta Shaunee.

– Annyira hiányoztál – mondta Erin.

Átölelték Stevie Rae-t, aki mozdulatlanul állt, mint egy szobor. A következő pillanatban Damien is csatlakozott hozzájuk. Stevie Rae nem engedett fel. Nem emelte fel a karját, hogy viszonzza az ölelést. Becsukta a szemét, és néma csendben állt. A szeme sarkában azonban megjelent egy véres könnycsepp, és végigsorgott az arcán.

HUSZONHATODIK FEJEZET

– Most már engedjete el! – Stevie Rae hangja durva volt és rekedtes, egyáltalán nem hasonlított régi önmagára. Meg is lett a hatása. Damien és az Ikek azonnal abbahagyták az ölelgetését.

– Tényleg furcsa szagod van – mondta Shaunee, és mosolyogni próbált a könnyein keresztül.

– Igen, de ne szívd mellre – tette hozzá Erin.

– Minket nem érdekel – nyugtatta Damien.

– Hé, idétlenek, akik még életben vagytok – szólt oda Aphrodité a nagy tölgyfa mögül, ahová fedezékbe vonult. – Szerintem jobban tennétek, ha hátrébb húzódnátok az élőhalottól. Ugyanis harap.

– Te harapsz, ribanc! – csattant fel Shaunee.

– Kurva! – kontrázott Erin.

– Igazat beszél – mondta Stevie Rae, majd rám nézett. – Magyarázd el nekik!

– Stevie Rae-nek van egy kis problémája. Vérre van szüksége. És ha nem kapja meg, akkor kissé bekattan.

Aphrodité felhorkant a hátam mögött.

– Mondd el nekik az igazat – szólt Stevie Rae.

Rezignáltan felsóhajtottam, majd előadtam nekik a rövidített változatot.

– Stevie Rae egyike azoknak a vámpírjelölteknek, akik meghaltak, és utána így tértek vissza. Ők ölték meg a Union focistáit a múlt hónapban, és Heath-szel is majdnem ők végeztek. Akkor fedeztem fel Stevie Rae-t, amikor Heath-t megmentettem. Ő azonban más, mint a többiek. Neki még

sikerült megőriznie az emberi mivoltát.

– De kezd kicsúszni a kezéből – csiripelte Aphrodité.

– Igen, mondhatni – néztem rá rosszállóan. – A lényeg az, hogy minél előbb meg kell gyógyítanunk Stevie Rae-t, hogy olyan legyen, mint volt.

Az Ikrek és Damien hosszú másodpercekig hallgattak. Végül Damien törte meg a csendet:

– Te egy hónapja tudsz erről, és egy szóval sem említetted nekünk?

– Hagytad, hogy azt higgyük, Stevie Rae halott – fakadt ki Shaunee.

– Úgy tettél, mintha te is azt hinnéd, hogy halott – mondta Erin.

– Idióták! Nem mondhatta el. Fogalmatok sincs, miféle erők dolgoznak itt – kelt a védelmemre Aphrodité.

– Úgy beszélsz, mintha valami igénytelen sci-fiből léptél volna elő – nézett rá megvetően Shaunee.

– Ja, ezt nem vesszük be, ribanc – helyeselt Erin.

– Egy hónapja tudsz erről, és egy szóval sem említetted nekünk. – Damien ezúttal nem kérdezte.

– Aphroditének igaza van – mondtam. – Nem mondhattam el. Volt rá mentségem. – És még mindig van, tettem hozzá gondolatban. Jobb, ha nem tudják meg, hogy Neferet áll az egész mögött, még akkor is, ha megutálnak miatta.

– Nem érdekel, mit mond Aphrodité. Mi a barátaid vagyunk. A legjobb barátaid. El kellett volna mondanod nekünk – felelte Damien.

– Mentséged? – kérdezett vissza Erin. – Aphrodité előtt miért nem kerestél mentségeket?

– És arra van mentséged, hogy Lorent miért tartottad titokban előttünk? – kérdezte Shaunee. Ellenséges volt a hangja. Sötét szeme dühösen meredt rám.

Nem tudtam, mit feleljek. Éreztem, ahogy egyre távolabb kerülnek tőlem, és a legrosszabb az volt az egészben, hogy tudtam, rászolgáltam arra, hogy hátat fordítsanak nekem.

– Hogyan bízunk meg benned, ha eltitkolsz előlünk dolgokat? – Szokás szerint Damien foglalta össze mindnyájuk érzéseit egyetlen mondatban.

– Tudtam, hogy rossz ötlet volt – szólalt meg Stevie Rae. – Lelépek.

– Mi az? Mész inkább vért szívni? – kérdezte Aphrodité.

Stevie Rae megpördült, és rávicsorgott.

– Lehet, hogy veled kezdem, ribanc.

– Jesszusom, nyugi. Csak kérdeztem. – Aphrodité próbálta megőrizni a hidegvérét, de láttam rajta, hogy fél.

Megragadtam Stevie Rae karját, és akkor sem engedtem el, amikor megpróbálta kiszabadítani. Damienre és az Ikrekre néztem.

– Segítetek meggyógyítani vagy nem?

Némi habozás után Damien azt mondta:

– Én segítek, de bízni már nem bízom benned.

– Dettó – mondták az Ikrek egyszerre.

A gyomrom apró gombóccá zsugorodott, és legszívesebben zokogva a földre vetettem volna magam, és könyörögni kezdtem volna nekik, hogy „*Ne hagyjatok el, legyetek a barátaim, és bízzatok bennem!*” De nem tettem. Nem tehettem. Végtére is igazuk volt. Ezért bólintottam, és így szóltam:

– Oké, alkossunk költ, idézzük meg az elemeket, és gyógyítsuk meg!

– Nincsen gyertyánk – mondta Damien.

– Majd én elszaladok, és hozok – ajánlkozott Jack, de nem nézett rám. Szavait egyenesen Damienhez intézte.

– Ne. Nincs rá időnk – mondtam. – Nem kellenek gyertyák. Anélkül is meg tudjuk idézni az elemeket. A gyertyákat csak az

ünnepélyesség miatt szoktuk használni. – Egy pillanatra elhallgattam, majd hozzátettem: – De azt hiszem, jobb lesz, ha te mégis elmész, Jack. Nem tudom, mi fog történni, és nem szeretném, ha bajod esne.

– Oké – felelte némi habozás után, majd zsebre dugta a kezét, és lassan elindult vissza a sulifelé.

– Úgy látszik, ma este nem adunk az ünnepélyességre – mondta Damien, és élesen rám nézett.

– Igen, ma este sok minden van, amire nem adunk. – Shaunee engem nézett, de a tekintete egy idegené volt. Erin ezúttal csak némán bólintott.

Összeszorítottam az állkapcsomat, nehogy felsikítsak fájdalomban. Egész idő alatt ettől rettegettem. A barátaim jelentettek számomra mindent. Hogyan fogom ezt túlélni, ha elveszítem őket?

Hogyan szálljak így szembe Neferettel? Hogyan álljak oda Loren elé? Hogyan birkózzak meg Heath és Erik elvesztésével?

Hirtelen eszembe jutott valami, amit az egyik régi, dohos könyvben olvastam, miközben gyógyító varázslatokat kerestem Stevie Rae számára. Az egyik ókori, vámpíramazon Főpapnő gyönyörű, harcias képe alatt ez az idézet állt:

Az Istennő Kiválasztottjának lenni legalább annyi fájdalommal jár, mint amekkora megtiszteltetés.

Kezdtém érteni, mire gondolhatott Nüx ókori főpapnöje.

– Most akkor csináljuk vagy nem? – kérdezte Aphrodité a fa mögül.

Összeszedtem magam.

– Igen, csináljuk. Észak arra van. – Aphrodité fájára mutattam. – Foglaltjátok el a helyeteket! – Még mindig Stevie Rae csuklóját fogva a kör közepére sétáltam, amely lassan összeállt körülöttem.

– Ha nem engedsz el, nem tudom elfoglalni a föld helyét –

mondta Stevie Rae.

Vörösen izzó szemébe néztem, hátha legalább nyomokban felfedezem benne a legjobb barátnőmet, de csak egy másik vadidegen nézett vissza rám.

– Te nem a föld leszel, hanem itt maradsz velem a kör közepén – mondtam.

– És akkor hogy jön ki a kör? Jack elment, és ő egyébként sem... – Hirtelen elakadt a szava, amikor a tekintete a föld pozíciójára tévedt, és meglátta, hogy Aphrodité áll ott. – Nem! – sziszegte Stevie Rae. – Azt már nem!

– Fejezd már be! – kiáltottam, mire az elemek, válaszul kétségbeesett dühömbre, felkavarták körülöttünk a levegőt. – Aphrodité lesz a föld. Sajnálom, ha nem tetszik. Sajnálom, hogy nem kedveled. Mindent sajnálok, de nem tehetek róla. El kell fogadnod, mint ahogy én is elfogadom ezt az egész helyzetet. Most pedig állj ide, maradj csöndben, és nézzük, sikerül-e, amit akarok!

Tudtam, hogy mindenki engem néz. Az Ikek és Damien vádlón, Stevie Rae dühösen, gyűlölködve, de abban nem voltam biztos, hogy ez csak Aphroditének szól-e vagy nekem is. Lopva Aphroditére pillantottam. A kör legészakibb pontján állt, és Stevie Rae-t fürkészte gyanakodva.

Remek! Pont megfelelő a hangulat ahhoz, hogy segítséget kérjünk az Istennőtől.

Behunytam a szemem, és vettem néhány mély lélegzetet, hogy összpontosítani tudjak. *Nüx, tudom, hogy mindent elrontottam, de kérlek, segíts nekem és a barátaimnak. Stevie Rae fontosabb, mint a mi kis drámánk. Neferet el akart szakítani a barátaimtól, én pedig elszakítottam magam tőled. De attól még tőled függök... és benned hiszek... örökké.*

Azután kinyitottam a szemem, és határozottan Damienhez léptem. Korábban mindig széles mosollyal üdvözölt. Most

egyenesen a szemembe nézett, de nem volt benne semmi kedves vagy barátságos.

– Nüx Istennő Főpapnő-jelöltjeként a tőle kapott hatalommal megidézem az első elemet, a szelet! – Erősen és tisztán csengett a hangom, amikor kimondtam az elem nevét. Két karomat a fejem fölé emeltem, és óriási kő esett le a szívemről, amikor a levegő kavarni kezdett Damien és körülöttem, meglebbentve a hajunkat és a ruhánkat. Jobbra fordultam, és Shaunee-hoz léptem.

Nem számítottam üdvözlésre, és nem is kaptam. Szótlanul meredt rám sötét, gyanakvó tekintetével. Leküzdöttem feltörő kétségbeesésemet, és megidéztem a tüzet.

– Nüx Istennő Főpapnő-jelöltjeként a tőle kapott hatalommal megidézem a második elemet, a tüzet!

Azonnal éreztem a bőrömön a forróságot, de gyorsan továbbhaladtam Erinhez, aki némán várt rám a helyén.

– Nüx Istennő Főpapnő-jelöltjeként a tőle kapott hatalommal megidézem a harmadik elemet, a vizet!

Hátat fordítottam a tenger illatának, és Aphroditéhez léptem. A szemembe nézett, és komoran elmosolyodott.

– Szar dolog, amikor a barátaid bepöccennek rád, mi? – Halkan beszélt, így csak én hallottam, amit mond.

– Igen – súgtam vissza. – Ne haragudj, amiért nekem is szerepem volt abban, hogy a te barátaid bepöccentek rád.

– Nem te tehetsz róla – rázta a fejét. – A saját ostoba döntéseimnek köszönhetem. Mint ahogy te is a saját ostoba döntéseid miatt kerültél ekkora bajba.

– Kösz, hogy emlékeztetsz rá.

– Azért vagyok itt, hogy segítsek – felelte Aphrodité. – De jobb lenne, ha igyekeznél. Stevie Rae már nem sokáig bírja.

Nem kellett hátrapillantanom, hogy tudjam, Aphroditének igaza van. Éreztem Stevie Rae növekvő nyugtalanságát. Olyan

volt, mint egy pattanásig feszített húr, amely bármelyik pillanatban elpattanhat.

– Nüx Istenő Főpapnő-jelöltjeként a tőle kapott hatalommal megidézem a negyedik elemet, a földet!

Tavaszi mező édes, tiszta illata borult Aphroditére és rám. Még mindig mosolyogva visszafordultam a kör közepe felé, hogy az utolsó elemet, a szellemet is megidézzem, amikor Stevie Rae-nek egyszer csak elfogyott a türelme.

– Nem! – Alig lehetett érteni a torkából előtörő artikulálatlan üvöltést. – Én vagyok a föld! Semmi más nem maradt nekem! Nem hagyom, hogy elvegye tőlem!

Stevie Rae Aphroditére vetette magát. Olyan gyors volt, hogy gyakorlatilag csak egy elmosódott csíkot láttam belőle.

– Ne! Stevie Rae, hagyd abba! – kiáltottam, és megpróbáltam visszarántani Stevie Rae-t, de ennyi erővel egy márványszobrot is ráncigálhattam volna. Túl erős volt. Aphrodité jól mondta, Stevie Rae nem volt se ember, se vámpírjelölt, se vámpír. Valami más volt, valami még félelmetesebb. Aphrodité tehetetlenül vergődött groteszk ölelésében. Láttam, ahogy kivillannak Stevie Rae szemfogai, Aphrodité pedig felsikoltott, amikor Stevie Rae a nyakába mélyesztette őket.

– Segítsetek leszedni róla! – kiabáltam, és kétségbeesetten néztem az Ikrekre és Damienre, miközben folyamatosan ráncigáltam Stevie Rae-t.

– Nem megy! – kiáltott vissza Damien. – Nem tudok megmozdulni.

– Mi sem! – mondta Shaanee.

Saját elemük mindhármukat a helyükhöz láncolta. Damient örvénylő szél szorította a talajhoz. Shaanee-t mintha egy tüzes ketrecbe zárták volna. Erin pedig hirtelen egy vízzel teli, feneketlen medencében találta magát.

– Be kell fejezned a kört! – üvöltötte Damien. – Idézd meg az utolsó elemet is! Csak így segíthetsz rajta.

A kör közepére szaladtam. Fejem fölé emeltem a karomat, és megidéztem az utolsó elemet is.

– Nüx Istennő Főpapnő-jelöltjeként a tőle kapott hatalommal megidézem az ötödik és egyben utolsó elemet, a szellemet!

Éreztem a testembe áradó energiát. Összeszorítottam a fogamat, és próbáltam uralkodni a remegésen. Aphrodité sikolya egyre erőteljesebbé vált, de nem foglalkozhattam vele. Behunytam a szemem, és összpontosítottam. És akkor megjelentek a fejemben az istennő szavai, melyeket mintegy válaszként küldött gyermeki imámra. Hangom ereje varázslatos módon megsokszorozódott. Éreztem, ahogy a szavak testet öltének, és csillogva úsznak körülöttem a levegőben.

*Szél, fújd el, mi szennyezett
Tűz, égesd ki a gyűlöletet
Víz, mosd el a gonoszt
Föld, lelkét visszahozd
Szellem, segíts, hogy a halálból életre keljen!*

Mint egy labdát, úgy hajítottam Stevie Rae felé az elemek sístergő erejét, amely a kezemben öltött alakot. Abban a pillanatban ismerős fájdalom hasított a gerincembe, a derekamnál. Egyszerre sikoltottam fel Stevie Rae-vel.

Amikor kinyitottam a szemem, bizarr jelenet bontakozott ki előttem. Aphrodité a földre zuhant, Stevie Rae pedig rajta feküdt. Stevie Rae háttal volt nekem, ezért csak Aphrodité arcát láttam. Először nem értettem, mi történik. Az öt elem erejéből összeállt, kavargó, csillogó energialabda körülvette őket. A két lány néha elhomályosodott a szemem előtt, ahogy az energiafal megvastagodott körülöttük. De annyit így is

sikerült kivennem, hogy Stevie Rae már nem fogja Aphroditét. Most már Aphrodité volt az, aki magához szorította Stevie Rae-t, és kényszerítette, hogy igyon a nyakán lévő sebből. Stevie Rae szívta a vérét, de közben próbált kiszabadulni Aphrodité szorításából.

Odarohantam hozzájuk, hogy szétválasszam őket, de úgy pattantam vissza az energiabuborékról, mint egy üvegajtóról. Nem tudtam áthatolni rajta, és fogalmam sem volt, hogyan nyithatnám ki.

– Aphrodité! Engedd el! Már nem akar megölni! – kiáltottam.

Aphrodité a szemembe nézett. Az ajka nem mozdult, de a fejemben tisztán hallottam a hangját. *Nem. Így vezekelek mindenért, amit elkövettem. Ezúttal én vagyok a Kiválasztott. Szabad akaratomból hozom ezt az áldozatot.*

Azután Aphrodité szemei felakadtak, a feje hátracsuklott, a teste pedig elernyedett. Mosolygó ajkai közül hosszú sóhaj szakadt ki. Stevie Rae szörnyű üvöltéssel végre elszakította magát tőle, és lerogyott Aphrodité mellé a földre. Az energiabuborék megrepedezett, majd elenyészett. Tudtam, hogy a kör is megszakadt. Éreztem az elemek hiányát. Nem tudtam, mit tegyek. Képtelen voltam megmozdulni.

Stevie Rae rám nézett. Rózsaszín könnyek áztatták az arcát, a szeme pedig még mindig vörösén izzott. De az arca ismét a régi Stevie Rae arca volt. Mielőtt megszólalhatott volna, már tudtam, hogy bármit is tett vele Neferet, amitől élő, beszélő halottá vált, az most elmúlt.

– Megöltem! Próbáltam abbahagyni! De nem engedett el, nem tudtam elhúzódni! Óh, Zoey, annyira sajnálom! – zokogta.

Odatántorogtam hozzá, miközben Loren szavai visszhangoztak a fejemben. *Ne felejtse el, hogy ez már komoly varázslatnak számít, és annak mindig ára van.*

– Nem a te hibád, Stevie Rae – mondtam. – Te nem...

– Az arca! – kiáltotta Damien a hátam mögül. – Nézzétek a Jelét!

Először nem értettem, miről beszél, de aztán odanéztem, és elakadt a lélegzetem. Annyira el voltam foglalva a régi Stevie Rae visszatérésével, hogy nem vettem észre a nyilvánvaló változást rajta. A homloka közepén lévő félhold kiszíneződött. Arcát gyönyörű, virágmintájú tetoválások hálózták be. A hosszú, kecses száruk egymásba kapcsolódva simultak az arccsontjára.

Ezek azonban nem zafírkék színben pompáztak, mint a vámpírok tetoválásai, hanem vérvörösek voltak.

– Mit bámultok így? – kérdezte Stevie Rae.

– Tessék, nézd meg te is – mondta Erin, és előkapott egy smink-tükröt a retiküljéből, amit mindig magánál hordott.

– Uramatyám! – kiáltott fel Stevie Rae. – És ez mit jelent?

– Azt jelenti, hogy meggyógyultál – szólalt meg Aphrodité, és nagy nehezen ülő helyzetbe tornászta magát. – Átváltoztál. De egy újfajta vámpír lett belőled.

– Jesszusom! – sikoltott fel Shaunee, és hátratántorodott ijedtében. Ha Erin nem kapja el, talán el is esik.

– Te meghaltál! – mondta Erin.

– Nem hinném – felelte Aphrodité nyugodtan, miközben egyik kezével a homlokát dörgölte, másikkal pedig óvatosan megtapogatta a sebet a nyakán. – Jujj! A francba! Ez nagyon fáj!

– Ne haragudj, Aphrodité, annyira sajnálom – mondta Stevie Rae. – Sosem kedveltelek, de megharapni azért nem akartalak. Vagy legalábbis most már nem akarnálak.

– Jól van, fátylat rá – masszírozta a nyakát Aphrodité. – Semmi gond. Ez is része volt Nüx tervének, akármilyen fájdalmas és kellemetlen is. – Ismét felszisszent a fájdalomtól.

– Nincs valakinél egy elsősegélycsomag?

– Nálam van valahol egy zsebkendő. Mindjárt megkeresem

– mondta Erin, és ismét turkálni kezdett a retiküljében.

– Próbálj egy tisztát találni, húgocskám. Aphroditének nem hiányzik még egy jó kis fertőzés is.

– Szóhoz sem jutok ennyi kedvesség hallatán – mondta Aphrodité, és mosolyogva az Ikrekre nézett. Ahogy felemelte a fejét, megláttam az arcát.

Hirtelen görcsbe rándult a gyomrom.

– Eltűnt! – kiáltottam.

– A francba! Zoeynek igaza van – mondta Damien, és Aphroditére meredt.

– Mi az? – kérdezte Aphrodité. – Mi tűnt el?

– Óh! – Shaunee csak ennyit tudott mondani.

– Tényleg eltűnt – mondta Erin, és odanyújtott néhány zsebkendőt Aphroditének.

– Mi a kurva életet zagyváltok itt összevissza? – veszítette el a türelmét Aphrodité.

– Tessék. Nézz bele! – szólalt meg Stevie Rae, és odaadta neki a tükört.

Aphrodité ingerülten felsóhajtott.

– Oké, tudom, hogy szarul nézek ki. Stevie Rae most harapott meg. De hadd áruljak el egy titkot: még én sem lehetek mindig tökéletes, főleg nem akkor... – Abban a pillanatban, ahogy belenézett a tükörbe, hirtelen elhallgatott, mintha valaki levette volna róla a hangot. Remegő kézzel érintette meg a homlokát, ahol néhány perccel korábban még Nüx Jele volt. – Eltűnt – suttogta alig hallhatóan. – Hogy tűnhetett el?

– Soha nem hallottam még ilyenről. Semmilyen könyvben nem írtak ehhez hasonlót – mondta Damien. – Akit egyszer megjelöltek, az nem veszítheti el a Jelét.

– Ez volt az ára Stevie Rae gyógyulásának – mondta Aphrodité kábán, kezét még mindig a homlokára szorítva. – Nüx elvette tőlem, és Stevie Rae-nek adta. – Egész testében megrázkódott. – Most már csak egy ember vagyok, semmi több. – Talpra kecmergett, és elejtette a tükröt. – Mennem kell. Nekem már nincs itt semmi keresnivalóm. – Merev léptekkel elindult a nyitott rejtekajtó felé. A szeme üvegesen csillogott.

– Várj, Aphrodité! – szaladtam utána. – Nem biztos, hogy újra ember lettél. Lehet, hogy ez csak valami átmeneti dolog, és egy pár nap múlva újra láthatóvá válik a Jeled.

– Nem! A Jelem eltűnt. Tudom. Ha... hagyj békén! – Azzal zokogva kiszaladt az ajtón.

Abban a pillanatban, ahogy Aphrodité kilépett az iskola területéről, hullámozni kezdett körülöttünk a levegő, és távoli recsenés hallatszott, mintha valami nagy tárgy leesett és összetört volna.

Stevie Rae megragadta a karomat.

– Te maradj itt! Majd én utánamegyek!

– De te...

– Most már jól vagyok. – Stevie Rae mosolya ugyanolyan kedves és életvidám volt, mint régen. – Meggyógyítottál, Z. Ne aggódj! Miattam történt ez Aphroditével. Utánamegyek, és vigyázok, nehogy baja essen. Aztán visszajövök hozzád.

Zaj hallatszott a távolból, mintha valami nagytestű állat közeledne felénk.

– A harcosok. Tudják, hogy valaki áthatolt a védőpajzson – következtetett Damien.

– Menj! – mondtam Stevie Rae-nek. – Majd hívlak. De SMS-t nem küldök soha többet. Ha kapsz valakitől, az nem én vagyok, ezt jól jegyezd meg!

– Okézsoké, megjegyzem – felelte Stevie Rae, majd ránk vigyorgott. – Hamarosan találkozunk!

Lehajtotta a fejét, átszaladt a rejtekajtón, és becsukta maga mögött. A védőpajzs ezúttal meg sem rezzent, és egy pillanatra eltűnődtem, ez vajon mit jelenthet.

– Szóval mit csinálunk itt? – kérdezte Damien.

– Azért vagyunk itt, mert Erik dobta Zoeyt – felelte Shaunee.

– Igen, és teljesen kivan – mondta Erin.

– Aphroditéről és Stevie Rae-ről ne beszéljeteK – szólaltam meg.

A barátaim úgy néztek rám, mintha azt kértem volna tőlük, hogy ne árulják el a szüleimnek, hogy berúgtam egy buliban.

– Komolyan mondod? – kérdezte Shaunee gúnyosan.

– Pedig mindent ki akartunk tálalni.

– Mert semmilyen titkot nem lehet ránk bízni – mondta Damien.

A francba! Még mindig haragudtak rám.

– Szóval mit mondunk, ki hatolt át a védőfalra? – kérdezte Damien. Feltűnt, hogy rám se néz, a kérdést egyenesen az Ikrekhez intézi.

– Aphrodité, ki más? – mondta Erin.

Mielőtt tiltakozhattam volna, Shaunee hozzátette:

– A Jeléről nem beszélünk. Csak annyit mondunk, hogy kijött velünk együtt, de dühbe gurult Zoey nyafogásától...

– ... és önsajnálattól – folytatta Erin.

– Meg a hazugságaitól. És elment. Tipikus reakció Aphroditéről – fejezte be Damien.

– Ezzel bajba keverhetjük – mondtam.

– Meg is érdemelné a ribanc – vetette oda Shaunee.

– Nem kellett volna ennyire hallgatnia másokra – mondta Erin, és ellenséges pillantást vetett rám.

A következő pillanatban Dáriusz vezetésével egy csapat vámpírharcos robbant be a tisztásra. Fegyverrel a kezükben

tényleg félelmetes látványt nyújtottak, mint akik készek bárkivel (akár velünk is) leszámolni.

– Ki hatolt át a védőpajzson? – vakkantotta Dáriusz.

– Aphrodité! – feleltük egyszerre mind a négyen.

Dáriusz intett két harcosnak.

– Utána!

Azután visszafordult hozzánk:

– A Főpapnő gyűlést hívott össze. Az előadóteremben vár titeket. Odavezetlek.

Vonakodva követtük Dáriuszt. Próbáltam elkapni Damien tekintetét, de nem nézett rám. És az Ikek sem. Úgy éreztem magam, mintha vadidegenekkel sétálnék együtt. Sőt rosszabbul. Az idegenek talán rám mosolyogtak vagy köszöntek volna. A barátaim azonban egyértelművé tették, hogy hiába várok tőlük efféle szívélyességet.

Alig haladtunk néhány lépést, amikor megéreztem az első fájást. Mintha valaki egy kést döfött volna a gyomromba. Összegörnyedtem a fájdalomtól, biztos voltam benne, hogy mindjárt elájulok.

– Zoey? Mi a baj? – kérdezte Damien.

– Nem tudom. Csak... – Képtelen voltam többet mondani. Hirtelen minden érzékem extrán élessé vált. A fájdalom tovább nőtt a gyomromban. Tudtam, hogy a harcosok körénk gyűlnek, én pedig megragadtam Damien kezét. Annak ellenére, hogy még mindig haragudott rám, erősen fogott, és hallottam, amint azt mondja, minden rendben lesz.

A fájdalom átterjedt a szívemre. Haldoklom? Még nem köhögtem fel vért. Lehet, hogy szívrohamom van? Mintha hirtelen belecsöppentem volna valakinek a rémálmába, akit láthatatlan késekkel kínoznak.

A kínzó fájdalom hirtelen belehasított a nyakamba, és ez már túl sok volt, kezdett elsötétülni előttem a világ. A földre

zuhantam, elviselhetetlen volt a fájdalom. Semmit sem tehettem, tudtam, hogy meghalok...

Erős kezek ragadtak meg és emeltek fel. Az ébrenlét és az eszméletlenség határán lebegve még felfogtam, hogy Dáriusz a karjába vett.

Aztán mintha belülről egy hatalmas kéz megpróbált volna kifordítani a testemből. Folyamatosan üvöltöttem, olyan kibírhatatlanul fájt. Úgy éreztem, mintha kitépnék a dobogó szívemet a testemből. És amikor már tényleg azt hittem, hogy belehalok a fájdalomba, egyszerre véget ért. Elmúlt, ugyanolyan hirtelen, ahogy jött, én pedig ott maradtam lihegve, verejtékezve, de alapvetően sértetlenül.

– Várj! Állj meg! Elmúlt – mondtam.

– Hölgyem, szörnyű fájdalmaid vannak, azonnal a gyengélkedőbe viszlek – felelte Dáriusz.

– Oké. Vagyis inkább ne! – Örültem, hogy a hangom ismét normális lett. Ütlegelni kezdtem Dáriusz izmos vállát. – Tegyéle! Komolyan mondom. Jól vagyok.

Dáriusz vonakodva megállt, majd gyengéden lerakott a földre. Az Ikrek, Damien és a többi harcos úgy bámultak, mintha valami tudományos kísérlet alánya volnék.

– Jól vagyok – mondtam határozottan. – Nem tudom pontosan, hogy mi történt, de már elmúlt. Tényleg.

– Akkor is el kell menned a gyengélkedőbe. Ha a Főpapnő befejezte a beszédét, biztosan meg akar majd vizsgálni – erősködött Dáriusz.

– Nem. Szó sem lehet róla – feleltem. – Nagyon elfoglalt. Nincs értelme ilyen semmiségekkel zavarni, mint egy kis hasgörcs vagy gyomorfájás.

Dáriusz nem úgy nézett ki, mint akit sikerült meggyőzőnöm.

Felemeltem a fejem, és sutba vágva minden büszkeségemet így szóltam:

– Szoktak lenni szélgörcseim. Gyakran. Kérdezd csak meg a barátaimat!

Dáriusz az Ikrekhez és Damienhez fordult.

– Hajjaj, de még mennyi – mondta Shaunee.

– Magunk között csak Búdinek hívjuk – kontrázott Erin.

– Tényleg rendkívüli módon hajlamos a felfűvódásra – tette hozzá Damien.

Az, hogy nem hazudtoltak meg, nem jelentette azt, hogy ismét legjobb barátok lettünk. Egyszerűen csak élvezték, hogy kellemetlen helyzetbe hozhatnak.

Istenem, szörnyen fáj a fejem!

– Szélgörcs, hölgyem? – kérdezte Dáriusz, és megrándult az ajka.

Vállat vontam, és nem kellett erőlködnöm, hogy elpiruljak.

– Igen – erősítettem meg. – Menjünk az előadóba, most már sokkal jobban érzem magam.

– Óhajod parancs, hölgyem – mondta Dáriusz, és meghajolt.

Irányt váltottunk, és folytattuk utunkat az előadó felé.

– Ez meg mi a fene volt? – súgta Damien.

– Fogalmam sincs – súgtam vissza.

– Fogalma sincs – ismételte Shaunee halkán.

– Vagy csak nem akarja nekünk elmondani – motyogta Erin.

Erre nem tudtam mit mondani. Csak szomorúan megráztam a fejem. Magamnak köszönhettem. Hiába volt rá mentségem, akkor is túl sokáig hazudtam a barátaimnak.

Shaunee-nak és Erinnek igaza volt, semmi okuk nem volt rá, hogy higgyenek nekem. Az előadóteremig hátralévő úton egyikük sem szólt hozzám. Amikor beléptünk a terembe, Jack csatlakozott hozzánk. Rám sem nézett. Leültünk egymás mellé, de velem senki nem beszélt. Egyetlen szót sem. Az Ikrek szokás szerint egymással csacsogtak, és közben a termet pásztázták, hátha meglátják valahol T. J.-t és Cole-t. A

dolognak persze az lett a vége, hogy a két fiú pillantotta meg őket előbb, és azonnal odaültek mellénk flörtölni. Olyan éremlyítőnek éreztem az egész jelenetet, hogy legszívesebben megfogadtam volna, hogy soha többé nem randizom senkivel. Nem mintha rajtam múlt volna.

Kicsit lemaradtam a többiektől, ezért az utolsó sorban ültem. Damien közvetlenül előttem a banda tagjaival. Hallottam, hogy Jackkel sugdolózik, gyorsan elmondva neki, mi történt Aphroditével és Stevie Rae-vel. Hozzám azonban egyikük sem szólt, sőt még csak rám se néztek.

A tömeg kezdett nyugtalanná válni, úgy tűnt, mintha órák óta várakoznánk. Kíváncsi voltam, mi a fenét akar Neferet. Miért hívta össze ezt a gyűlést? Gyakorlatilag az egész iskola ott volt, mégis rettentően egyedül éreztem magam. Körülnéztem, hátha meglátom valahol Eriket, amint épp engem bámul, de nem volt sehol. Szegény Ian Bowser kisírt szemmel ült az első sorban, úgy nézett ki, mint aki most veszítette el a legjobb barátját. Tudtam, mit érez.

Végül erősödő mormogás futott végig a termen, majd belépett Neferet. Mögötte néhány idősebb professzor, köztük Sárkány Langford és Lenobia, az egész társaságot pedig Erebosz Fiai vették körül. Neferet úgy vonult a pulpitusra, mint egy királynő. Mindenki elcsendesedett.

Neferet nem vesztegette az időt, azonnal a lényegre tért.

– Hosszú ideje békében élünk az emberekkel, noha évtizedek óta sértegetnek és kiközösítenek minket. Irigyek a tehetségünkre és a szépségünkre, a vagyonunkra és a hatalmunkra. Ez az irigység szép lassan gyűlöletté fajult. A gyűlölet pedig erőszakot szült, ráadásul pont azok körében, akik *vallásosnak és igaznak* nevezik magukat. – Gyönyörű nevetése hidegen verődött vissza az előadóterem falairól. – Micsoda képmutatás!

El kellett ismernem, hogy kiváló szónok. Szinte megbabonázta a tömeget. Ha nem lett volna Főpapnő, korunk egyik vezető színésznőjévé válhatott volna.

– Igaz, hogy sokkal több ember él a Földön, mint vámpír, és kis létszámunk miatt alábecsülnek minket. De egy dolgot megígérhetek: ha még egy nővérünket vagy fivérünket meggyilkolják, hadat üzenünk nekik. – Mielőtt folytatni tudta volna, meg kellett várnia, míg a harcosok ujjongása elcsendesedik, de szemmel láthatóan nem bánta. – Nem indítunk nyílt háborút ellenük, de a harc halálos...

Hirtelen kivágódott az előadó ajtaja, és Dáriusz rontott be két másik harccsal a nyomában, félbeszakítva ezzel Neferetet. Az egész terem némán figyelte a komor arcú vámpírokat, amint Neferethez közelednek. Dáriusz furcsán nézett ki. Az arca nem sápadt volt, hanem műanyagyszerű. Mintha egy élő maszkot húzott volna magára.

Neferet hátralépett a mikrofontól, és lehajolt, hogy a fülébe tudják sügni a híreket. Amikor Dáriusz végzett, Neferet felegyenesedett. Merevvé váltak a mozdulatai, mint aki igyekszik tartani magát, de közben rettenetes fájdalmai vannak. Egyik kezével a torkához kapott. Sárkány odaugrott hozzá, de a főpapnő elhárította a segítséget. Lassan a mikrofonhoz lépett, és halálra vált hangon bejelentette:

– Szeretett koszorús költőnk, Loren Blake holttestét most találták meg a főbejáratra szögezve.

Éreztem magamon Damien és az Ikrek pillantását. A számba nyomtam az öklömet, hogy elfojtsam a feltörő hisztérikus zokogást, ugyanúgy, mint amikor Lorent és Neferetet megláttam együtt.

– Akkor ez volt a bajod – súgta Damien. Az arca szinte már szürke volt, annyira elsápadt. – Megbélyegeztétek egymást, ugye?

Csak bólítani tudtam. Minden idegszálammal Neferetre koncentráltam, aki tovább beszélt.

– Lorent kibebezték, majd lefejezték. Akárcsak Nolan professzor esetében, az ő testére is egy üzenetet tűztek. Egy idézetet Ezékiel Könyvéből. Így szól: *És bemennek oda és eltávolítják minden ő fertelmességeit és minden utálatosságait ő belőle. BÁND MEG BŰNEID!* – Neferet elhallgatott, és lehajtotta a fejét, mint aki imádkozik. Amikor kiegyenesedett és felénk fordította az arcát, úgy ragyogott az arca a haragtól, hogy még az én szívverésem is felgyorsult tőle.

– Éppen ott tartottam, amikor értesültünk a tragikus hírről, hogy nem indítunk nyílt háborút az emberek ellen, de a harc halálos kimenetelű lesz, és győzni fogunk. Talán eljött az ideje, hogy a vámpírok elfoglalják az őket megillető helyet a világban, és soha többé ne hagyják az embereket uralkodni maguk felett.

Éreztem, hogy mindjárt rosszul leszek, ezért kirohantam a teremből. Még szerencse, hogy az utolsó sorban ültem. Tudtam, hogy a barátaim nem jönnek utánam. Odabent maradnak, és éljeneznek a tömeggel együtt. Én pedig majd odakint hányok, mert a lelkem mélyén tudtam, hogy az emberek ellen viselt háború nem helyes. Ez nem lehet Nüx kívánsága.

Nagyokat lélegeztem, és próbáltam uralkodni a testemet rázó remegésen. Oké, tegyük fel, hogy a háború nem az Istennő kívánsága, de mit tehetek én? Gyerek vagyok, gondoltam, és az elmúlt időszak tapasztalatai alapján még csak nem is túl okos gyerek. Nüx valószínűleg rám is dühös. Legalábbis annak kellene lennie.

Aztán eszembe jutott az ismerős fájdalom, amely a derekamba hasított Stevie Rae meggyógyításakor. Körbepillantottam, és miután meggyőződtem róla, hogy

egyedül vagyok, felhúztam a ruhám alját, hogy megnézzem a bőrömet. Ott volt! Gyönyörű mintájú tetoválásom a derekam körül is megjelent. Behunytam a szemem. *Óh, köszönöm, Nüx! Köszönöm, hogy nem hagytál el!*

Nekidőltem az előadó falának, és elsírtam magam. Aphroditéért, Heath-ért, Erikért és Stevie Rae-ért sírtam. És Lorenért. Elsősorban Lorenért. A halála mélyen megrázott. Az eszemmel tudtam, hogy nem szeretett. Kihasznál, mert Neferet azt kérte tőle, de a lelkemet ez nem érdekelte. Úgy éreztem, mintha kitéptek volna egy darabot a szívemből. Tudtam, hogy valami nem stimmel a halála körül, és nem csak arról van szó, hogy néhány vallási fanatikus meggyilkolta. Ráadásul ismertem egyet azok közül a vallási fanatikusok közül. Könnyen lehet, hogy a mostohaapámnak köze volt Loren halálához.

Loren halála... meghalt...

Megszédültem a fájdalomtól. Nem tudom, mennyi ideig álltam az előadó falának támaszkodva – zokogva, remegve. Csak azt tudtam, hogy legalább annyira gyászolom azt a lányt, aki voltam, mint Lorent.

– A te hibád.

Neferet hangja éles késként hasított belém. Felnéztem, megtöröltem az arcomat, és azt láttam, hogy ott áll velem szemben piros, de könnytelen szemekkel.

Felfordult tőle a gyomrom.

– Mindenki azt hiszi, hogy maga azért nem sír, mert annyira erős és bátor – mondtam. – De én tudom, hogy azért nem sír, mert nincs szíve. Ha akarna, se tudna sírni.

– Tévedsz. Szerettem, ő pedig viszonzásul istenített. De ezt már amúgy is tudad, nem igaz? Te kis leskelődő. – Neferet gyorsan az ajtó felé pillantott, és felemelte az egyik ujját, mint aki mutatja, hogy szüksége van még egy percre. Láttam, hogy a

harcos, aki oda akart jönni hozzánk, megtorpan és az ajtó elé áll. Azt a feladatot kapta, hogy senki ne zavarjon meg minket. – Loren halálának te vagy az oka. Érezte, mennyire zaklatott vagy, és amikor jelzett a pajzs, azt hitte, te szöktél ki, annyira megrémültél a kis jelenettől, amit megrendeztem neked és *szegény, döbbsent* Eriknek – mondta gúnyosan mosolyogva. – Loren utánad ment, téged akart megtalálni, és eközben ölték meg.

Megráztam a fejem, és hagytam, hogy a harag és az undor felülkerekedjen bennem a félelmen és a fájdalmon.

– Maga tehet róla, és azt nagyon jól tudja. Én is tudom, de ami még fontosabb, Nüx is tudja.

Neferet felnevetett.

– Nem először próbálsz az Istennő nevével rám ijeszteni, de még mindig Főpapnő vagyok, te pedig csak egy ostoba kis vámpírjelölt, akitől még a barátai is elfordultak.

Nyeltem egy nagyot. Igaza volt. Minden mellette szólt, az én szavam semmit sem ért. Rossz döntéseket hoztam, és a barátaim bizalma megrendült bennem. Neferet ezzel szemben ereje teljében volt. Tudtam, hogy valami nagyon gonosz dolgot rejteget, de képtelen voltam belelátni a gondolataiba. Okos volt, gyönyörű és hatalmas. Pontosan úgy nézett ki, mint a tökéletes Főpapnő, az Istennő Kiválasztottja. Hogyan is szállhatnék szembe vele?

Aztán hirtelen megéreztem a szél cirógatását, a nyári nap melegét, a tengerpart hűvösét, a föld zöld illatát, a szellem erejét. Nüx elismerésének legújabb bizonyítéka bizseregni kezdett a derekamon, az Istennő szavai pedig újra előbukkantak az emlékezetemből: *A sötétség nem egyenlő a gonosszal, mint ahogy a világosság sem jelent mindig jót.*

Kihúztam magam. Az öt elemre koncentrálni felemeltem a kezem, kifordítottam a tenyeremet, és anélkül, hogy

hozzáértem volna Neferehez, ellöktem. A Főpapnő hátratántorodott, megbotlott, és fenékre esett. Miközben harcosok szaladtak oda, hogy talpra segítsék, én is lehajoltam, mintha csak azt akarnám megtudni, hogy jól van-e.

– A helyedben nem húznék ujjat velem, öreglány –
suttogtam.

– Ez a játszma még nem ért véget kettőnk között – sziszegte.

– Most az egyszer teljesen egyetértünk – feleltem.

Hátraléptem, és hagytam, hogy a harcosok meg az előadóból kiözönlő többi vámpír és vámpírjelölt körülvegye. Hallottam, amint megnyugtatja őket, hogy csak letört a cipője sarka, és megbotlott, aztán a tömeg eltakarta előlem.

Nem vártam meg, hogy Damien és az Ikrek kijöjjenek. Úgysem foglalkoztak volna velem. Hátat fordítottam mindenkinek, és elindultam a kolesz felé. De alig tettem néhány lépést, amikor Erik bújt elő az árnyékból. A szeme elkerekedett a döbbenettől, az arca halálsápadt volt. Lerítt róla, hogy végignézte az előbbi kis jelenetemet Neferettel. Felemeltem a fejem, és ismerős kék szemébe néztem.

– Igen, van itt néhány dolog, amiről nem tudsz – mondtam.

Megrázta a fejét, de az arckifejezése inkább volt meglepett, mint hitetlenkedő.

– Neferet egy... egy... – dadogta, és a vállam felett a Főpapnőt körülvevő tömegre pillantott.

– Egy gonosz kurva? Ezt a szót kerested? Igen, az. – Jólesett kimondani. Különösen Erik előtt. Meg akartam magyarázni neki mindent, de a következő mondata belém fojtotta a szót.

– Ez nem változtat azon, amit tettél.

Hirtelen nagyon, nagyon fáradtnak éreztem magam.

– Tudom, Erik – azzal faképnél hagytam.

Lassan pirkadni kezdett, a sötétség átadta helyét a reggeli ködös fényességnek. Mélyen belélegeztem az új nap hűvös

levegőjét. A Neferettel és Erikkel való találkozás érdekes módon nem hozott ki a sodromból, és séta közben szinte automatikusan két csoportba soroltam az elmúlt nap történéseit.

A pozitív oldalra a következők kerültek. Egy: a legjobb barátnőm már nem élőhalott szörnyeteg. Bár azt nem tudom pontosan, hogy mi lett belőle, és hogy fogom újra megtalálni. Kettő: nem kell többet a három pasim között lavíroznom. Három: nem vagyok megbélyegezve senkivel, ami szintén nagyon jó. Négy: Aphrodité nem halt meg. Öt: elmondtam egy csomó mindent a barátaimnak, amit már régen közölni akartam velük. Hat: elveszítettem a szüzességem.

Nézzük a negatív oldalt: Egy: elveszítettem a szüzességem. Kettő: Nincs pasim. Egy sem. Három: valahogy közöm van Loren Blake halálához, és ha nem nekem, akkor a családomnak. Négy: Aphrodité ember lett. Öt: a barátaim megharagudtak rám, és nem bíznak már bennem. Hat: nem hagyhatom abba a hazudozást, mert Neferetről még mindig nem beszélhetek nekik. Hét: belecsöppentem egy háborúba, ami a vámpírok (ami még nem vagyok) és az emberek (ami már nem vagyok) között fog kitörni. És végül, de nem utolsósorban nyolc: a legnagyobb hatalommal bíró vámpír, iskolánk Főpapnöje az esküdt ellenségem.

– Miáuuuuú! – Nala nyávogását meghallva éppen annyi időm maradt, hogy kitárjam a karom, és már az ölembe is vetette magát.

Megsimogattam.

– Egyszer majd túl korán ugrasz, és fenékre esel. – Erről eszembe jutott az iménti jelenet, és elmosolyodtam. – Mint Neferet.

Nala doromboló üzemmódba kapcsolt, és az arcomhoz dörgölte a képét.

– Nala, kiscicám, úgy tűnik, nyakig ülök a kakiban. Az

életemben sokkal több a negatív, mint a pozitív fejlemény. De tudod, mi a furcsa? Igazából kezdem megszokni. – Nala folyamatosan dorombolt, én pedig megpusziltam a fehér kis foltot az orra felett. – Nehéz idők jönnek, de hiszek benne, hogy Nüx valóban Kiválasztott engem, ami azt jelenti, hogy nem hagy magamra. – Nala sértődötten felmordult, mire gyorsan kijavítottam magam. – Úgy értem, *minket* nem hagy magunkra. – Átraktam Nalát a másik karomra, hogy ki tudjam nyitni a kollégium ajtaját. – Az persze, hogy Nüx engem választott, nagyban megkérdőjelezi az éleslátását – motyogtam magamban félíg viccesen.

Higgy magadban, és készülj fel arra, ami jön!

Majdnem felkiáltottam, ahogy az Istennő hangja beúszott a tudatomba. Nagyszerű! *Készülj fel arra, ami jön* – ez nem hangzott valami biztatóan. Nalára néztem és felsóhajtottam.

– Emlékszel még arra, hogy néhány nappal ezelőtt a születésnapom volt a legnagyobb problémánk?

Nala válaszul beletüsszentett az arcomba, mire elnevettem magam, és felsiettem a szobámba egy zsebkendőit.

Nala szokás szerint tökéletesen összefoglalta az életemet: kicsit vicces, kicsit undorító és teljesen zavaros.

Olvass bele!

P. C. Cast és Kristin Cast

A vad

Az Éjszaka Háza – 4. kötet

– Te, az ott nem a hogyishívják? A régi emberpasid? – kérdezte Aphrodité.

– Heath – suttogtam alig hallhatóan.

A terem túloldalán állt, nem hallhatta meg, mégis abban a pillanatban, ahogy kimondtam a nevét, felkapta a fejét, körülnézett, és azonnal megtalált a tekintetével. Láttam, hogy az ajkára fagy a mosoly. A teste megrázkódott – szó szerint –, mintha már a pusztá látványom is fájdalmat okozott volna neki. A mellette álló lány elengedte a karját. Követte Heath tekintetét, és amikor meglátott, elkerekedett a szeme. Heath gyorsan visszafordult felé, majd leolvastam a szájáról, hogy azt mondja neki:

– Beszélnem kell veled.

A lány ünnepélyesen bólintott, fogta a tálcát, és leült a tőlünk legtávolabbi asztalhoz. Heath lassan odasétált hozzánk.

– Szia, Zoey – a hangja olyan kényszeredett volt, mint egy idegené.

– Szia – feleltem. Az ajkaim elzsibbadtak, az arcomat pedig egyszerre éreztem jéghidegnek és tűzforrónak.

– Jól vagy? Nincs semmi bajod? – kérdezte komolyan, és sokkal idősebbnek tűnt tizennyolcnál.

– Jól vagyok – nyögtem ki nagy nehezen.

Úgy fújta a ki a levegőt, mintha napok óta visszatartotta volna a lélegzetét, azután elfordította a fejét. Képtelen volt rám

nézni. Néhány másodperc múlva összeszedte magát, és felém fordult.

– Valami történt az egyik éjjel... – kezdte, de aztán elhallgatott, és jelentőségteljes pillantást vetett Aphroditére.

– Óh, izé, Heath, ő egy, hm, egy barátnőm a, izé, az Éjszaka Házából, Aphrodité – dadogtam, a hangom alig akart engedelmeskedni az akaratomnak.

Heath kérdően nézett rám.

Amikor nem mondtam erre semmit, Aphrodité felsóhajtott, és a szokásos gunyoros, unott hangján így szólt:

– Zoey ezzel azt akarta mondani, hogy nyugodtan beszélhetsz előttem a megbélyegzésről meg efféle dolgokról. – Elhallgatott, és felvonta a szemöldökét. Amikor még mindig néma csendben ültem, megpróbált segíteni: – Beszélhet előttem, ugye jól mondom? Igaz, Zoey? – Képtelen voltam megszólalni, mire vállat vont, és folytatta: – Persze ha négyszemközt akartok beszélgetni, felőlem nincs akadálya. Majd megvárlak a kocsiban, és...

– Ne! Maradj itt! Heath, nyugodtan beszélhetsz Aphrodité előtt. – Végre sikerült átszakítanom a gátat a torkomban.

Heath bólintott, és elkapta a tekintetét, de még így is láttam megcsillanni a csalódottságot meleg, barna szemében.

Természetesen tudtam, hogy kettesben akar velem maradni.

De képtelen voltam rá. Képtelen voltam rá, hogy egyedül maradjak vele és a fájdalmával. Még nem ment. Ilyen rövid idővel Loren és Erik elvesztése után nem.

Nem akartam hallani, hogy mennyire gyűlöl és mennyire sajnálja, hogy egyetlen percet is rám áldozott az életéből. Ismertem már, és tudtam, hogy Aphrodité előtt nem fog ilyeneket mondani. Szakít velem, de (Erikkel ellentétben) ő nem fog nyilvánosan megszégyeníteni. Heath-t úriembernek nevelték a szülei, és mindig úgy is viselkedett.

Amikor ismét rám nézett, kifejezéstelen volt az arca.

– Oké. Ahogy mondtam, egyik éjjel valami történt. Azt hiszem, megszűnt a megbélyegzés közöttünk.

Nagy nehezen bólintottam.

– Szóval jól sejtettem. Ez most már végleges?

– Igen. Végleges.

– De hogyan történhetett meg? – kérdezte.

Vettem egy nagy levegőt.

– Azért szűnt meg, mert valaki más megbélyegzett engem.

A fejét kicsit előrehajtva nézett engem, és amikor meghallotta a szavaimat, összerezett, mint akit felpofoztak.

– Egy másik emberrel voltál?

– Nem.

Láttam, hogy megfeszül az állkapcsa.

– Akkor azzal a vámpírelőllyel, akiről meséltél? Azzal az Erikkel?

– Nem – feleltem halkán.

Ezúttal nem fordította el a fejét, meg sem próbálta elrejteni a szemében és a hangjában bujkáló fájdalmat.

– Akkor valaki mással? Van még valakid azon a fickón kívül?

Már nyitottam a számat, hogy elmondjam, az a valaki csak volt, és egyébként is egy hatalmas tévedés volt az egész, de nem hagyta, hogy megszólaljak.

– Lefeküdtél velem.

Ez nem kérdés volt, mégis bólintottam. Úgyis tudta már, tudnia kellett. Erős megbélyegzés volt közöttünk, és még ha nem is érezte, hogy mi történt pontosan Loren és köztem, akkor is kitalálhatta, hogy egy csók aligha szüntette volna meg.

– Hogy tehetted ezt, Zo? Hogy tehetted ezt velem? Velünk?

– Ne haragudj, Heath! Soha nem akartam fájdalmat okozni neked. Én csak...

– Ne! – Felemelte a kezét, mintha azzal visszatarthatná a szavaimat. – Baromság, hogy nem akartál nekem fájdalmat okozni. Átsulis korom óta szerelmes vagyok beléd. Ha valaki mással vagy, az fájdalmat okoz nekem. És ezt te is nagyon jól tudod.

– Te is valaki mással vagy itt ma este. – Aphrodité higgadt szavai éles késként hasítottak a levegőbe.

Heath szeme villant egyet, ahogy ránézett.

– Egy barátommal vagyok. Napok óta most először jöttem ki a házból, egy barátommal – ismételte. Azután ismét felém fordult, és megint feltűnt, hogy milyen sápadt és beesett az arca. – Casey Young az. Emlékszel még rá? Valamikor jóban voltatok.

Az asztal felé pillantottam, ahol Casey üldögélt egymagában, szemmel láthatóan kényelmetlenül érezve magát. Meg sem ismertem az előbb. Pedig nem sokat változott, ugyanaz a sűrű, barna haj, nagy szem és aranyos, szeplős arc. Heath-nek igaza volt, tényleg jóban voltunk. Nem annyira, mint Kaylával, a legjobb barátnőmmel, de jóban. Heath mindig úgy bánt velem, mint a kishúgával. Casey is szeretett velem lenni, de rajta, Kaylával ellentétben, sosem éreztem azt, hogy el akarná csábítani tőlem. Casey észrevette, hogy őt nézem, tétován felemelte a kezét, és intett nekem. Visszaintettem.

– Tudod, mi történik egy emberrel, amikor megszűnik a megbélyegzése? – Heath szavai ismét ráirányították a figyelmemet. Már nem volt se higgadt, se szomorú. Éles hangon beszélt velem, mintha minden egyes szót késsel hasított volna ki a lelkéből.

– Fájdalmat érez – mondtam.

– Fájdalmat? Az nem kifejezés, Zoey. Először azt hittem, meghaltál. Azt kívántam, bárcsak én is meghalnék veled. És azt hiszem, egy részem meg is halt.

– Heath – suttogtam elborzadva attól, amit okoztam neki. – Annyira...

De még nem végzett.

– De aztán rájöttem, hogy nem haltál meg, mert éreztem valamit abból, ami veled történik. – Elfintorodott. – Amit neked okozott. Aztán már csak azt tudtam, hogy a lelkemben támadt egy lyuk, ott, ahol korábban te voltál. És az a lyuk még mindig ott van. És fáj. Állandóan. Mindennap. – Behunyta a szemét, és megrázta a fejét. – Még csak fel sem hívtál.

– Akartalak – mentegetőztem szánalmasan.

– Igaz is, ma reggel küldtél egy SMS-t. Kösz szépen – mondta gúnyosan.

– Heath, beszélni akartam veled. Csak képtelen voltam rá. El... – Nem tudtam, hogy magyarázzam el neki a Lorennel történeteket két szalonképes mondatban. Ilyen mondatok nem léteztek. Itt és most nem. Ezért csak annyit mondtam: – Elrontottam. Sajnálom.

Ismét megrázta a fejét.

– A sajnálat nem elég, Zo. Most nem. Emlékszel, amikor azt mondtad, hogy csak a megbélyegzés miatt szeretlek és kívánlak annyira?

– Igen. – Felkészültem rá, hogy a szemembe vágja az igazságot: hogy soha nem szeretett igazán, soha nem kívánt, és örül, hogy megszabadult ettől az ostoba, fájdalmas megbélyegzéstől.

– Akkor is azt feleltem rá, és most is azt mondom, hogy tévedtél. Harmadikos koromban beléd szerettem. És még most is szeretlek. És valószínűleg szeretni is foglak örökké. – Heath szeme furcsán csillogott. – De soha többé nem akarlak látni. Túl fájdalmas dolog szeretni téged, Zoey.

Heath lassan visszaballagott Casey-hez. Amikor odaért az asztalához, Casey halkán mondott neki valamit. Heath

bólintott, azután anélkül, hogy még egy pillantást vetettek volna rám, Casey belékarolt, otthagyták érintetlen kajájukat az asztalon, és Heath kísértelt az életemből.